

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Quæstiones Romanæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

enim artificia, omnis vsus aliarum rerum desertus est: agros nemo colit, & posthabita fatione, plantatione, alimentorumq; è tellure comparatione, fodimus inutilia ac quærimus, nobis ciuibusq; extremam exhibentes molestiam. Permoit hæc oratio Pythem: & quanquam à festuris aureis non plane destitit, contentus tamen quinta ciuiû parte ad hanc rem, reliquos agriculturæ & artibus incumbere iussit. Is Pythes cum Xerxem in Græciâ proficiscentem splendidissime excepisset, donisq; amplissimis demeritus esset, hanc sibi petiit à rege fieri gratiam, vt cum plures haberet filios, vnus eorum immunitate militiæ donaretur, qui domi manens senem patrē curaret. Xerxes vero iratus, hūc vnū, quem sibi relinqui pater orauerat, iugulari ac dissecati iussit. castrisq; motis reliquos omnes abduxit eius fratres: omnes diuersis in proeliis perierunt. Qua ex re cum magnum animi dolorem cepisset Pythes, idem in se est expertus, q; vitiosis solet fatuisq; euenire hominibus. Nam & mortē timebat, & vitam ægre tolerabat. cumq; & viuere nollet, & vitam proicere nequiret, hoc egit: Agger in vrbe erat magnus, perq; eam amnis labebatur, quē Pythopolitē nominabāt. Eo in aggere monimentū sibi parauit, fluuiiq; alucum ita auertit, vt delapsu suo sepulcrū attingeret. opere perfecto, vxori urbē imperiumq; omne cōmisit, mandato ne ad monimentū accederet, sed sibi quotidie cenā linteri impositam per amnem demitteret, tantisper dum linter cum cibo intacto sepulcrum præterueheretur: hoc si eueniret, tum mittendi faceret finē, seq; mortuum sciret. Hoc ille modo vitæ reliquum consumsit. Vxor autem rebus præclare præfuit, ciuibusque malorum mutationem parauit.

A καὶ γὰρ ἐμπειρία καὶ τέχνη πᾶσα φρεσὶς, γεωργεῖ καὶ σοδοεῖς ἀλλὰ τὰ ἀπειρομάχου καὶ φιλόδοξου καὶ βέροντα τῆς γῆς ὀπίσω καταλιπόντες, ὀρύσσουσι ἀρχαῖα καὶ ζήτημα, ἀπικρατοῦντες αὐτὸς καὶ τὸς πολίτας. ἐκίνησε ταῦτα τὸ Πύθω, καὶ πᾶσαν μὲν οὐ κατέλυσε τὴν πρὸ τὰ μέταλλα παραματῖαν, ἀλλὰ μέγας ὁ δὲ πέμπτον ἐργάζεσθαι κελύσας τὴν πολιτῶν τὸς λοιποῖς ἐπὶ γεωργίαι καὶ τὰς τέχνας ἐβίβη. Ξέρξης ὁ καταβαίνοντος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, λαμπροῦ πατρὸς ἐν τῷ Ἰσσοδοχῆος καὶ τῷ δωρεῆος γρόμμος, χάριν ἠτήσατο πρὸς τὸ βασιλέως, πλειόνων αὐτῶν παίδων ὄντων, ἕνα παρῆναι τῆς στρατῆς, καὶ καταλιπεῖν αὐτῶν γεθοσκεῖν. ὁ δὲ Ξέρξης ἰσσοδοχῆος τῶν μόνων ὄντων ζήτησατο σφάξας καὶ διατεμῶν, ἐκέλευσε τὴν στρατὸν διελθεῖν, τὸς δὲ ἄλλοις ἐπιβάλλετο, καὶ πόρτες ἀπέκλειοντο καὶ τὰς μάχας. ἐφ' οἷς ὁ Πύθης ἀθυμήσας ἐπαθεν ὁμοίᾳ πολλοῖς τῶν κακῶν καὶ ἀνοήτων. τὸ μὲν γὰρ θάνατον ἐφοβεῖτο, τὰ βίβη ὁ ἤθετο. βελομάχος ὁ μὴ ζῆν, πρὸς αὐτὸς ὁ ζῆν μὴ διωμάχος, χάμαπος ὄντος ἐν τῇ πόλει μέγας καὶ πόλαμῶς ἀχαρῶντος, ὃν Ἰσοπολίτην ὠνόμαζον, ἐν μὲν τῷ χάματι καταποκῆσασε μνημεῖον, ἐκβέβησας ὁ δὲ εἰς θρον, ὡς τε εἰς τὸ χάματι φέρεσθαι φαύοντα ἔταφον τὸ ποταμῶν ἐπὶ τῶν σιωτελεθεῖσιν, αὐτὸς μὲν εἰς τὸ μνημεῖον κατήλθε, τῆ δὲ γυναίκεϊ τὸν ἀρχὴν καὶ τὴν πόλιν ἀνατῆς ἀπασαν ἐκέλευσε μὴ προσεῖναι, πέμπειν δὲ τὸ δειπνον αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς βάειν ἐντεθεῖσαν, ἀρχαῖς δὲ τὰ τῶν ἡβάειν παρέλθη τὸ δειπνον ἀκράμον ἔχουσα, τότε ὁ παύσατο πέμπουσαν, ὡς αὐτῶν τεθνηκότος. ἐκείνος μὲν ἔταφον τὸν λοιπὸν βίον διήγησεν, ὁ δὲ γυνὴ τὸν ἀρχῆς καλῶς ἐπέμελλετο, καὶ μεταβολῶν κακῶν τοῖς αἰθεροῖς παρέχεν.

PLUTARCHI

Capitulorum descriptio: hoc est, Questionum solutio, siue problematum.

QVÆSTIONES ROMANÆ.

VIDE causæ est cur sponsa in nuptiis iubeatur aquam & ignem tangere? An quod horum, quatenus in elementis ac principiis numerantur, alterū mas est, alterum femina: & ignis principia motionis suggerit, aqua subiecti ac materiæ facultatem obtinet? An quia ignis lustrat, aqua purgat: debet autem quæ nubet puritatem ac castimoniā conseruare? An quod sicut ignis absq; humore nutriendi vi destituitur, estq; aridus, aqua autem absque calore sterilis est & ociosa, ita mas quoq; & femina seorsim nihil valent, coniunctione eorum vitæ consuetudo perfecta à nuptiis redditur? An id significare volunt, alterum ab altero deserui non debere, sed eos in societate qualiscunq; fortunæ persistere, etiam ita rebus ferentibus, vt præter ignem & aquam nihil boni vna frui detur? Cur in nuptiis quinque faces, (cereos ipsi vocant) non plures his aut pauciores accedūt? An quia, vt Varro ait, prætores trinīs, pluribus ædiles vtiebantur, ab his autem sponsi accendunt ignem? An quod cum vtantur compluribus aliis etiam numeris,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Κεφαλαίων καταγραφή.

ΡΩΜΑΙΚΑ.

EΙΑ ἢ τὸ γαμουμένην ἀπλοῦσαι πρὸς καὶ ὕδατος κελύσοι; πότερον τῶν, ὡς ἐν σοιχείοις καὶ ἀρχαῖς, ὁ μὲν ἀρρῆν ὄσθι, ὁ δὲ ἦλυ· καὶ ὁ μὲν ἀρχαῖς κινήσεως ἐκίνησι, ὁ δὲ Ἰσοκράτους καὶ ὕλης διώαμιν; ἢ εἰς τὸ πῦρ καθαίρει, καὶ τὸ ὕδωρ ἀγνίζει; δεῖ ὁ καθαίρει καὶ ἀγνίζει ἀφαιρῶν τὸ γαμηθεῖσαν; ἢ ὅτι καθαίρει τὸ πῦρ χωρίς ὑγρότητος ἀφοφόν ὄσθι καὶ ἐπὶ τὸν ὕδωρ αἰεὺ θερμότητος, ἀρρῆν καὶ ἀρρῆν· ἔταφον καὶ τὸ ἀρρῆν ἀφρανεῖ καὶ τὸ ἦλυ· λυχωεῖς ἀλλήλων, ἢ ὁ σιωδοῦς ἀμφοῖν ἐπιτελεῖ τοῖς γήμασι τὸ συμβῶσιν; ἢ ἐκ ἀπολλῆτον, καὶ κρινωνητέον ἀπάσης τύχης, καὶ καλῶ μνηδεῖος, ἢ πρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κρινωνῆν ἀλλήλοισι; Διὰ τί ἔσ πλείονας σοδοεῖ ἐλάττωνας, ἀλλὰ πέντε λαμπάδας ἀπλοῦσιν ἐν τοῖς γάμοις, ἀς κελύσας ὀνομάζουσιν; πότερον (ὡς Βαρρων ἐλέγη) ὅτι τὴν στρατηγῶν βίσι χρωμένων, σὺν τοῖς ἀφρανομοῖς πλείονας, πρὸς τὸ ἀφρανομεῖν ἀπλοῦσι τὸ πῦρ οἱ γαμουῦντες, ἢ εἰς τὴν πλείοσι χρωμένων ἀριθμοῖς,

πωρὸς τε τὰ ἄλλα βελτίων καὶ τελειότερος ὁ παλαιός ἐνο-
 μίζετο, καὶ πωρὸς γάμον ἀρμόδιότερος; ὁ γὰρ ἄρπιος δὴ
 σαίν τε δέχεται, καὶ ὁ ἴσον αὐτὸν μάχμον ὅστι καὶ αὐτὸν πα-
 λον· ὁ δὲ παλαιός οὐ δύναται ἀφαιρῆσαι πρὸς τὰ παλαιά,
 ἀλλὰ ὑπολείπει τὸ κρινὸν αἰεὶ μελιζομένον. τὸ δὲ παλαιὸν
 μάλιστα γαμήλιος ἢ πεντάς ὅτι τὰ γὰρ τρία πρῶτος παλαι-
 ός, καὶ τὰ δύο πρῶτος ἄρπιος· ἐκ δὲ τέτων, ὡς παρ' ἄρρενος
 καὶ θήλειος, ἢ πεντάς μέμικται. ἢ μάλλον ἐπεὶ ὁ φῶς ἡμέ-
 ρεως ὅτι σημεῖον, γυνὴ δ' ἄρρι πέντε τίκειν ὁμοῦ τὰ πλεί-
 σα πέφυκε, ποσάταις γράται λαμπάσιν; ἢ ὅτι πέντε δει-
 οται θεῶν τοῖς γαμοῦσιν οἰόνται, Διὸς τελείου, καὶ Ἡέρας
 τελείας καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Πειθούς; ὅτι πᾶσι δ' Ἀρτέμι-
 δος, ἡ δὲ λοχίαις καὶ ταῖς ὠδῶσιν αἰγυαῖκες ὅππια λουῖ-
 ται; Διὰ τὴν πολλῶν ὄντων ἐν Ρώμῃ ναῶν Ἀρτέμιδος,
 εἰς μόνον τὸν ἐν τῷ καλουμένῳ Πατρικίῳ γενναίῳ ἀνδρες
 οὐκ εἰσάσιν; ἢ ἀφ' ἑνὸς λεγόμενον μύθου, γυναῖκα γὰρ αὐ-
 τῷ πλὴν θεῶν σεβομένην βιαζόμενος πρὸς τὴν κυανὴν
 διεσπάρθη, καὶ ἀπὸ τέτου δεισιδαμονίας ἡμορφίης, ἀνδρες
 οὐκ εἰσάσι. Διὰ τὴν τοῖς ἄλλοις Ἀρτεμισίοις ὅππικως
 ἐλάφω κέραια πρῶτα παλαιά, τὰ δὲ ἐν Ἀθηνῶν
 βοῶν; ἢ τὸ παλαιὸν συμπίπτουσι ἀπομνημονύοντες;
 λέγεται γὰρ ἐν Σαβίνοις Ἀντρωνί Κορατίῳ βοῖς ἀφροδίτης
 ὄψι καὶ μεγάλῃ ἀφαιρῆσαι τῶν ἄλλων ἡμέρας μάλιστα
 δὲ πινος αὐτῷ φερόσαντος ὅτι τὸ κεραιόσαντος Ἀρτεμίδι
 πλὴν βοῦν ἐκείνῳ ἐν Ἀθηνῶν, πέπρωται μετὰ τὴν ἡμέ-
 ρα καὶ βασιλεύσασα τῆς Ἰταλίας ἀπάσης τῶν πόλιν, ἐλ-
 θεῖν μὲν εἰς Ρώμην τὸν ἀφροδίτην ὡς ἴσονται πλὴν βοῦν
 οἰκέτου ἢ κριφα τῷ βασιλεῖ Σεργίῳ ὁ μαίτημα φε-
 σαντος, ἐκείνου δὲ Κορηλίου τῷ ἱερεῖ, πρῶτα τῶν Κορη-
 νήλιον τῷ Ἀντρωνί λούσασα πρὸς τὴν θυσίαν ἀπὸ τῶν Θύμ-
 βρεως· νενομίαται γὰρ οὕτω τοῖς καλλιερῶσιν, ἐκείνον μὲν
 οὖν ἀπελθόντα λούσασα, τὸ δὲ Σεργίον φάσαντα, ἴ-
 σασα τῇ θεῶν τῶν βοῦν καὶ τῶν ἱερῶν τὰ κέραια πρῶτα πα-
 λῶσαι. ταῦτα καὶ ὁ ἱεὺς ἴσθηκε καὶ Βάρρων· πλὴν ὅτι τὸ
 νομα τῶν Ἀντρωνος Βάρρων οὐ γέγραπεν, ὅσπερ ὑπὸ Κορη-
 λίου φησὶ τὸ ἱερέως, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεωτέρων πρῶτα παλαιά
 ναὶ τὸν Σαβίνον. Διὰ τὴν τῶν τεθναῖων φημισίας ὅτι ξένος
 ψευδῶς, καὶ ἐπὶ μέλθωσιν, εἰ δέχονται καὶ θύρας, ἀλλὰ τὰ κε-
 ραῖα πρῶτα παλαιά εἰσὶν αὐτοῖς; ὁ μὲν γὰρ Βάρρων
 αὐτῶν μυθικῶν ὅλως ἀποδίδωσι. φησὶ γὰρ ἐν τῷ παλαιῷ Σικελί-
 αι πολέμου ναυμαχίας μεγάλης ἡμορφίης, καὶ πολλῶν φή-
 μης οὐκ ἀληθῶς, ὡς ἀπολωλότων, ρυείσης, ἐπὶ μέλθωσιν
 αὐτοῖς ὀλίγω χρόνῳ πρῶτα παλαιά τελειώσασα. ἐν δὲ εἰσόντῃ τῶν θύ-
 ρας ἀπὸ τῆς κλειομένης ἀπὸ αὐτομάτου, καὶ μὴ χαλῶν
 ὅππικως ἀνοίγειν. τὸ δὲ ἀφροδίτην αὐτὴν καταδάρηται
 πρὸς τὴν θύραν ἰδεῖν καὶ τὸς ὑπνοῖς ὅτι ὑψηλομένην αὐτῷ
 τὸ ὑπὸ τῶν τῶν οἰκίδου, καὶ ἡμισίαν ποιήσασα δὲ ἔτι
 διτυχῆ ἡμέρας καὶ γηραίων. ἐκ δὲ τέτου ὁ ἔτος καταστῆναι
 τοῖς ὑπερῶν. ὅρα δὲ μὴ καὶ ταῦτα ἔσπον πινὰ τοῖς Ἑλλησικῶν
 εἰσικεν. εἰ γὰρ οἰομίζον ἀγροῖς, ὅσπερ κατεμύγισσαν εὐδοῖς,
 ὅσπερ εἶων ἱερεῖς πλησιάζειν, οἷς ἐκφορὰ γέρνει καὶ τὰ φος ὡς
 περὶ τῶν λέγειν ὅτι πινὰ τὸ ὄσπον ταῦτα τῇ δεισιδαμονίᾳ ἡ-
 γνῶν τῶν Ἀερίων, εἰς Δελφοῖς ἀποδείχασα δεῖσασα τὸ θεῶν,
 καὶ παρατεῖσασα τῶν παρῶσιν αὐτῷ δὴ τὸ νόμον ἀποδείξασα
 τὸ Πυθίαν εἰπεῖν.

A tum alioqui præstantior atque perfectior impar
 creditus est, tum ad nuptias melius quadrare vi-
 sus: Par enim diuidi se patitur, partesq; eius æquas
 inter se viribus contendunt. Impar autem omnino
 diffindi se non fert, sed diuisus semper aliquid re-
 linquit. Inter impares porro omnium maxime cō-
 gruit nuptiis quinquarius. nam ternarius primus est
 de imparibus, binarius primus de paribus: ex his
 tanquam mare & femina miscetur quinquarius. Aut
 potius, quoniam lumen procreationis signum est,
 mulieres autem ad quinque plerumque pariunt,
 totidem vtuntur facibus? Aut quia matrimonium
 contrahentes quinque deorum ope indigere putāt,
 Iouis perfecti, lunonis perfectæ, Veneris, Suadæ,
 ac Dianæ. (ea Lucina est) quæ parturientes inuocant.

B Quamobrem de multis quæ Romæ sunt Dianæ
 templis, id solum non intrant viri, quod est in
 vico patricio? An id fit ob sermonem vulgatum?
 C narrant enim mulierem ibi deæ cultum exhiben-
 tem à quodam vi fuisse compressam, eumq; à can-
 nibus discriptum. inde superstitionem natam, ne
 viri eo intrarent. Cur reliquis Dianæ fanis soliti
 ceruorum cornua affigere, ei quod in Auentino
 est boum cornua affixerunt? Fortassis vt moni-
 mentum esset antiqui casus. Fuit quidam in Sabi-
 nis Antro Coratius. is vaccam habebat magnitu-
 dine & forma reliquis præstantem: monuissetq; à
 vate quodam, qui in Auentino bouem hanc Dianæ
 immolasset, ei fata summam potestatem deferre,
 urbemq; ipsius Italiæ totius regno potituram:
 Romam se contulit bouis ibi mactandæ gratia. ser-
 uus autem regi Seruio clam id vaticinium, idque
 rex Cornelio pontifici indicauit. tum Cornelius
 Antroni mandauit, vt ante sacrificium aqua Ti-
 beris profluente sese ablueret: sic enim legibus præ-
 scriptum esse litaturo. ita hic lotum abiit. interim
 Seruius occasionem immolandæ vaccæ in hono-
 rem Dianæ præcepit, mactatæque cornua templo
 affixit. Hoc & luba narrat, & Varro. nisi quod hic
 Antronis nomen non habet, deceptumque non à
 Cornelio sacerdote Sabinum, sed ab ædituo re-
 fert. Cur quos peregre mortuos falso fama
 nunciauit, reuersos non per fores admittunt, sed
 conscenso tecto in domum demittunt? Fabula om-
 nino est, quod Varro pro causa adfert. Cum
 bello apud Siciliam magnum nauale prælium
 fuisset commissum, multosque fama mentiretur
 periisse qui erant superstites, hos domum reuer-
 sos, intra breue tempus vniuersos fuisse mortuos.
 E vnum ex illis domi suæ ianuam forte fortuna oc-
 clusam offendisse, neque aperire potuisse. ipsum
 cum ante fores obdormiuisset, per quietem spe-
 ctum vidisse, quod ei præciperet, vt se de tecto in
 domum demitteret. eumque consilio huic paruif-
 se, longamque vitam feliciter exegisse. atq; huius
 ab exemplo istam fuisse introductam consuetu-
 dinem. Quid vero, si ea quoque Græcis moribus
 est similis? Græci enim profanos habebant, ne-
 que iis sese permiscebant, neque ad sacrificia ad-
 mittebant eos, quibus factum fuerat funus & se-
 pulcrum tanquam mortuis. Et relatum in com-
 mentarios reperi, Aristinum quendam ea ipsa ob-
 strictum religione Delphos misisse, qui pro se de-
 precarentur, & quo pacto difficultatibus, in quas
 legum autoritate compulsus erat, sese extricaret,
 rationem ostendi peterent: ei sic à Pythia fuisse re-
 sponsum:

*His peragit quacunq; puerpera rite peractis
Omnibus, ad superum tua dona altaria sistes.*

eumque oraculo probè intellecto, mulieribus sese quasi renatū præbuisse lauandū, vincendum, la-
tendū. idq; reliquos deinde, quos idem casus ex-
cepisset, imitatos fuisse omnes, nomenq; iis factū
Hysteropotmi. quòd scilicet à credito exitio quasi
postliminio reuertissent. Sunt qui hunc de Hyste-
ropotmis expiandis morem ipso putent Aristino
priorè, priscumq; fuisse. Non itaq; mirū est, si Ro-
mani tunc quoq; eos quos semel sepultos ac rebus
humanis exemptos esse fuerat creditū, existimaue-
runt non debere per ostiū ingredi, per q; sacrificatū
exitur, ac sacrificatu reditur: sed eum deorsum
ex aère voluerūt in atrium sub dio positū demitti.
Expiationes enim omnes solent ferè sub dio pera-
gere. Quare mulieres osculo salutant cognatos
suos? An id sentiendum est, q; plerisq; probatur?
Interdictū vsu vini mulierib. fuisse: ac proinde ne
latere posset si qua vinum bibisset, sed à familiarib.
inter cōgressum deprehenderetur, osculandi mo-
rem fuisse institutū. An verò quam adfert Aristo-
teles philosophus causam, ea recipienda est? Id e-
nim q; fama peruulgatū est, multisq; locis adscri-
bitur, facinus Troadum, ab iis in Italia perpetratū
fuit. nam ibi cum post nauū appulsum viri essent
digressi, mulieres ignem nauib. iniecerunt, vt er-
roribus finem imponerent ac nauigationi. deinde
sibi metuentes à maritis, cognatos & familiares, vt
quisq; se obtulerat, cum suauio sunt amplexæ, iraq;
placata vt in gratiam fuit reditum, hoc deinde eis
blandiendi genus retinuerunt. Aut potius datum
est hoc mulieribus, vt honorem simul eius poten-
tiamq; concilians, si viderentur multos ac probos
habere cognatos & propinquos? Siue hoc verius
est: cum esset legib. interdictū cognatarū nuptiis,
vsq; ad osculum tamè amori permissum progredi,
eaq; fuit consanguinitatis tessera & cōmunicatio.
Antiquitus enim sanguine iunctas Romani non
copulabant sibi matrimonio, vt ne nunc quidem
materteras aut sorores. Serò concessum fuit, vt du-
cere cōsobrinas liceret: idq; tali de causa. Vir qui-
dam, pecuniæ indigens, alias honestus, & gratia
populari nemine inferior, consobrinā habere pu-
tabatur vxoris loco ad quam hæreditate dos ma-
gna peruenerat, eaq; ratione diues ipse esse. cui cū
esset eo nomine dies dicta, populus ommissa causæ
cognitione eum absoluit, decretoq; facto nuptias
consobrinarum permisit publicè, coniugio autem
superiorum graduum interdixit. Cur donationes
inter maritum & vxorè prohibitæ sunt? An quem-
admodum Solon donationes mortis causa factas
valere voluit, iis tantum rescissis quæ necessitate
extortæ, aut muliere persuadente factæ essent: ni-
mirum quòd necessitas vim animo faceret, volu-
ptas autem eidem imponeret. an, inquam, eodem
modo Romanis suspectæ erant coniugum dona-
tiones? Aut potius, quòd signum beneuolentiæ fu-
tilissimum putarent esse donum, (dant enim etiam
alieni & non amantes) ideò istud demerendi ge-
nus è coniugio sustulerunt, vt absq; mercede gra-
tis, ac propter se non aliùs causa coniuges inuicem
amarent? An, quia muneribus capiendis maximè
corrumpuntur mulieres vt alienos admittant vi-
ros, grauitatem iis cōciliare censuerunt quòd tuos
nihil dantes diligerent? An hæc est verior ratio, q;
mariti & vxoris omnia debent esse communia?

A *Θατά τῶν ἐν λεχέεσσι γυνὴ πικτέσσα τελεῖται,
Ταῦτα πάλιν τελέσασθαι θύειν μακάρεσσι θεοῖσι.
τὸν οὖν Ἀεΐτινον δὲ Φρονήσαντα πῶς ἀγαθὴν ἑαυτὸν ὡς τῶν
ἑξ ὄρχης ὑπερόμνον τῆς γυναιξὶν ἀπολούσαι καὶ απα-
ρῶσαι καὶ ἡμιῶ ἐπιχεῖν, οὕτω τε δρῶν καὶ τὸς ἄλ-
λοισ ἀπὸντας, ὑπεροπτόμοις πρῶτα γυναικῶν. ἔνιοι
δὲ καὶ πρὸ τοῦ Ἀεΐτινου ταῦτα γίνεσθαι πρὸς τὸς ὑπερο-
πτόμοις, καὶ τὸ ἔθος εἶναι παλαιόν. ὁ δὲ οὖν θαυμαστὸν εἶ
καὶ Ῥωμαῖοι τότε δοκῶσιν ἀπαξ τεθάρθαι καὶ γυνεῖναι
τῆς τῶν Φητῶν μερίδος, ὅτι οὐκ οὐκ δὲν παρῆναι τὴν αὐ-
λειον, ἢ ἴσοντες ὄξισι, καὶ ἴσαντες εἰσίασιν, ἀλλὰ αὐ-
θεν ἐκέλευον εἰς τὰ ὑπαίθρα καθάβαιναι ἐκ τοῦ πρὸς αὐ-
ρῶν. καὶ γὰρ τὸς καθαρμοὶ ἐπιχειρῶντες πρῶτα ἐν ὑπαί-
θρα πελῶσι. Διὰ τί τὸς συγγενεῖς τῶν σώματι φιλοφ-
ροῦσιν αἱ γυναῖκες; πότερον (ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσιν) ἀπει-
ρημένον ἢ πίνειν οἶνον τῆς γυναιξὶν, ὅπως οὖν αἱ πιόσσαι
μὴ λανθάνωσιν, ἀλλὰ ἐλέγχονται, πρὸς τὴν γυναικῶν πῶς
οἰκείους, ἐνομίω καθάφιλεῖν; ἢ δὲ ἢ Ἀεΐτινος ὁ Φι-
λόσοφος αἰτίας ἰσόρηκε; ὁ γὰρ πολυδρῦλλον ἐκεῖνο, καὶ
πολλοὺς θύεσθαι λεγόμενον, ὡς εἴκειν, ἐπολήθη τῆς
C *Τρωάσιν καὶ πρὸς τὴν Ἰταλίαν. τῶν γὰρ ἀνδρῶν ὡς πρῶ-
ἐπλῶσαν ἀποβάτων, ἐνέωρησαν τὰ πλοῖα, πρῶτως
ἀπαλλαγῶν τῆς πλαιῆς δειόμεναι καὶ τῆς θαλάσσης
φοβηθεῖσαι δὲ τὸς ἀνδρας, ἠσπάζοντο τῶν συγγενῶν καὶ οἰ-
κείων, μὲν τὸ καθάφιλεῖν καὶ πρὸς πλέκεσθαι, τὸς πρῶ-
τυγχόμενους. παυσανδρῶν δὲ τῆς ὀργῆς καὶ ἀφαιμαγῆ-
των, ἐξελθὼν καὶ τοιοῦτον ταύτῃ τῇ φιλοφροσύνῃ πρὸς
αὐτοῖς. ἢ μᾶλλον ἐδόθη τῶν τῆς γυναιξὶν, ὡς ἡμιῶ ἀ-
μα καὶ διώαμιν αὐταῖς φέρον, εἰ φαίνοιντο πολλοὺς καὶ ἀ-
γαθοὺς ἔχουσαι συγγενεῖς καὶ οἰκείους; ἢ, μὴ νομομορίου
D *συγγενεῖς γαμῖν, ἀγχι φιλήματος ἢ φιλοφροσύνῃ
πρῶτον, καὶ τῶν μόνον ἀπελείφθη σύμβολον καὶ κρι-
νῶνμα τῆς συγγενείας; πρῶτερον γὰρ ὅτι ἐγάμου τῆς
ἀφ' αἵματος, ὡς τῶν ὁδῶν πηλίδας ὁδῶν ἀδελφῶν γα-
μῖσιν, ἀλλὰ ὅτι συνεχώρησαν ἀνεψιάς συνοικεῖν ἐκ
ποιούσης αἰτίας. αἴτιον γνημάτων ἐνδεῆς, τὰ δὲ ἄλλα γνη-
τῶς, καὶ πρὸς οὐναοῦ τῶν δῆμων τῶν πολιτευσόμενων
δρῶσκων, ἐπικληθῶν ἀνεψιάς ἔχειν ἐδόξε, καὶ πλουτεῖν
αὐτῆς. ἐπὶ πύτῳ δὲ ἡμομένης αὐτῆς κατηγεῖας,
ὁ δῆμος ἀφείδεν τὴν αἰτίαν ἐλέγχων, ἔλυσε δὲ ἐγκλημα,
E *ψηφισάμενος πᾶσιν ἐξείναι γαμῖν ἀγχι ἀνεψιάς, τὰ δὲ
αὐτῶν κελύεσθαι. Διὰ τί δὲ δῶρον λαβεῖν ἀνδρῶν
πρὸς γυναῖκας, καὶ γυναικῶν πρὸς ἀνδρῶν ἀπειρηται;
πότερον, ὡς Σόλων, γράφας τῆς δόσεως κυρίας εἶναι τῶν πε-
λοπόννησων, πλὴν εἰ μὴ τις ἀνάγκη συνεχώρητος, καὶ γυναι-
κῶν πελοπόννησος, τὴν μὲν ἀνάγκη ὡς βιαζομένην ὑπεξεί-
λετο, τὴν ἠδονὴν ὡς πρὸς ἀλογομένην ἔτασεν ὑπεροπτό-
σαν αἱ γυναῖκων καὶ ἀνδρῶν δόσεις; ἢ φαυλότατον ἡγεῖ-
μενοι σημεῖον δυνάσεως τὸ δίδοναι, (διδόσασιν γὰρ καὶ ἄλλοτεροι
καὶ μὴ φιλοκῶντες) ἐκ τοῦ γάμου τὴν πιαύτην δρῶσκείαν
F *ἀνείλον, ὅπως ἀμαθῶν ἢ καὶ πρῶτα καὶ δι' αὐτὸ, μὴ δι'
ἄλλο, τὸ φιλεῖν καὶ φιλεῖν; ἢ, ὅτι τὰς καθάβαιναι ἀφαι-
ρέμεναι, μάλιστα πρῶτα τὸς ἄλλοτεροις, σμῆνον ἐφαίνῃ
τὸ μὴ δίδοναι ἀγαπῶν τὸς ἰδίους; ἢ μᾶλλον ὅτι δεῖ κρινῶν
καὶ γυναιξὶν εἶ) τὰ ἀνδρῶν, καὶ ἀνδράσι τὰ γυναικῶν;*****

rostrumque habet ita robustum, ut quercus etiam excindat, cum rostri ictibus usque ad medullam pervenerit. Cur lanum bifrontem fuisse credunt, talemque fingunt & pingunt? Num quia genere Graecus ex Perrhaecia fuit, ac profectus in Italiam, sedibus apud Barbaros positus linguam vitæque rationem mutavit? hoc enim narratur. An verò, quod Italos feris utentes iniustisque moribus, suadendo ad aliud vitæ genus traduxit, agriculturaque & civili institutione composuit? Cur quæ ad funera pertinent, in templo Libitinæ vendunt, quam eandem esse cum Venere censent? An hoc quoque unum est de Numæ regis sapienter institutis, quo discerent ab his rebus non abhorrire, neque pro piaculis eas ducere? Aut potius eo monebantur caducum esse, quod esset natum, una eademque dea & ortibus & interitibus præfidente? Nam Delphis quoque Veneris Sepulchralis (Epitymbiam ipsi dicunt) est imaguncula, ad quam evocant eorum manes, quibus libant. Cur tria principia mensis habent, non eodem dierum numero distincta? An Iubæ fides habenda est? is Kalendis dicit populum fuisse à magistratibus vocatum, & ei indictas in quintum abinde diem Nonas: Idus autem diem sacram habitas. Aut potius cum tempus Lunæ varietatibus definirent, animadverterunt quotiens mense tribus eam maximis variari differentiis. quatum prima est, cum occultatur congressa cum sole: altera, cum radiis solaribus elapsa, primum in occidua plaga conspectui sese offert: tertia, cum Soli opposita pleno orbe fulget, itaque occultationem eius vocant calendas, quia omne quod occultè & furtim fit, clam appellant, tracto inde verbo celare. Primum autem Lunæ conspectum Nonas aiunt iustissimo nomine vocari, cum sit novilunium. Eidus aut ob pulcritudinem dici creditur, quod tum integra Luna est lucida: aut cognomines esse Ioui. hunc Dia, speciem seu formam Græci εἶδος appellant. Neque verò oportet numerorum subtilissimam rationem consecrari, aut si quid exiguum rationes offendat, calumniari. quando hodieque, cælestium motuum observatione artificiosa interim tanto aucta incremento, tamen inæqualitas motionum peritiam mathematicorum vincit, ratiocinationemque subterfugit. Cur diebus postridie Kalendarum, Nonarum, atque Eiduum exire urbe aut peregrinari non licet? An id fit ea de causa quam plerique putant, & Livius tradidit? Postridie Idus Quinctiles, quas nunc Iulias vocant, tribuni militum legiones ad Aliam fluvium educentes, à Gallicis pugna sunt victi, urbemque amiserunt. Is dies cum nefastus esset iudicatus, superstitione (ut solet) morem hunc amplificavit, eidemque religioni obnoxios fecit etiam dies postridie Kalendarum & Nonarum. Aut multa sunt, quæ contra hanc opinionem dicuntur? nam & alia die clades ea accepta fuit, quam diem Aliensem à flumine dictam abominantur: & cum multi sint atrii siue nefasti dies, non eosdem in omnibus observant mensibus, sed in unoquoque prout restulit: & veri speciem nullam habet, unam Idibus proximè, posteriorem diem omnibus quæ Nonas atque Kalendaras continenter insequuntur, hanc superstitionem conciliasse. Videndum igitur, numnam sicut de mensibus primum diis cælestibus consecraverunt, secundum diis manibus, quo mense & iustrationes quasdam peragunt, & defunctis parentant:

A καὶ ὁ ῥύγχος ἔτιος ἔχει κρατὸν ἄστε δρις ἀνὰ βῆπειν ὅταν κρῶτων πρὸς τὸ εἰτεριώνως δέικηται. Διὰ τί τὸ Ἰδμόν διπλοῦσθαι οἴονται γενέσθαι, καὶ γράφοισιν ἔτιος καὶ πλάτθουσιν; πότερον ὅτι τὰ μὲν γράφει Ἑλλῆες ἐκ Περραχίας ἰῶ, (ὡς ἰσορροῖον) ἀλλὰ εἰς Ἰταλίαν, καὶ στωικίους τοῖς αὐτοῖσι βαρβάρους, μετέβαλε καὶ γλώτθαι καὶ διαγῆν; ἢ μάλλον ὅτι τῆς αὐτῆς Ἰταλίας αὐτοῖς ἀγροῖς καὶ ἀνομοῖς χρωμῆσις ἦσαν εἰς ἕτερον βίβησθαι, πείσας καὶ γωρηῖν καὶ πολιτεύεσθαι μετέβαλε καὶ μετεκρύπτουσι. Διὰ τί τὰ πρὸς τῆς παφῆς παφῆσιν εἰς τὸ τε μὲν ὡς Λιβιτίνης νομίζοντες Ἀφροδίτῃ εἶναι τὴν Λιβιτίνην; πότερον καὶ τὸ τὸ Νεμῆ τὴν βασιλέως φιλοσοφημάτων ἐν ὅσῳ, ὅπως μαυθάνωσι μὴ διεσχερῆναι τὰ τοιαῦτα, μὴ δὲ φθῆναι ὡς μισθόν; ἢ μάλλον ὡς μισθόν ὅτι τῆς φθαρτῆς εἶναι τὸν Ἰσημῆτον, ὡς μισθὸν τῆς γῆσεως καὶ τῆς τελευτῆς ὅτι σκεπύσης. καὶ γὰρ ἐν Δελφοῖσι Ἀφροδίτης ὀπιτυμβίας ἀγαλμάτιον ὅτι, πρὸς ὃ τῆς καλοῦσθαι ὅτι τῆς χροῆς ἀνακαλοῦται. Διὰ τί βῆεις τῆς μῆνός, ἀρχῆς ὅτι πρὸς περὶ τῆς ἐργασίης οἱ αὐτοῖς ἀφῆμα τῆς ἡμερῶν μετὰ τὴν λαμπεράοντες; πότερον (ὡς οἱ αὐτοῖς τὸ Ἰόδον ἰσορροῖον) ὅτι τὴν καλῶσθαι ἐκ δόξου τὴν δὴ μὲν οἱ ἀρχόντες, καὶ κατῆλλον εἰς πέμπτην τῆς νόνας, εἰ δὲ τῆς ἡμέρας ἰεράν εἰσὶν ὀμίζον; ἢ μάλλον ὅτι τὴν σελήνης ἀφροχῆς ὀμίζοντες τὴν χροῖον, ἐφῶρον ἐν τῆσι γνομένην ἀφροχῆς τὴν σελήνῃ καὶ μῆνῃ τῆς μῆσεως; πρὸς τὴν μῆν, ὅτι κρύπτεται, σκώδον ποιησάμενη πρὸς ἡλίον δδύτρεα δὲ, ὅταν ἐκφυγῶσα τῆς αὐγῆς τῆς ἡλίου, κατὰ φάσιν πρὸς τὸν διεμῆν ἡμῆται. τρίτη ὅ, τῆ αὐτῆς πῶσθαι πλῆρωσιν αὐτῆς πρὸς σελήνῃ ἡμομένης ὀνομάζουσι τὴν μῆν ἀφανισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν κρύψιν, καλῶσθαι, ὅτι πρὸς τὴν κρύφα καὶ ἀφῆρα κλάμ, καὶ κηλαρε ὅτι λαθάνειν τὴν δὲ πρὸς τὴν φασίν νόνας τῶν δικαιοτάτων ὀνομάτων, καμῶσθαι ἔσαν καὶ γὰρ αὐτοῖς τὸν νέον καὶ καμὸν ὡς πρὸς ἡμῆς πρὸς σαγρῶσθαι. τῆς ὅ, εἰδῶσθαι, ἢ ἀφῆ τὸ καλλος καὶ τὸ εἶδος, ὀλοκλήρου καλῶσθαι μῆσεως τὴν σελήνης, ἢ τῶν Διὸς πῶσθαι ἐπανυμίαν ὀπιδιδόντες. οὐ δὲ δὲ τῆς ἡμερῶν τὴν ἀκριβέστατον ἀριθμὸν δῶσθαι, ὅσθαι τὰ πρὸς ὀλίγον συσφαιτεῖν. ὅπου καὶ νῦν ὀπιδῶσθαι ποσῶσθαι ἀφροχῆς ἐργῶσθαι, πρὸς γίνεται τὴν ἐμπειρίας τῆς μαθηματικῆς ἢ τῆς κινήσεως ἀνωμαλία ἀφροχῆσθαι τὸν λόγον. Διὰ τί τῆς μῆς καλῶσθαι ἡμέρας καὶ νόνας καὶ εἰδῶσθαι ἀνέξωσθαι καὶ ἀνεκδῶσθαι πῶσθαι; πότερον (ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσι, καὶ Δίσιος ἰσορροῖ) μῆς τῆς Κυνυλίας εἰδῶσθαι (αὐτῆς νῦν Ἰουλίας καλῶσθαι) ὀμίζοντες οἱ χιλῶσθαι τὸν ἐφῶσθαι τῶμα αὐτῆς τὸν Ἀλλίας ποσῶσθαι, ἐκρῶσθαι ὅσθαι ὡσθαι Κελτῶν μάχη, καὶ τῆς πόλιν ἀπώσθαι. νομίζουσι δὲ μῆς τῆς εἰδῶσθαι ἀφροχῆσθαι, πρὸς τῶσθαι, ὡσθαι φιλεῖ, πρὸς τῶσθαι ὅσθαι ἢ δεισιδαμονία, καὶ κατέσθαι εἰς τῶν αὐτῶν ἀφροχῆσθαι, τῶν τε μῆς τῆς νόνας καὶ τῶν μῆς καλῶσθαι; ἢ πρὸς μῆν ἔχει πολλὰς ἀπλοχῆς; ἄλλη τε γὰρ ἡμέρα τῶν μάχῃ ἡμῆσθαι, ὡς Ἀλλιάδα ἀφῆ τὸν ποσῶσθαι καλῶσθαι ἀφροχῶσθαι, καὶ πολλὰν ἀφροχῆσθαι οὐσῶν, ὅσθαι ἐν πρὸς μῆν τῆς ὀμίζουσι πρὸς ἀφροχῆσθαι, ἀλλὰ ἐκῶσθαι ἐν ὀμίζουσι τῶν τε τῆς μῆς νόνας καὶ καλῶσθαι ἀπλοχῆς ἀπῶσθαι πρὸς τῶσθαι τῶν δεισιδαμονία ἀπῶσθαι πῶσθαι. ὅσθαι δὲ μῆν καλῶσθαι τῆς μῆν τὸν μῆν πρὸς τῶσθαι ὀλυμπίοις ἡοῖς ἰερωσθαι, τὸν ὅσθαι πρὸς τῶσθαι, ὅσθαι καὶ καλῶσθαι ἡνας τελεῶσθαι, καὶ τοῖς καλοῦσθαι ἐκρῶσθαι,

portas non item? An vera est Varronis sententia? A
 muros propterea sacros existimandos, ut pro iis
 propugnare alacrius ciues, mortemq; etiam oppete-
 re sustineant. (Et videtur Romulus quoq; fratrem
 propterea interfecisse, quod sacrum locum & inaccessi-
 lum transilire aggressus, transcendendum profana-
 numq; reddidisset.) Portæ autē sacræ esse non po-
 terant, cum per eas & alia necessaria, & cadauera
 etiam efferrentur. Itaq; urbem qui de nouo cōde-
 bant, aratro cui bouē marem & feminā subiunxif-
 sent, locum quantū erat murus occupaturus desi-
 gnabant: portarumq; dimensū spacia, vomere ex-
 emto aratrum earum locis intactis transferebant. Quod
 omnem terram aratā sacram & iniuolabilem cen-
 serent futurā. Cur pueros Hercule iuratos non
 finunt iureiurandum hoc intra domum facere, sed
 exire sub dium iubent? An ea est vera quorundam
 opinio, quia Hercules non sit delectatus vita pariet-
 tibus cinctā, sed sub dio & peregrinē solitus degere?
 Aut quia deus iste non indigena sed peregrinus &
 hospes fuit? Nam Bacchū quoq; non iurant sub te-
 cto, hunc quoq; peregrinū. An verò hæc ioco tan-
 tum pueris dicuntur? aliās verò hac ratione eohi-
 bere eos à leuitate & iurandi temeritate voluerūt,
 sicut Fauorino placet. nam iste quasi apparatus
 cunctationē iniicit, facultatemq; deliberandi præ-
 bet. Hunc ritum non cōmunem, sed Herculi pec-
 cularē fuisse cum Fauorino aliquis affirmauerit,
 iis quæ de eo narrantur cōsideratis. ad eō enim re-
 ligiosum hac in re fuisse tradunt Hercule, ut semel
 duntaxat iurauerit, soli nimirum Phyleo Augeæ F.
 Ideoq; etiam Pythiam hæc sacramenta Lacedæ-
 moniis exprobrasse, quod diceret melius vtiliusq;
 fore, citra iureiurādum promissa implere. Cur nu-
 ptam nō patiuntur ipsum transcendere limen do-
 mus, sed sublatā transportant pronubi? An quia in
 prima raptione mulieres nō vltro intrauerunt do-
 mos, sed illatæ sunt? aut quia videri volunt non vo-
 lentes, sed vi coactæ eō ingredi, vbi sunt virginita-
 tem amissuræ? aut hoc signum est, exire etiam eas,
 domūve relinquere non debere, nisi vi eiiciantur,
 sicut vi introductæ sunt? Nā etiam apud nos in
 Bœotia in nuptiis axē plaustrī ante fores cremāt,
 innuentes sponsæ manendū esse, sublato auehendi
 instrumento. Cur sponsam introducentes dicere
 iubent, Vbi tu Caius, ego Caia? An quia hac condi-
 tione pacta intrat, ut particeps omnium rerum & gu-
 bernandæ familiæ sit? itaq; hæc verba id significāt,
 Vbi tu dominus eris & pater familiās, ego domina
 ero & mater familiās. Nomine autem Caii & Caiæ
 cōmunibus, vsi sunt peculiariter. quomodo iure-
 consulti Caium, Seium, Lucium, Titium nomen
 ei de quo agitur imponunt. & philosophi Dionis
 aut Theonis voces vsurpant. Aut quia Caia Cæci-
 lia honesta fuit ac proba matrona, vxor vnus de
 filiis Tarquinii? cui Caiæ in Sancti templo statua
 priscis temporib. posita fuit cum sandaliis & fuso:
 quæ domi actæ vitæ, industriæq; sunt signa. Cur in
 nuptiis canitur iste omnium sermone notus Tala-
 sius? An à lanificio, quæ Græcis est talasia, talasum
 pro talaro dicentibus? nam sponsæ introductæ vel-
 lus substernunt, ipsaq; secū colum & fufum impor-
 tat, ac mariti ianuam lana coronat. An verū est, quod
 historici tradiderunt? est autem tale. Quo tempore
 Romani Sabinarum filias Romā ad spectaculum
 profectas rapuerunt, Talasio (erat autem hic Tala-
 sius iuuenis re bellica præclarus, & cetera probus)

A πᾶς ἢ πύλας οὐ νομίζουσιν; ἢ (καθὰ τὸν ἔγραψε Βάρρων) ὁ
 μὲν τείχος ἱερὸν δεῖ νομίζειν, ὅπως ἔσται αὐτῶν μάχων) τῶν
 θυμῶν καὶ ἀποθνήσκουσιν; ἔπειτα γὰρ δοκεῖ καὶ Ῥωμύλος ἀποκτείν-
 ναι τὸν ἀδελφόν, ὡς ἀβελὸν καὶ ἱερὸν τὸ πῶν ἐπιχειροῦντα
 ἀφαιρῆναι, καὶ ποιεῖν ὑπερβαλὸν καὶ βέβηλον. τὰς ἢ πύλας ἔχ-
 οῖον τε ἡμεῖς φερόμεθα, δι' ὧν ἀλλὰ τε πολλὰ τῶν αἰακῶν καὶ
 τῶν νεκρῶν ἐκχεμίζουσιν. ὅθεν οἱ πόλιν ἀπὸ ἀρχῆς κτίζου-
 τες, ὅσον δὴ μέλλωσι τὸ πῶν αἰοικεδομεῖν, ἐπιτάσσιν ἀρόψα, βῆν
 ἀρρενα καὶ θήλειαν ὑπερβύζαντες. ὅταν ἢ τὰ τείχη ἐξορι-
 ζοσι, τὰς ἢ πύλας χέρας δὲ μετῴντες, τὴν ἢ ὑφαιεῖσι, καὶ
 B μετὰ φέρουσιν ἔπειτα ἀρόψαν, ὡς τὴν ἀρρομύλιον πᾶσαν ἱερὴν καὶ
 ἀσύλῳ ἐσομύλιον. Διὰ τὴν τῶν σαμῶν, ὅταν ὀμνύουσιν τὸν
 Ἡρακλέα, καλύουσιν ὑπὸ φέγγη τὸ ποιεῖν, καὶ κελθῶσιν
 εἰς ὑπαίθερον ἀροῖναι; πότερον (ὡς ἐνοιοι λέγουσιν) οὐκ οἰκ-
 εῖα τὴν Ἡρακλέα χεῖρην, ἀλλὰ ὑπερβαλὸν βίῳ καὶ θυρα-
 λίας νομίζοντες; ἢ μάλλον ὅτι τῶν θεῶν οὐκ ἐπιχέριος οὐδὲ,
 ἀλλὰ πόρρωθεν ξένος; ὅσα δὲ γὰρ τὴν Διόνυσον ὀμνύουσιν ὑπὸ
 φέγγη, ξένον ὄντα καὶ αὐτὸν εἰσφέρει Διόνυσος. ἢ ταῦτα μὲν λέ-
 γει καὶ παίζεται πρὸς τῶν παιδῶν, ἀλλὰ ἢ ἐπιχέριος ἐστὶ τὴν
 πρὸς τὸ ὄρκον ἀχερείας καὶ ἀχρητῆς ὁ γινόμενος, ὡς Φαβ-
 C εῖνος ἔλεγε. ὅ γὰρ ὡς τὸν ἐκ τῶν ἀσκήτων μέλλουσιν ἐμποεῖν,
 καὶ βελούσα ἄξι δίδωσι. συμβάλλει δὲ ἡμῶν τὰ Φαβωείναι,
 πρὸς τὸ μὴ κρινόν ἀλλὰ ἰσθῆναι τὴν θεοῦ τέτυκτο ὁ γινόμενος
 ἐκ τῶν ἐκ τῶν Ἡρακλέους λεγόμενων. ἰσορεῖται γὰρ ἔτις ἀλα-
 βῆς γερνέται πρὸς ὄρκον, ὡς τε ἀπᾶς ὀμῶσαι καὶ μόνω φυλεῖ
 τῶν Ἀργείων. δὲ καὶ τὴν Πυθίαν ἀροφῆρην τὰ ὄρκια ταῦτα Λα-
 κεδαιμονίῳ, ὡς ἐμπεδοῖσι λαφὸν εἶη καὶ ἀμεινον. Διὰ τὴν γα-
 μουμύλιον οὐκ εἶσιν αὐτῶν ὑπερβύζαν τὸ οὐδὸν τὴν οἰκίας,
 ἀλλ' ὑπερβαρῶσιν οἱ ἀροπέμποντες; πότερον ὅτι τὰς ἀρο-
 φῆς γυναικῶν ἀρπάσαντες, ἔπειτα εἰσῆνεγχαν, αὐτὰς ἢ οὐκ εἰ-
 D σῆλθον; ἢ βέλονται δοκεῖν εἰσεῖναι βιαζόμενας, οὐχ ἐχούσας,
 ὅπερ μέλλουσι ἀγαλῶσιν τὴν παρηνίαν; ἢ σύμβολον ἐστὶ τῆς μηδὲ
 δεινῆς δι' αὐτῆς, μηδὲ κατὰ λιπεῖν τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ βιασθῆναι,
 καθὰ τὸν καὶ εἰσῆλθε βιασθῆσα. καὶ γὰρ τὸν ἡμῶν ἐν Βοιω-
 τία κηλοῖσι πρὸς τὴν ἴσιν τὸν ἀξίονα τὴν ἀμᾶξην, ἐμφαίνοντες
 δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν ὡς ἀιηρημένου τῆς ἀπᾶξοῦτος. Διὰ
 τὴν τὴν νύμφην εἰσαγῶντες, λέγειν κελθῶσιν, ὅπου σὺ Γαῖος,
 ἐγὼ Γαῖα; πότερον, ὡς τὸν ἐπὶ ῥητοῖς ἀγῶν εἰσεῖσι τὰ κρινῶ-
 νειν ἀπᾶστων καὶ σὺ ἀρῶν, καὶ ὁ μὲν δηλοῦμενον ἐστὶν, ὅπου
 σὺ κῆριος καὶ οἰκιδεσπότης, καὶ ἐγὼ κῆρια καὶ οἰκιδεσπότινα. τοῖς
 E ἢ ὀνόμασι τῶν ἄλλων κέχρηται κρινῶσιν, ὡς τὸν οἱ νο-
 μιχρὶ Γαῖον, Σήιον, καὶ Λούκιον, Τίπον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα
 καὶ Θεώνα ἀροφῆρα μῶσιν; ἢ ἀπὸ Γαῖας Κεκιλίας κα-
 λῶν καὶ ἀγαθῶν γυναικῶν τῶν Ταρκυνίαν παίδων ἐνίσταται
 κήσασαν, ἢ ἐν τῶν τῶν σάνκτῶν ἱερῶν χαλκῶν ἀνδρίας ἐσηκεν;
 ἐκεῖ τὴν πάλαι καὶ σαιδάλια καὶ ἀβρακτοῖ, ὁ μὲν οἰκουρίας αὐ-
 τῆς, ὁ δὲ ἢ ἀρεγίας σύμβολον. Διὰ τὴν ὁ πολυθρύλλητος ἀ-
 δεταί Ταλασιος ἐν τοῖς γάμοις; πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας;
 καὶ γὰρ τὸν τῶν τῶν τῶν οἰκιδεσπότινα καὶ τῶν νύμφην
 εἰσαγῶντες, νάχως ὑπερβαρῶσιν αὐτῆ ἢ εἰσφέρει μὲν
 F ἢ λακείτω καὶ τῶν ἀρεκτον, εἰσὶν δὲ τῶν ἴσιν πρὸς
 φέρει τὸν ἀδρός. ἢ ὁ λεγόμενος ὑπὸ τῶν ἰσορικῶν, ἀ-
 λητῆς, ὅτι νεαῖας ἡμῶν λαμπρῶς ἐν τοῖς πολεμικῶν
 καὶ τῶν ἄλλων χηρῶν, ὄνομα Σαλασιος; ἐπεὶ ἢ ἠρπαζον οἱ Ῥω-
 μάσιοι τὰς τῶν Σαβῶν θυγατέρας ἐλθούσας ἐπὶ θεῶν,

ἐκομίζετο τὰ Ταλασίω παρθένης Διωρεπίης τὸ ὄψιν ὑπὸ
 δημοτικῶν ἑνώτων καὶ πελασγῶν τῶν Ταλασίω, βοῶντων ὑπὸ
 ἀσφαλείας, καὶ τὸ μηδένα πελάζειν, μηδὲ ἀπιλαμβάνεσθαι
 τὸ παιδός, ὡς Ταλασίω γυνὴ φέρετο. ἡμῶντες οὖν οἱ λοιποὶ
 τὸ Ταλασίον, καὶ στωδχοῦμοι καὶ στωδφημοῦτες, εἶπον
 καὶ παρέπεμπον ὅτιν ἄτυχος γάμου ἡμοῦ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 εἰδήθησαν ὅτι φωνεῖν τὸ Ταλασίον, ὡς ἄρ' Ἑλλῶες τὸ ὕμ-
 νομον. Διὰ τί τὸ Μαῖος μῆνός ἐστὶ τὸ Ἑλληνικῶν γεφύρας εἰ-
 δωλαρίποι ἄνθρωποι εἰς τὸ ποταμὸν Ἀργείοις τὰ ῥι-
 πτίμια καλοῦσιν; ἢ ποταμὸν οἱ καλεῖ τὸν τόπον οἰκουῦτες
 Βάρβαροι τῆς ἡμισυμῆδος Ἑλλῶες οὕτως ἀπάλλουσαν
 Ἡρακλῆος τὸ θαυμαστὸν ὑπὸ αὐτῶν, ἐπαυσε μὲν τὸ ξενο-
 κλονίαν, εἰδὼς ὅτι ἔτος καὶ τὸ δεισιδαιμονία ἀπομιμνήσκεις
 εἰδωλαρίποι, Ἀργείοις τῆς Ἑλλῶας οἱ παλαῖοι πόδας
 ὀμαλῶς προσήραρον. εἰ μὴ νῆ Δία τὸ Ἀργείων πολε-
 μίως καὶ τῆς Ἀργείας ἀφ' ἧς γαίτην ἠγροῦντο, οἱ καλεῖ
 Εὐαῖδρον ἐκ τῆς Ἑλλάδος φυγόντες καὶ καλοῦσαντες αὐτῆ,
 τὸ μνηστικῶν καὶ τὸ ἔρπον διεφύλαττον. Διὰ τί ποταμὸν
 ἐκ εἰδήθησαν ἔξω φρεῖς τὸ ὕμν, ἐπὶ τὸ παιδικῶν ἡλικίας ἐχόν-
 των; ἢ τὸ το μὲν καὶ Λυκούργος εἶπεν, τῆς παιδίας ἐπεισάγων
 πῶς Φιδίτοις, ὅπως ἐπὶ τῶν μὴ θηλυδῶς, μηδὲ ἀτάκτως,
 ἀλλὰ μετ' ἀσφαλείας τὸ ἡδονῆς προσφάρατο, τῆς προσου-
 τέρου, ὅτι ὅτι σκόποι καὶ θαλάσσι ἐχόντες; οὐκ ἔλαττον δὲ τῆ
 καὶ τῆς πατέρων αὐτοῖς μάλλον ἀδελφῶν, καὶ σφραγιστῶν τῶν ὕμν
 παρῶντων. ὅπου γὰρ ἀιαιχμῶν τῶν ἡρόντες (ὡς φησὶν ὁ Πλά-
 των) ἐπὶ αὐτὰ ἀιαιχμῶν καὶ νέους ἀιαιχμῶν ἀτάκτως εἶ). Διὰ τί
 τῶν ἄλλων Ῥωμαίων ἐν τῶν Φεβρουαρίῳ μῆνι ποικιλιῶν
 χάρις καὶ ἐναγισμοῖς τοῖς τεθνηκόσι, Δέκιμος Βερότος (ὡς Κι-
 κέρων ἰστέρεν) ἐν τῶν Δεκεμβρίῳ τῶν ἔρωσθην; (ὡς ὁ
 εἶπεν ὁ Αἰσιτῶναι ἐπελθῶν, καὶ προσφάρατο ἐπέκεινα φρατῶν
 ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ τὸ Λήτης ποταμὸν) πότερον, ὡς περ ἡμέρας λι-
 γυρῶς καὶ μῆνός φησὶν ὅτι εἰς τῶν ἐναγίσθην οἱ πολλοὶ, ἀ-
 γρὸν ἔχει, καὶ τῶν ἐναυτῶν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐν τῶν τεθνηκόσι
 μῆνι ἡμαῦ τῆς τεθνηκόσι; ἐστὶ τὸ μῆνῶν τεθνηκόσι ὁ
 Δεκεμβρίος. ἢ ῥησὶν μὲν αὐτῶν ἡμαῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ῥησὶς
 ὡρεῖ ὅτι ἐστὶ, τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰληφότων στωτελεθῶν,
 ὅτε κινῶσι τὸ γυνὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, μεμνήσθαι μάλιστα τῶν
 κατὰ προσήκει; ἢ Κρόνῳ μὲν εἶπεν ὁ μῆνῶν ὑπὸ Ῥωμαίων
 καλεῖσθαι, Κρόνον τὸ κατὰ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, με-
 γίστης αὐτοῖς ἐορτῆς τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ στωτελεθῶν τε
 πλείστας καὶ ἀπολαύσεις ἔχειν δικούσης, εἰδὼς καὶ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ
 νέμειν ἕνας ἀπαρχὰς τοῖς τεθνηκόσι; ἢ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ Βερότον ἐ-
 ναγίσθην ἐν τῶν μῆνι τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ὅτι φησὶν ὅτι ἐστὶ
 Λαρεντία ποιοῖσι τὸ ἐναγισμὸν, καὶ χάρις ὅτι φησὶν ὅτι ἐστὶ
 τάφον, τῶν Δεκεμβρίῳ μῆνός. Διὰ τί τὸ τὸ Λαρεντίας ἐ-
 ταίεσαν γενημῶν, οὐτὼ ἡμῶν; ἀλλῶν γὰρ ἐστὶ Λαρεντίας
 Ἀκχῶν ἰστέρεσι, τῶν Ῥωμύλις ἔρωσθην, ὡς τῶν Ἀφριλλίῳ
 μῆνι πρῶσι. τῆ ὁ ἑτέρα Λαρεντία Φαβόλαν ὅτι κλησὶν εἶ)
 λέγουσιν. ἐγνώσθη τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ζάχρος πῆς
 Ἡρακλῆος, ὡς εἶπεν, ἀπολαύων ἡρόντες, ἔτος εἶχεν ἐν πε-
 τοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερθεῖν καὶ ποτε τὸ εἰωθῶτων παί-
 ζειν σὺν αὐτῶν καὶ μετῴχων τῆς τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τῶν
 χίω μηδενὸς παρῶντος ἀδημονῶν, τὸν θεὸν προσκαλεῖτο
 ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς ἄρ' ὅτι φησὶν ὅτι ἐστὶ
 νικῶσας μὲν, ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ

A virginem insigni forma plebei quidam & eius
 elientes afferebant, utque id eo possent tutius, ne-
 que interciperentur aut virgo ipsis eriperetur, vo-
 ciferabantur eam se Talasio adducere. ita reliqui
 honorem Talasio habentes, faultis acclamationi-
 bus & comprecationibus eos sunt profecuti ac co-
 mitati. cumque feliciter istud coniugium cecidif-
 set, morem introduxerunt aliis quoque Talasium ac-
 cinendi, ut Hymenaeum solent Graeci. Cur si-
 mulacra hominum, quae Maio mense de ponte
 ligneo in flumen abiiciuntur, Argeos, vocant? An
 quod antiquitus barbari ista loca incolentes hoc
 modo interficiebant si quos Graecorum cepissent:
 Hercules autem, cuius virtutem admirabantur,
 docuit eos more interficiendi peregrinos dimisso,
 simulacris eum representare, iisque iaciendis reli-
 gione se solvere? Argeos autem, siue Argiuos an-
 tiquitas simpliciter quosuis Graecos nominavit.
 Nisi hoc potius sentiendum est: Cum Arcadibus
 Argiui ob viciniam inimici haberentur, Euandrum
 e Graecia profugum cum in istis confidisset Italiae
 locis, istam odii & inimicitiarum memoriam con-
 servasse? Cur antiquitus foris non cenabant absque
 filiis pueritia etiam non agentibus? An hoc est quod
 etiam Lycurgus instituit, ut pueri in phiditia in-
 troducerentur, assueturi non belluino more aut
 incompositè, sed modestè voluptates adire, cum
 haberent senes qui inspicerent ac moderarentur?
 Immo vel magis haec causa fuit, ut filiis praesenti-
 bus ipsi patres verecundiùs ac modestiùs sese ge-
 rerent? Vbi enim (inquit Plato) inverecundè agunt
 senes, ibi necesse est adolentes fieri impuden-
 tissimos. Cur cum reliqui Romani Februario
 mense mortuis parentent, D. Brutus, ut Cicero
 narrat, mense Decembri hoc egit? (Is autem Br-
 tus est qui Lusitaniam peragravit, primusque cum
 exercitu Oblivionem fluvium transiit.) An quem-
 admodum sub mensis & diei finem solent vulgo
 mortuis iusta persolvere, ita rationi consentaneum
 est etiam ultimo mense & anno desinente id fieri?
 vltimus autem mensium est December. An quia
 diis manibus isti honores habentur, quos venerari
 tempestivum est omnibus fructibus iam perfectis?
 Aut quia tunc potissimum mentio inferorum est
 facienda, cum appetente fatione terra incipit mo-
 ueri? Aut quia Saturno à Romanis est hic mensis
 consecratus, quem in Manibus, non superis diis
 censent. Aut cum Saturnalia sint instituta, festi-
 vitas facile maxima, & in qua conuiuiorum oble-
 stationisque plurimum vsurparetur, horum quo-
 que primitias quasdam mortuis tribuere placuit?
 Quid si falsum omnino est, solum Brutum isto
 mense parentasse? cum Larentiae quoque men-
 se Decembri parentetur, & ad sepulcrum eius
 libationes offerantur. Quid verò causae est, quod
 Larentiam tanto afficiunt honore, cum fuerit
 meretrix? Aliam enim fuisse perhibent Accam
 Larentiam Romuli nutricem, quam Aprili
 mense venerantur. Sed Larentia scortum, cuius
 cognomen Fabula editur, hac ratione innotuit.
 Aedituus quidam Herculis abundans, ut fit, o-
 cio, solebat dies ludo talorum ac cuborum con-
 sumere. & quodam tempore, cum casu factum
 esset ut sociorum ludi nemo adesset, tædii im-
 patiens ipsum deum ad cuborum ludum prouo-
 cavit, hoc pactus, ut si vicisset deum, aliquid ab
 eo beneficii consequeretur: sin victus ipse esset,

se dec
 qui cu
 pro de
 stetit p
 rem &
 facere
 intus e
 tam no
 ce in
 ret, e
 renti
 rille h
 xate a
 ipsius h
 morien
 tempo
 P.R. nu
 Cur R
 iuxta q
 q. Seru
 na con
 comme
 aut reg
 Seruii,
 exerto
 deferret
 inter ea
 vt sola sp
 leri, neq
 istimant
 tercider
 mentum
 tempus
 obscure
 ea refic
 iam par
 aut are
 prudens
 Pontifex
 nunc est
 die nasce
 initio &
 & mensis
 iam temp
 pro vespe
 ac deficie
 est vigen
 & statem
 languen
 aliz om
 suntur, in
 mento m
 caltris &
 interficier
 bere, Car
 demonstr
 pleto mil
 aut si mar
 re potesta
 trare.) A
 mini hom
 nullòve n
 da est? i
 quod sub
 vt recept
 putans ho
 qui in pro

se deo cenam exhibiturum, & puellam elegantē qui cum cōcumberet. tesseris deinde duabus, vna pro deo, altera pro se propositis ac iactis, superatus fterit pactis, ac deo & cenā adornavit splendorē & Larentiam, quæ palām corpore quæstum faceret, ei cenæ adhibuit, faniq̄ue foribus clausis intus eam reliquit. porro aiunt eam à deo cognitā non humano fuisse more, iussamq̄; prima luce in forum prodire, & in quem primum incidere, eum obseruare amicitiamq̄; eius captare. Larentiā vt surrexit & iuit, Taruntio cuidam occurrisse homini opulento, sed liberorū experti & iam ætate ad senium vergente: qui postquam notitiam ipsius habuit, cum viuis familiæ præfecerit, tum moriens hæredem instituerit. Larentiam postea temporis sub mortem opum suarum hæreditatem P.R. nuncupasse: ideoq̄ue honores ei istos haberi. Cur Romæ portarum vna appellatur Fenestra, iuxta quam est Fortune qui vocatur thalamus? An q̄; Seruius fortuna vsus secundissima, cum Fortuna consuescere creditus est, per fenestrā ad ipsum comitante? An hoc quidē fabulosum est? quoniā autē rege Tarquinio Prisco mortuo Tanaquil vxor Seruii, mulier prudens & regia, capite per fenestrā exserto ciues allocuta permouit, vt Seruio regnū deferrent: loco id cognominis fuit inditum? Cur inter ea quæ diis consecrantur, lege permiffum est vt sola spolia finantur tempore corrumpi atq; aboleri, neq; ea licet reparare aut instaurare? An vt existimantes gloriam priorem simul cum spoliis intercidere, semper nouum aliquod virtutis monumentum parare operam dent? Aut potius, q̄; cum tempus signa contentionum cum hostib; habitari obfcuret, odiosum est & nimii discordiarum studii ea reficere atq; innouare? Nam apud Græcos etiam parum laudis adepti sunt, qui primi lapidea aut ærea statuerunt trophea. Cur Q. Metellus, vir prudens ac ciuilibus creditus, cū esset factus summus Pontifex, auspiciis vti post Sextilem mensem, qui nunc est Augustus, prohibuit? An quoniam sicut die nascente aut adulta istas res agitamus, itemq; initio & medio mensis: cauemus autem à diei fine & mensis tanquam agendo inutilibus: ita ipse etiam tempus anni post finitos octo menses reliquū, pro vespera quadam anni iam ad exitum vergētis ac deficientis habuit? An verò auib; vtendum est vigentibus & integris? tales autem sunt ante ætatem: circa autumnum morbis & imbecillitate languent alix: alix pulli adhuc sunt & imperfecte: alix omninò ob anni tempestatem nusquam vifuntur, in alias auectæ regiones. Cur qui sacramento militari non tenebantur, etiam si alias in castris & exercitu versarentur, non habebant ius interficiendi aut vulnerandi hostis? (Rem sic habere, Cato Maior in epistola quadam ad filium demonstrauit, qua iubet eum si tempore completo militiæ exautoratus esset, domum redire: aut si manere vellet cum exercitu, ab imperatore potestatem cædendi necandi que hostis impetrare.) An quòd solam necessitatem oportet homini hominis necem permittere: qui nulla lege nullòve mandato hominem occidit, is homicida est? ideoq̄ue Chryfantam laudauit Cyrus, quòd sublato iam gladio hostem interfectorus, vt receptui cani audiuit, cæde sibi interdictum putans hominem intactum dimisit. Aut quòd qui in proelio manum cum hoste est conseruturus,

A δειπνον αὐτὸς ὡς θεῶν ᾄδων, καὶ μείρακα καλῶ στυαπαυσομῆν. Ἐκ τούτου ὁ τὸς κύβους παρὰ τὸν κύβου ἑαυτοῦ, τὴν ὅτι ἑαυτοῦ τῆ θεοῦ βαλὼν ἐλείφθη. Ἐπὶ οὖν παρὰ κλήσειν ἐμῶν, τρεῖς πεζῶν λαμπροτέρων παρὰ τὸν κύβου καὶ τὴν Λαρεντίαν ᾄδων ἐμφανῶς ἐπαρῶσαν εἰς τὴν αἴθρην, καὶ κατέκλινεν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τῆς θυῆος ἀπὸ τῶν ἐκλείσει. λέγεται ὅτι νύκτωρ ἐντυχὴν αὐτῆ τὸν θεὸν ὄντα ἀδελφῶν, καὶ κελύσῃ βαδίζειν ἔωθεν εἰς ἀγροῦν, ὡς δὲ αὐτὴν ἐντυχὴν παρὰ τῶν, παρὰ τῶν μάλα καὶ πειρῶν φίλον. ἀναστῆσαν οὖν τὴν Λαρεντίαν βαδίζειν, καὶ στυαπαυσομῆν ἡνίκα τῶν πλοισίων, ἀγάμην ὅτι καὶ περὶ κελύσῃ, ὄνομα Τάρραωτῶ. γνωριθεῖσαν ὁ τούτου, καὶ ζῶντος, δέχεται τὸ οἶκον, καὶ κληρονομῆσαι, τελευτήσαντος ἕστερον ὁ χεῖρὸς αὐτῶν τελευτῶσαν τῆ πόλει τὴν οἰκίαν ἀπὸ λιπέην, ὡς δὲ ἡμῶν ἐχέειν τῶν. Διὰ τὴν πύλιν μίαν θυεῖδα καλεῖται, (τὴν γὰρ φανέσθαι τῶν σημαίνειν) καὶ παρὰ αὐτῶν ὁ καλούμενος τύχης θάλαμος ἔστι, πότερον ὅτι Σίβειος ὁ βασιλεὺς ἀτυχῆσθαι θρόνον, δόξα ἔχει τῆ τύχῃ στυαίνῃ φοιτῶσα. Διὰ θυεῖδος παρὰ αὐτὸν; ἢ τῶν μὲν μῦθος ἔστιν, ὅτι ὁ Ταρκυνίου Γείσῃ τοῦ βασιλέως ἀπὸ θανόντος ἢ γυνὴ Τανακουλῆς, ἐμφρων οὖσα καὶ βασιλική, ἀπὸ θυεῖδος παρὰ τῶν πόλιταις ἐντυχῆ, καὶ στυαίνῃ ἀποδείξαι βασιλέα τὸν Σέρβιον, ἔχει τῶν τῶν ὁ τόπος τὸ ἐπινομήν; Διὰ τὴν τῶν θεῶν ἀναδελφῶν μόνον τὰ σκύλα νεόμισται παρὰ τῶν ἀφαιζόμενα παρὰ χεῖρα, καὶ μήτε παρὰ σκυλεῖν, μήτε ἐπισημαίνειν; πότερον ἵνα τὴν δόξαν οἰόμενοι πῶς παρὰ τῶν στυαίνῃ, ἀεὶ ἡ παρὰ φανέσθαι τῶν σημαίνειν τῆς ἀρετῆς ζητῶσι κημίζειν; ἢ μάλλον ὅτι τῶν χεῖρὸς τὰ σημεῖα τῆς παρὰ τῶν πολεμίου ἀφαιζόμενα ἀμφοτέρωθεν, ἀλλῶς ἀναλαμβάνειν καὶ κηροποιεῖν ἐπισημαίνον ἔστι καὶ φιλαπελημον. ὡς δὲ γὰρ παρὰ Ἕλλησιν οἱ παρὰ τοὶ λίθινον καὶ χαλκῶν ἔσαντες ἑσπῆσιον ἀδελφῶν. Διὰ τὴν Κόιντος Μέτελλος ἀρχιερεὺς θρόνον, καὶ τὰλλα δοκῶν φρονιμος ἔστι καὶ πολιτικὸς αἴηρ, ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μὲν τὸν Σεξτίλιον μίνα, τὸν νῦν Ἀύγουστον παρὰ τῶν ἀδελφῶν. πότερον ὅτι κατὰ τῶν ἡμέρας ἀκμαζούσης ἢ ἀρχαίας παρὰ τῶν παρὰ τῶν τοιαῦτα, καὶ μίνα ἰσαμῆρος καὶ ἀδελφῶν, τῶν ὁ ἀποκλίτης ὡς ἀρχιερατῆος φυλατόμενα. παρὰ πλησίον τῶν μίνας οὐκ ἔχοντες, ὡς παρὰ ἑσπῆσιον ἵνα τῶν ἐναντίον καὶ δειλῶ ἀποκλίνοντες ἢ δὴ καὶ φθίνοντες νομίζουσιν; ἢ καὶ τοῖς ὄρνοις χηρῶν ἀκμαζούσης καὶ τελείους; εἰσὶ ὁ παρὰ τῶν θεῶν τοιοῦτοι παρὰ τῶν φθινόπωρον οἱ μὲν ἀδελφῶν καὶ νοσῶντες, οἱ ἢ νεοσσοὶ καὶ ἀτελεῖς, οἱ ἢ πρῶτα παρὰ φροδοῖ δὲ τῶν ὡσιν ἐκ τῶν ζῶντες. Διὰ τὴν τῶν μη στρατευομένων μὲν, ὡς παρὰ τῶν ἄλλως ἀναστρέφουσιν ἐκ τῶν ἀδελφῶν βαλὼν πολεμίου ὡς δὲ βῶσαι; (καὶ τῶν Κάτων ὁ παρὰ τῶν ἐπισημαίνον ἡνίκα δειδήλωκε, γράφων παρὰ τῶν ἡνίκα καὶ κελύσῃ, εἰ παρὰ τῶν στρατείας ἀποπληρώσας τῶν χεῖρὸν, ὡς παρὰ τῶν ἢ παρὰ τῶν ἀδελφῶν, λαβεῖν παρὰ τῶν στρατηγῶν τῶν δεινῶν βῶσαι καὶ ἀδελφῶν πολεμίου) πότερον ὅτι τῶν ἀνάγκῃ μόνον δεινοῖσιν ἢ δει τῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν ὅτι αὐτὸ νόμος καὶ παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν ποιῶν, ἀδελφῶν ἔστιν; ὡς καὶ Χρυσάϊον ἐπῆνεσεν ὁ Κίβρος, ὅτι μέλλων ἀναστρέφειν πολεμίου, καὶ τῶν κηρῶν ἀδελφῶν, ἀκμαζούσας τῶν ἀδελφῶν, ἀφῆκε τῶν ἀδελφῶν, καὶ ὄντα ἐπαίσει, ὡς κηροποιεῖν. ἢ δει τῶν στυαίνῃ πολεμίου καὶ κηροποιεῖν,

ἀνὸς ποδειλιάση, μὴ αὐτοπύθονον εἶη) μηδὲ ἀθάλον; ἔ γὰρ ἔτα
 βαλῶν ἕνα καὶ βῶσας ἀφέλθουν, ὡς φυγῶν καὶ ἀναχωρή-
 σαις ἐβλάψεν. ὁ μὲν οὖν ἀφειμένος φρατίαις, ἀπὴλλαντα
 τῶν φρατωρικῶν νόμων· ὃ δὲ αἰτησάμενος ὁ παρὰ τῶν
 φρατευσμένων, πάλιν ἑαυτὸν ἀποπύθονον τῶν νόμων καὶ τῶν
 φρατῆων δέδωκεν. Διὰ τί τῶν ἱερέων τῶ Διὸς οὐκ ἔστιν ἐν
 ἑσπερίῳ ἀφειμένος; πότερον ὅτι καὶ παῖδας γυμνοῦσθαι, πα-
 τὴρ ὁρῶντος, καὶ πενθεροῦ γαμβροῦ, οὐχ ὅσον ἰατὸς καλὸν
 ὅσδε σκελετοῦντο τοπαλαίων ἀλλήλοισι; πατήρ ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ
 ἐν ἑσπερίῳ μάλιστα πῶς εἶη) δοκεῖ τῶ Διὸς ἐνώπιον; ἢ,
 κατὰ τὸν ἐν ναυῶν καὶ ἱερῶν γυμνοῦν ἑαυτὸν ἀφειμένον εἶναι, ἔτα τ
 ὑπαίθερον ἀέρα καὶ τὸ ἑσπερίον ὄντα καὶ θεῶν καὶ δαίμονων
 μεσσην ἐξελθοῦντο; εἶς καὶ τὰ πολλὰ τῶ ἀνακτοῦν ἀπὸ τέρη
 δρωμῶν ὅτι κρυπτοῦντο καὶ ὅτι κλυπτοῦντο τῶ οἰκίαις, πρὸς
 ὁ θεῶν, τὰ μὲν μόνον ὁ ἱερεὺς, τὰ δὲ πᾶσαν ἀπὸ τῶ οὐρα
 τέτακται εἶς τῶ ἱερέως. εἶς καὶ παρ ἡμῖν ὁ μὲν τε φρατῆ φερεῖν
 καὶ χρομῶν καὶ σπῆρε φερεῖν, μηδὲ τοῖς φρατῆων ὄρεσι ἐμβάιναι,
 εἶς καὶ λειτεργήματα τῶ ἀργυροῦ εἶναι ὁ δὲ ὅπως μὴ γυμ-
 νῶν ἀπὸ ἰσημερίας μεσσην, μηδὲ ἀμπελον τέμνειν
 ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, ἐμοῦ ἢ πᾶσι δηλοῦνται εἶς τῶ δὲ
 χρομῶν. ἐκατέρωθεν γὰρ ὁ κρομῶν ἐκείνους εἶναι. τὸ αὐτὸν οὖν ἔπον,
 ὡς εἶοικε, καὶ τὸ τῶ φρατῆ φερεῖν ἱερέως εἶδον εἶναι ὁ μὲν τε ἰσπῶ
 χρομῶν, μὴ τε πλείονας νύκτας ἀποδημεῖν τριῶν, μὴ τε ἀπῶ
 πῆτασθαι τῶ πῆλον, (ἀφ ἔ καὶ φρατῆ κέκληται) πολλὰ δὲ ἄλλα
 δηλοῦνται πᾶσι εἶς τῶ ἱερέως· ἂν ἐν εἶναι καὶ ὁ ἐν ἑσπερίῳ
 μὴ ἀλείφεται. ὁ γὰρ ἐκ φρατῆ φερεῖν ὑφωραῖντο φρατῆ φερεῖν
 φρατῆ, καὶ τοῖς Ἑλλήσιν οἴονται μηδὲν ἔταως ἀπὸν δευλείας γυμ-
 νῶν καὶ μαλακίας, ὡς τὰ γυμνάσια καὶ τὰ παλαίστρας, πολὺ
 ἄλλω καὶ ὁρῶν ἐντεκῶσας τῶ πόλεσι καὶ κρομῶν, καὶ ὁ
 παιδεύεται, καὶ ὁ φρατῆ φερεῖν τὰ σώματα τῶ νέων ὑπνοῖς καὶ
 ἀπῶ πῆταις καὶ κινήσειν ὁρῶν καὶ φρατῆ φερεῖν ἀκροβῶσιν,
 ὡς ἂν ἐλάθον ἐκρυέντες τῶ ὀπλων, καὶ ἀγαπήσαντες αἰθ
 ὀπλιτῶν καὶ ἰππέων ἀγαθῶν, ὡς βράπελοι καὶ παλαίστρας καὶ
 καλὸν λέγειν. ταῦτα γοῦν ἔργον εἶναι ἀποφυγεῖν εἰς ἑ-
 σπερίαν ἀποδυομένων. οἱ δὲ κατ οἰκίαν ἀλείφομενοι καὶ
 φρατῆ φερεῖν εἶναι, ὅσδε ἀμῶνται οἱ. Διὰ τί ὁ παλαίον
 νόμισμα, πῆ μὲν εἶχεν ἰανὸς διπρῶσπον εἰκόνα, πῆ δὲ πλοῖα
 φρατῆ φερεῖν ἢ φρατῆ φερεῖν ἐκ φρατῆ φερεῖν; πότερον (ὡς οἱ πολλοὶ
 λέγουσιν) ὅτι ἰανὸς φρατῆ φερεῖν ἀπῶ πῆταις εἰς ἰτα-
 λίας; ἢ τῶ μὲν εἶναι ὅτι πολλὰν λέγειν; (καὶ γὰρ ἰανὸς καὶ εὐαι-
 δρος καὶ αἰνείας ἐκ φρατῆ φερεῖν φρατῆ φερεῖν) ἐκείνους δὲ ἀν
 ἰς μᾶλλον εἰκάσειεν, ὅτι τὰ μὲν καλὰ τῶν πόλεσιν εἶναι, τὰ δὲ
 ἀνακτοῦν καὶ μέγιστον τῶ μὲν καλῶν, ἢ ὁνομασία, τῶ ἀνακτοῦν ἢ
 ὁπορία. ἐπεὶ τῶν φρατῆ φερεῖν ἰανὸς κατῆσθαι αὐτοῖς,
 εἶς φρατῆ φερεῖν τῶ βίον, ἀφρονίαν ἢ παρὰ τῶ ἀνακτοῦν ὁ φρα-
 τῆ φερεῖν πλοῖα ἂν, καὶ τὰ μὲν ἐκ φρατῆ φερεῖν, τὰ δὲ ἀπὸ τῶ φρα-
 τῆ φερεῖν, σύμβολον ἔχει ὁ νόμισμα, τῶ μὲν νομοθέτου,
 ὁ δὲ μορφον, ὡς εἶρηται, φρατῆ φερεῖν τῶ φρατῆ φερεῖν,
 πορῆμειον. ἐτέρωθεν ἔχει φρατῆ φερεῖν νομισματὶ βοῦν ἔχοντα καὶ
 φρατῆ φερεῖν καὶ ἰὸν φρατῆ φερεῖν, ὁποροῦντες ἀπὸ τῶ
 φρατῆ φερεῖν μάλιστα, καὶ τῶ φρατῆ φερεῖν ἀπὸ πύτων ἑ-
 ρητες. εἶς καὶ τῶ ὀνοματῶν πολλὰ τοῖς παλαίοις, Συέλ-

A si formidine victus pedem referat, non debet hoc
 impunè ferre, aut exlex esse: non enim tantum v-
 tilitatis feriendo hostem adfert, quantum damni
 fugiendo. at qui exautoratus est, legibus proinde
 militaribus non tenetur: is verò qui rogavit ut que
 militum sunt sibi liceat agere, rursus se legib. iam
 & imperatoris iudicio submisit? Cur Iouis flamini
 non licet sub dio inungi? An quia etiam filios in
 conspectu patrum, aut generum vidente focero
 nudari, inhonestumq; nefasq; putabatur, neq; an-
 tiquitus vnà lauabant? Pater autem est Iupiter &
 eius oculis maximè expositum videtur quod est
 sub dio. An quemadmodum in templo aut fano
 nudare sese nefas est, ita aërem etiam sub aperto
 cœlo & dio reuerentur, ut diis geniisque refer-
 tum: itaq; ergo pleraq; res necessarias sub tecto fa-
 cimus, domi nosmet occultantes, & deorum sub-
 trahentes conspectui. Aut alia quidem soli sacer-
 doti, alia lex per sacerdotem omnibus imperat?
 Hoc sanè modò apud nos coronatum esse, com-
 mam alere, ferro armatum Phocensium fines non
 ingredi, propria sunt sacerdotis munia. pomum
 non gustare ante æquinoctium autumnale, vi-
 tem non putare ante æquinoctium vernum, ferè à
 magistratu vniuersis imperatur: vtrumq; enim ut
 suo fiat tempore, edicitur. Eodem planè modo ap-
 paret apud Romanos proprium esse hoc pontifi-
 cis, ut equo non vehatur, neque plures tribus no-
 ctes ab vrbe absit, neque pileum (apicem ipsi vo-
 cant) vnde flaminis habet nomen, vnquam dep-
 nat. Multa verò alia pontifici dicta, ad omnes alios
 pertinent. de quibus hoc etiam est, sub dio non in-
 ungi. Ista enim sicci (ut verbum exprimamus) cor-
 poris inunctio valdè malè apud Romanos audit:
 & existimant non vllam aliam rem magis in causa
 fuisse quòd Græci ita emollirentur, & in seruitu-
 tem redigerentur, atq; fuere gymnasia & palastræ:
 quæ res multum tardii, maliq; ocii vrbibus infer-
 rent, vnde extiterint puerorum obsceni amores,
 & corruptelæ corporum apud adolescentes ob so-
 mnos, ambulationes, motusq; suis omnia legibus
 determinata, ac victus exquisitiorem vulgari ra-
 tionem. quibus rebus Græci paulatim, ac ne sen-
 tientes quidem armorum vsu abdicato, gratū ha-
 buerunt loco bonorum grauis armaturæ militum
 & equitum, agiles, palæstritæ, formosiq; nomina-
 ri. Hanc verò molliciem difficulter possunt effu-
 gere, qui sub dio nudantur: qui verò domi inun-
 guntur, & corpora sua curant, ii nihil peccant. Cur
 antiquum nomisma ab vna parte Iani bifrontis
 imaginem, ab altera nauis aut puppim aut proram
 insculptam habet? An, quæ vulgata est opinio, in
 honorem hoc sit Saturni, nauigio in Italiam adue-
 cti? Aut hoc ei cum multis aliis est commune?
 nam Ianus quoque, Euander, & Æneas mari in
 Italiam appulerunt. Id profectò probabilius est,
 cum vrbibus alia bono sint, alia necessitatibus in-
 feruiant: ac bonorum maximum sit bona legum
 constitutio, necessariorum autem rerum copia:
 quandoquidem Ianus eis vitæ rationem tradidit
 ordinatam moribus ad mansuetudinem reda-
 ctis, abundantiam autem rerum necessaria-
 rum præbet fluuius, eas partim à mari, partim
 ex agris conuehens: idèd nomisma moni-
 mentum legumlatoris quidem habuit caput bifrons ob
 mutationem, ut docuimus, factam: fluuii au-
 tem, nauigium. Alio etiam vsi sunt nomismate, cui bos erat insculptus, & ovis, & sus. quòd re maxi-
 mè pecuaria se alerent, indeque opes pararent. Hinc & nomisma apud veteres multa sunt deducta, ut Suil-

horu
 neste
 ibide
 An q
 tiam
 buiff
 fruct
 enim
 tatus

 Ex vb
 nascu
 demq
 id pote
 die cel
 consec
 ni & e
 fulta
 fecit p
 sentire
 atq; ab
 mam n
 mina
 Satur
 deat: A
 tiquit
 ra mitte
 curam
 ciebat.
 qui ven
 legati a
 mina in
 cetiura
 iuran
 oportet
 nit de
 & maxi
 dum in
 tem ex
 causa e
 leges no
 nis sacer
 deuouer
 fa anti
 peritii
 prociuit
 Venera
 neris: A
 zentiu
 ternunci
 is annu
 id vinu
 Æneam
 consecra
 vuis fact
 signo m
 tatem de
 nimium
 bus. Cur
 sit apert
 abhorta
 nes exho
 vt indus
 cunctari
 veteren
 dicunt,

fopphi dicunt oberrare quosdam malos genios, quibus loco carnificum dii videntur in puniendis flagitiosis & impiis hominibus: ita Lares genios quosdam esse ditos ac furiarum nature affines ad puniendum factos, qui in vitas & familias hominum inspiciant. itaque canum exuviis vestiri, & canem eis adfidere, ut callidis scrutari atque vlcis malorum facinora. Cur Manæ Genetæ canem immolant, votoque petunt ne quis dominatorum bonum fiat? An quod hæc dea ortui ac partui præest interitui obnoxiorum ac fluxorum corporum? (fluxum enim quædam & generationem, seu generationem fluxam vox à manando ducta indicat) ut igitur Græci Hecatæ, sic Romani Genetæ canem immolant pro domi nascentibus. Argiuo etiam Socrates ait canem Lucinæ rem sacram facere, & facilitare parienti. Votum autem quid si non ad homines, sed ad canes? ut hos optent non bonos aut placidos, sed iracundos fieri & terribiles. Aut quoniam venuste boni dicuntur, qui mortem cum vita commutauerunt, hoc voto oblique precatur ne quis domesticorum moriatur? Atque hoc alienum putare nemo debet. nam in fœdere Arcadum cum Spartanis factum scriptum esse Aristoteles testatur, neminem Tegeatarum debere bonum redigi, (id est interfici) si auxilii causa rebus Lacedæmoniorum studeat. Cur ludis Capitolinis etiam nunc præconis voce proclamant Sardonios vanales, & senex quidam ludibrii gratia producitur bullam collo appensam gerens puerile? An quia Veientes Etruscorum populus per longum tempus Romule bello restiterunt, hancque is ultimam urbem cepit, multosque captiuos sub hasta vendidit una cum ipsorum rege, futilitatem eius & stultitiam deridens? nam Etrusci à Lydis originem trahunt, Lydorum primaria urbs Sardes. ideo Veientes Sardoniorum nomine proclamant, & in hunc usque diem ludicri gratia morem istum conseruant. Cur locus ubi carnes publice venduntur, macellum dicitur? An consuetudo ut multa alia, ita hoc quoque vocabulum à mageris (qui Græca lingua sunt coci) deprauarum retinuit? sunt enim C & G cognate littere, & G littera fero uti ceperunt à Sp. Carbilio adiecta reliquis: & qui blesi sunt, lingua ob hebetudinem aberrante à R littera ad L delabuntur. Aut historia rem explicabit? Ferunt enim Romæ latronem truculentum fuisse, nomine Macellum, qui multis de verberatis vix tandem captus, supplicioque affectus, & ex pecunia eius locus carnibus publice vendendis ædificatus fuerit, nomen ab ipso habens. Cur Idibus Ianuarij tibicinibus permissum est per urbem circuire, vestem indutis muliebræ? An hoc fit propter causam quæ subiicietur? Magnos illis honores Numa rex religionis causa contulerat. quibus cum postea tribunis militum consulari potestate rempublicam administrantibus priuareretur, vniuersi Roma Tibur secesserunt. desiderati inde, quod religio animos tenebat Romanorum, nemine sacrificiis præcinente, acciti que cum non obtemperarent, sed Tibure manerent, libertus quidam magistratibus promisit occulte, se eos Romam reductum. Instructo proinde polluctu tanquam si diis rem sacræ fecisset, inuitat tibicines, adhibitis etiam conuiuio mulieribus, & per totam noctem compositio, ioci, choreeque protrahuntur. tum subito ficta trepidatione, improvise

A σοφοι Φαῦλα δαμόνια πωλοῦσθαι, οἷς οἱ θεοὶ δημίους χρῶνται καὶ λαοταῖς ἐπὶ τοῖς ἀνοστοῖς καὶ ἀδίκους ἀνθρώποις. ἔτι οἱ Λάρητες εἰννεώδης πινές εἰσι καὶ ποίνιμοι δαμόνες, ἐπισκοποὶ βίων καὶ οἰκῶν· διὸ καὶ νῦν δέρμασιν ἀμπερῶνται, καὶ κύων παρέδρος ἐστίν, ὡς δὲ τοῖς οὖσιν ἐπιχινῶσται καὶ μετελθεῖν τοῖς πονηροῖς; Διὰ τί τῆ καλουμένη Γενεῖτη μῆνη κύωνά θύοισι, καὶ κατὰ χροῖται μὴδὲνα χρῆσθον ἀποβῶναι τῶν οἰκῶν; ἢ ὅτι δαμόνη ἐστὶν ἡ Γενεῖτα πρὸς τὰς ἡμέρας καὶ τὰς λοχείας τῶν φαρτῶν; ῥύσιν γὰρ πῶς σημαίνει τοῦτομα καὶ ἡμέσιν, ἢ ῥέουσιν ἡμέσιν. ὡς ἄρ' οὖν οἱ Ἕλληες τῆ Ἐκάτη, καὶ τῆ Γενεῖτη κύωνά θύοισιν ὑπὸ τῶν οἰκῶν; Ἀργείοις δὲ Σωκράτης φησὶ τῆ Εἰλιονία κύωνά θύειν ἕνεκα τῆ ῥατῶν τῆς λοχείας. ὁ δὲ τῆς ἀρχῆς πότερον οὐκ ἔσθαι ἀνθρώπων ἀλλ' ἀπὸ κύωνά ἐστιν οἰκῶν; μὴδὲνα χρῆσθον γενεάσιν; χαλεποὶ γὰρ εἶναι δὲ καὶ φοβεροὶ τοῖς κύωνας. ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ κρυφῶν λέγεσθαι τοῖς τελευτῶντας, ἀπὸ τῶν τοῦμοι ἕνεκα τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μὴδὲνα τῶν σιωπικῶν ἀποβῶναι; ἢ δὲ ὅτι τὸ τοῦμα ἐστίν. καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Ἀρχαῶν πρὸς Λακεδαιμονίους σιωπικῶν γεγενησθαι φησὶ, μὴδὲν ἀχρηστοῦ ποσὶν βοηθείας χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τυρρῶν, ὅσῳ εἶναι, μὴδὲνα ἀποκλινοῦσιν. Διὰ τί τῶν Καπιτωλίοις θεῶς ἀγοντες ἐπὶ νῦν κηρύττοι Σαρδηνούς ὠνοῖσι, καὶ γέρωνες ἐπὶ χλωασμῶ πρὸς ἀγαθῶν, ἀγαθὸν ἐναφάμενος πρὸς δέμας, ὁ καλοῦσι βούλλαι; ἢ ὅτι Ῥώμῳ πολὺν χρόνον ἐπολέμησαν οἱ λεγόμενοι Οὐνοῖοι Τυρρῶν, καὶ ταύτῃ πόλιν ἐγάτην εἶλε, καὶ πολλοὺς ἀχμαλώτους ἀπεκέρυξε μὲν τῆ βασιλείας, ἐπισκῶτων ἀπὸ τῆ ἡλιότητος καὶ τῆ ἀβελτηίας; ἐπεὶ ὁ Λυδοῖ μὴ ἦσαν οἱ Τυρρῶν ἐξ ἀρχῆς, Λυδοῖ δὲ μὴ ἐπόλε. Σαρδηνός δὲ οὗτος τοῖς Οὐνοῖς ἀπεκέρυθη. καὶ μέχρι νῦν ἐπαρτῶν ὁ ἔθος ἀφ' οὗ λατρεύουσι. Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκαλλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; πότερον ἀπὸ τῶν μαγείων τοῦτομα ἀφ' ἀφάρων, ὡς περ' ἄλλα πολλὰ, τῆ σιωπικῆς κρεωπώλια; καὶ γὰρ τὸ κ πρὸς τὸ γ συγγενεῖται ἔχει παρ' αὐτοῖς, ὅπερ γὰρ ἐχρησάντο τῶν γάμμα, Καρβιλίου Σπορῆς πρὸς ἐξδρόμης. καὶ τὸ λ πάλιν τοῖς ἀποκλινοῦσιν τοῦ ρ, ἀπὸ ἀμβλύτητος τῆς γλώττης, ὑποκίεται τρεαλιζόμενον. ἢ καὶ τὸ πολυτέον τῆ ἰσοεία; λέγεται γὰρ ἐν Ῥώμῃ βίαμον ἀνδρῶν καὶ ληστῶν ἡρόμενον, καὶ πρὸς φαῖσα πολλοὺς, μόγις ἀλάνας, καὶ κλασθῆσαι, τοῦτομα Μάκελλον. ἐκ δὲ τῶν χρημάτων αὐτῶν δημόσιον οἰκοδομησθῆναι κρεωπώλιον ἀπὸ ἐκείνου κτησάμενον τῶν πρὸς τῆς πόλεως. Διὰ τί ταῖς Ἰαουαείας εἰδοῖς πρὸς εἶναι δέδοται τοῖς ἀλητῶν τῶν πόλιν ἐαθῆσαι γυναικείας φοροῦσθαι; ἢ ἀπὸ τῶν λεγόμενων ἀπῶν; μεγάλας γὰρ (ὡς εἰκεν) ἡμῶς ἐκάρπουντο, πρὸ βασιλείας Νουμᾶ δόντος αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν πρὸς τὸ θεῖον ὀσιότητος. ταῦτα δὲ ὑπερὸν ἀφ' ἀφάρων τῶν αἰσθητικῆς δεκαδάρχιας, ἀπεκέρυσαν ἐκ τῆς πόλεως. ἢ οὖν ἐπιζητήσις αὐτῶν, καὶ τίς ἠπλετο δεῖσι δαμόνια τῶν ἱερέων ἀναλαθῆναι. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπέθοντο μετὰ πεμπομένων, ἀλλ' ἐν τῆ Τιβουείδι διέπεσον, ἀπὸ ἀπελάθους κρῖφα τοῖς ἀρχοῖσιν ἐπηχέλατο καταξῆν αὐτοῖς, καὶ πρὸς ἀσκόλασας θοῖναι ἀφρόνον, ὡς τεθυκῶς θεοῖς, ἐκέλεσε τοῖς ἀλητῶν; καὶ γυναῖκα παρῶν ἄμα τῶν πότων, καὶ πρὸς τῶν σιωπικῶν πρὸς τῶν ἀφάρων ἐμβαλῶν λέγειν ὡς τῶν

καὶ πρὸς τῶν σιωπικῶν πρὸς τῶν ἀφάρων ἐμβαλῶν λέγειν ὡς τῶν

πάτρωνος ὀπιόντος αὐτῶν, καὶ παρὰ τὸν οἶνον καὶ τὸ σκῆτος, ἔλαθεν εἰς Ρώμην κατὰ τὴν ἀ-
 πῶντας ἔωθεν. ἐτύγχανον δὲ οἱ πολλοὶ Διὸς πῶν πῶν-
 χίδα καὶ τὸν πότον ἐπέδθησαν ἀθηναῖς καὶ γυναικείας ὄντες.
 ὡς οὖν ἐπέδθησαν ὑπὸ τῶν δερχόντων καὶ διπλάγησαν,
 ἐνομίσθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὕτως ἀμπεροκόμους, σο-
 ρεῖν Διὸς τῆς πόλεως. Διὰ τί τὸ τῆς Καρυδύτης ἱερὸν
 εἶς δερχῆς δικουδαί μητέρες ἰδρύσασθαι, καὶ νῦν μάλι-
 σα σέβονται; λέγεται γὰρ ὡς λόγος ὡς ἐκωλύθησαν ὑπὸ
 τῆς βουλῆς αἱ γυναικὲς ὀχήματα χρεῖσθαι ζῆλοῖς, σινε-
 θετο δὲ ἀλλήλων μὴ κίσκεσθαι μηδὲ τίκτειν, ἀμυρόνυμα
 τοῖς ἀἰδρας, ἀχρεῖς οὐ μετέγνωσαν καὶ σινεχῶρσσαν αὐ-
 τῶν, γρηγορῶν δὲ παίδων. ὡς τεκνοδοσῶν καὶ πολυτεκνοδοσῶν
 τὸ τῆς Καρυδύτης ἱερὸν ἰδρύσαντο. πῶν δὲ Καρυδύτην οἱ
 μὲν Εὐαἰδρου μητέρα λέγουσιν οὖσαν ἔλθειν εἰς Ἰταλίαν,
 ὀνομαζομένην Θέμιν ὡς δὲ ἔνοι, Νικησθέντι. ἐμμετρῶς
 δὲ χρονοῖς ἀδουσαν, ὑπὸ τῶν Λαλίων Καρυδύτην ὀνο-
 μαζοσθαι. τὰ γὰρ ἔπη, κάρμινά κελδοσιν οἱ δὲ μοῖραν ἠ-
 ρῶνται τὴν Καρυδύτην εἶ. καὶ Διὸς τὸ γένν αὐτῆς
 μητέρας. εἶς δὲ τὸ ὄνομα εἶς ἔτυμον, ἐστὲρ κῆρνοδ Διὸς
 τῆς ποφορῶς. ὅθεν οἱ τὰ κάρμινά τῆς Καρυδύτης τῶνομα
 παρέχεν, ἀλλὰ μάλλον ἀπὸ ἐκείνης ἐκλήθη, εἶς τὸ τοῖς
 χρονοῖς ἐπέσει καὶ μέτρῶς ἀδουσασιν ἀδῶν. Διὰ
 ἢ τῆς Ρουμῖνα ἡουσα, γάλα κατὰ ἀνδρῶν τῶν ἱερῶν, οἶ-
 νον δὲ οὐ παρὰ φέροσιν; ἢ ῥοῦμῶν Λατῖνοι τὴν ἡλιῶν κα-
 λῶσι, καὶ Ρουμῶν ὀνομασθῆναι λέγουσιν; παρῶσιν ἢ
 λῆκμα τῶν Ρωμῶν τὴν ἡλιῶν παρέχεν; ὡς παρῶσιν ἢ
 μῆς τῆς τρεφούσας τὰ παῖδια γάλακτι, ἡλιῶν δὲ τῆς
 ἡλιῆς κελδοσιν, οὕτως ἢ Ρουμῖνα ἡλιῶν οὖσα καὶ π-
 ῶν καὶ κευθεσῶν, οὐ παρῶσιν τὸν ἀρεστον, ὡς βλα-
 βερῶν ὄντα τοῖς ἡπῖοις; Διὰ τί τῶν συγκλητικῶν τοῖς
 μὲν, πατέρας συζηταμῆνοις, τοῖς δὲ ἀπλῶν πατέρας
 παρῶσιν; ἢ τοῖς μὲν εἶς δερχῆ. κατανεμηθέντας ὑπὸ
 τῆς Ρωμῶν, πατέρας ἐκείνων καὶ πατρῶν, οἱ δὲ
 πατρῶν ὄντας, πατέρας αὐτῶν ἔχοντας ἀποδείξαι; τοῖς δὲ
 ὑπερῶν ἐπιγραφέντας ἐκ τῶν δημοτικῶν συζηταμῆνοις,
 πατέρας ἀνώμασιν; Διὰ ἢ κρινὸς ἄβωμὸς Ἡρακλέους
 καὶ Μουσῶν; ἢ ὅτι γράμματα τοῖς περὶ Εὐαἰδρον ἐδίδαξεν
 Ἡρακλῆς, ὡς Ἰόδας ἰσῶρκε καὶ τὸ παρῶν σινεῶν ἐνο-
 μῖζε, φίλοις καὶ συγγενῶν διδασκόντων. ὅψε δὲ ἤρξαντο
 μοδοῦ διδάσκῶν καὶ παρῶν ἀνῶν γραμματοδιδασκα-
 λῶν Σπόειος Καρβίλιος ἀπελθῶντες Καρβίλιου τῆ
 παρῶν γαμετῶν ἐκβαλόντες.

Διὰ τί δὲ τὴν βωμῶν Ἡρακλέους ὄντων, οὐ μετὰ λαμ-
 βάνουσι γυναικῶν ὁδὸν γάλοισι τῶν ἐπὶ τῆς κίσκενος θυομέ-
 νων; πότῶν ὅτι τῶν ἱερῶν αἱ παρῶν τὴν Καρυδύτην ὑπερῶ-
 σαν, ὑπερῶν δὲ καὶ τὸ Πηναιεῶν γῆρας; ὅθεν εἰρηκόμοι τῆς
 τοῖς ἐστὼ μὲν τῶν ἄλλων, Πηναιεῖοι παρῶν ἔδθησαν. ἢ εἶς τὰ μολογῶν ὄνομα παρῶν τῆς χιτῶνος καὶ τῆς Δνια-
 νεῖρας; Διὰ ἢ τὸν θεὸν ἐκείνον ὡς μάλισα τὴν Ρώμην ὁδὸν παρῶν καὶ φυλάτῆν, εἶτε ὅσιν ἀρῶν εἶτε ἡλιῶν,
 καὶ λέναν ἀπειρῶν) καὶ ζῆτειν καὶ ὀνομαζῶν; τῶν τῶν τῶν ἀπὸ ῥῶσιν εἶς ἀποδοσὶ δειδαμῶνας, ἰσορῶντες Οὐαλέειον
 Σωραῖον ἀπολέσθαι κακῶς εἶς τὸ εἶς πῶν. πότῶν, ὡς τῶν Ρωμαῖκῶν ἡνῶν ἰσῶρκεσιν, ἐκκλήσεις εἶσι καὶ γρη-
 τῶν τῶν; αἶς νομίζοντες καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἡνῶν ἐκκλήσθαι τῶν τῶν πολεμῶν, καὶ μετὰ κῆναι παρῶν αὐτοῖς,

patroni superventu se perturbatum ait, persuadet-
 que tibicinibus ut vehicula circum quaque pellibus
 oblecta conscendant, Tibur se eos reverturum do-
 lose promittens. ibi circum actis vehiculis eos qui
 per temulentiam & tenebras animadvertere ubi
 locorum essent nequibat, unversos Romae prima
 luce perfert. Erant autem plerique vestibus floridis &
 muliebrib. amicti ob nocturnam comestationem &
 convivium. Exinde cum magistratu tibicines in gra-
 tiam redierunt, decretumque est ut tali habitu istum
 diem eis per urbem vagari liceret. Quamobrem Car-
 mentem templum matronarum & antiquitus dedica-
 runt, & hodie in primis colunt? Memoria prodiu
 est matres, cum usu vehiculorum quibus iumenta
 trahendis iungerentur, senatus ipsis interdixisset,
 inter se conspirasse, neque uterum gerere se neque parere
 velle, ac viros hac ratione ulcisci. idque fecerunt, do-
 nec mutata sententia usus vehiculorum concessus
 fuit. Exinde cum parerent, fecundae & liberorum
 copia clarae templum Carmentem posuerunt. Ea Car-
 menta nimirum Euandri mater fuit, nomine sua
 Themis, aut, ut alij volunt, Nicostrata. quae cum in I-
 talias venisset, oraculaque versibus, illigata caneret,
 a Latinis Carmenia dicta est, voce a carmine dedu-
 cta. Sunt qui Carmenta putent esse Parcarn, ideoque ei
 matronas sacrificare: ratio autem nominis haec est:
 Carens mente, ob instinctum videlicet divinos, qui-
 bus ad fatiloqua fundenda carmina impellebatur.

Cur Ruminarum sacrificantes mulieres, lac victi-
 mae ingerunt, vinum non adhibent? An quia Ru-
 ma Latinis mammam significat: & ruminalem fi-
 cum eam appellant, ad quam lupa mammam Ro-
 mulo praebuit: ergo Rumina, id est lactentibus ac
 nutricibus & alendis pueris praefecta, merum non
 admittit, quod est infantibus perniciosum?

Cur senatorum alios patres conscriptos, alios sim-
 pliciter patres vocant? An patres & patricij vocan-
 tur qui initio a Romulo sunt lecti, qui possent suos
 patres citare: qui vero postmodo a plebeis adscripti
 sunt, patres conscripti dicuntur? Cur communis fuit
 ara Herculis & Musarum? An quia Euandrum litteras
 docuit Hercules, ut Iuba narrat: resque ea videtur
 per honesta, cum litteras Prisci amicis ac cognatis
 traderent. Sero ceptum est mercede doceri, primus-
 que ludum litterarum aperuit Sp. Carbilus, Car-
 bilii libertus, eius qui primus uxorem demisit. Qua-
 re cum duae sint aere Herculis, mulieres nihil sumunt
 neque gustant de iis quae in earum altera immolan-
 tur? An quia post sacrificium iam peractum supervenit
 Carmenta? Hoc idem familiae Pinariorum accidit,
 qui inde nomen habent. nam exclusi ab epulis, aliis
 edentibus esuriunt, quod Graece est pena. Aut propter
 fabulam quae de tunica & Deianira fertur? Cur tu-
 telarem Romae deum, masne sit an femina, dicere
 aut querere eiusque nomen efferre nefas est? qui-
 dam interdictum a superstitione repetunt, narrantes
 Valerium Soranum male periisse, quod nomen il-
 lud edidisset. An quia, ut nonnulli rerum Romanarum
 scriptores tradunt, carmina quaedam sunt & praefi-
 giae quibus dii eliciuntur: quibus usi Romani cum
 putarent se quosdam hostium deos ad se traduxisse,

cauer
Itaq
tur, a
nem
gunt
servat
tus ali
7
vt hor
ram
tot
taxa
Cur in
tratu
adhuc
ritate
ob for
bant p
liberor
psum
perfect
batur,
radi &
rus pro
practar
tet, & p
magist
habere
que &
dis ho
no ser
Graci
tum re
aut re
cerunt
popul
uire, &
tur: Sa
rex fac
inde e
per om
hac am
futurum
tura ali
appetit
huc aliq
appetur
cerunt.
tis mos
minis a
delectar
Aut reru
ling: est
sa no co
cundia,
etiā cum
admodu
Cydoni
iniucun
occular
eo more
pudor a
minio?
σαπ
δυσχερ
ουσι;

cauere voluerunt ne idem sibi ab aliis eveniret? Itaq; sicut Tyrij vincula iniicere simulacris dicuntur, alii autem cum ea ad lauacrum aut lustrationem aliquā deducunt, fideiussores pro reditu exigunt: ita Romani tutissime ac constantissime adseruari deum crediderūt, qui neq; de nomine notus aliis esset. An quēadmodū Homerus scripsit:

Terra est communis cunētis cœlestibus una,

vt homines vnuerfos deos coleret æquo iure terram tenentes: Ita prisca Romani salutis publicę autorem occultauerunt, quod vellent non istū duntaxat, sed omnes etiā alios deos à ciuibus suis colere? Cur inter Feciales maximus est is, quem patrē patrātū appellant: is autem est qui liberos habet viuo adhuc patre suo: atq; etiānum priuilegium auctoritatemq; aliquā retinet: pratores. n. corpora quæ ob formam & florem ætatis custodia opus habebant pudica, eorum fidei commendāt. An quia & liberos reuerentur suos, & timent genitores? An ipsum nomen rem explicat? est. n. patrātum quasi perfectum & absolutum: & perfectior aliis putabatur, qui viuo patre pater esset factus. Aut iureiurādi & pacis præsidem oportet simul (vt ait Homerus) prorsum & retrorsum videre? id vero maxime præstare possit, qui & filium habet de quo consulat, & patrem quicum deliberet. Cur regi sacrorū magistratum gerere aut orationem ad populum habere non licet? An quod antiquitus reges pleraque & potissima sacra peragebant, inq; immolandis hostiis sacerdotibus aderant: cū vero modum nō seruarent, sed superbe iniqueq; dominarentur, Græci pleriq; iis omnē ademerunt potentiā, id tātum relinquentes vt diis sacra facerent. Romani autē regibus omnino eiectionis, sacrificiis aliū præferunt, neq; magistratum gerere eum, neq; cum populo agere sinentes: vt nunquā nisi in sacris seruire, & in gratiā deorum sustinere regnum viderentur: Sane a maioribus tradito ritu ante Comitium rex sacrorum postquā rem diuinā fecit, fuga sese inde è foro proripit. Cur mensa cū tolleretur, semper omnino aliquid super ea volebāt relinqui? An hac ambage significabant semper ex partis aliqd in futurum reseruandum, & in præsentī die subsecuturæ aliquā habendā rationem? Aut scitū putabāt appetitum cohibere, eumq; reprimere dum adhuc aliquid ad fruendum in prōptu est? minus. n. appetunt absentia, qui præsentibus abstinere didicerunt. Aut erga famulos aliquid habet humanitatis mos iste, qui sic quodam modo videntur à dominis ad societatem mensæ admitti? non. n. tātum delectantur accipiendo, quantum participando. Aut rerum sacrarum nulla vnquā debet inanis relinq;: est autem mensa sacra. Cur vir primo cū spōsa nō cōgreditur luce, sed in tenebris? An præ verecundia, quod ante coitum alienam existimat. An etiā cum propria verecūde coire doctus? Aut quēadmodū Solō mandauit vt spōsa māducatō malo Cydonio in thalamū veniat, vt prima salutatio nō iniucunda sit aut ingrata: sic Romanus legislator occultari voluit si q; esset corporis spōsæ vitium? Aut eo more illiciti coitus dānantur, vbi etiā legitimis pudor adhibetur? Cur Circorū vni nomen est Flamini? An q; cū de prisca Romanis qdā Flamini

A ἐφοβούτο τὸ αὐτὸ παθεῖν ὑφ' ἑτέρων; ὡς ἔφ' οὖν Τύριοι δεσμοὺς ἀγάλμασι λέγουσι ἀεὶ βάλειν, ἐπεὶ δὲ αὐτῶν ἐγὼ ἴστας ἐπὶ λουτρῶν ἢ καθαρμόνινα προσπέμποντες, οὕτως ὄντο Ρωμαῖοι τὸ ἀρρήτον καὶ τὸ ἀγνωστον ἀσφαλίστατον εἶναι τοῦ καὶ βεβαγοτάτῳ Φερύειν. ἢ, καθάπερ Ὀμήρω πεποιήται, τὸ Γαῖα δὲ ἐστὶ ζυγὴ πύργων, ὅπως οἱ ἀνθρώποι τοῖς θεοῖς πύργους σέβονται, καὶ πύργοι τῶν γῆν κρινῶν ἐργαῖς, οὕτως ἀπεκρύβαντο τὸν κύριον τῆς σωτηρίας οἱ παλαῖοι Ρωμαῖοι, βουλόμενοι μὴ μόνον τῶν, ἀλλὰ πύργους ὑπὸ τῶν πολιτῶν τοῖς θεοῖς ὑμῶσθαι.

B Διὰ τὴν τῶν λεηρομένων φησιπαλίων (Ἑλλήνισι δὲ οἱ εἰρωποῖαν) ἀποδοφίραν, ὁ καλούμενος πᾶτερ πατρόςτος ἐνομιζέτο μέγιστος; ἐστὶ δὲ οὗτος ὡς πατὴρ ζῆ καὶ παῖδες εἰσιν ἐχθρὸν καὶ κῶ προσνομίαν ἵνα καὶ πίστιν. οἱ γὰρ ἑσθητηγὶ τὰ δι' ἑμμορφίαν καὶ ὡσαν ἑπιμελοῖς δεομένη καὶ σάφρονος φυλακῆς σώματα, τούτοις ὡς ἀεὶ ἀφῆνται: πότερον οὐ τὸ ἀδεῖσθαι τοῖς παῖδας αὐτοῖς καὶ τὸ φοβέσθαι τοῖς πατέρας προσέστιν; ἢ τοῦτομα τῶν ἀγίων ὑποσφραγίς; βούλεται γὰρ εἶναι τὸ πατρόςτος, οἷον ἐπιπεπερασμένον καὶ πεπερασμένον, ὡς τελειότερον τῶν ἄλλων ὄντος ὡς

C συμβέβηκε πατέρας κεκτημένον πατρί ἡμέσθαι. ἢ δὲ τὸν ὄρκων καὶ εἰρήνης προσεσθῆμενον, ἀμα προσσω καὶ ὀπίσω καθ' Ὀμηρον ὄραν; εἴη δὲ ἀνμάλις τοιοῦτος ὡς παῖς ἐστὶν ὑπὸ οὐ βουλόμεται, καὶ πατὴρ μετ' οὐ βουλόμεται.

D Διὰ τὴν τῶν καλούμενων ῥῆγι σακρώρουμ (οὗτος δὲ ἐστὶ βασιλῆος ἱεράν) ἀπειρήται καὶ ἀρχῆν καὶ δημηγορίαν. ἢ τὸ παλαῖον οἱ βασιλεῖς τὰ πλῆστα καὶ μέγιστα τῶν ἱεράν ἐδρῶν, καὶ τὰς θυσίας ἔθουον αὐτοῖς μὲν τῶν ἱερέων; ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐμετείαζον, ἀλλ' ἦσαν ὑποφθαῖνοι καὶ βαρῆς, τῶν μὲν Ἑλλήνων οἱ πλῆστοι τῶν ἄλλων αὐτῶν ἀπειρομένοι, μόνον τὸ θυγὸν τοῖς θεοῖς ἀπέλιπον. Ρωμαῖοι δὲ πύργους πασι τοῖς βασιλεῖς ἐκβαλόντες, ἄλλον ὅτι τὰς θυσίας ἐτάξαν, οὔτε ἀρχῆν ἐάσαντες, οὔτε δημηγορίαν, ὅπως μόνον ἐπὶ τοῖς ἱερείοις βουλόμεθα δοκῶσι, καὶ βασιλείαν ἀφ' ὧν τοῖς θεοῖς ὑποσφραγίς. ἐστὶ γὰρ ἡς ἐπ' ἀγρῶν θυσία πρὸς τὰς λεηρομένων Κομητίων πάτριος, ἡ δὲ θυσία ὁ βασιλῆος, καὶ τὰς ἀπεισι φάσιν ἐπ' ἀγρῶν. Διὰ τὴν τῶν τρεπέζων οὐκ εἶον ἀγαρῶσθαι κενῶν, ἀλλὰ πύργους ἑπὶ τῶν; πότερον ἀνιπτόμενοι τὸ δὲν αἰεὶ τῶ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑποσφραγίς, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐν τῇ σήμερον μνημονοῦν; ἢ νομιζόντες ἀφῆσθαι τὸ συγγέλλειν καὶ ἀφῆσθαι τῶν ὀρέξιν, ἐπὶ παρούσης τῆς ἀπολαύσεως; ἢ τῶν γὰρ ὅτι θυμοῖσι τῶ ἀπόντων, ἐπιθεῖντες ἀπέχεσθαι τῶ παρόντων. ἢ καὶ πρὸς οἰκίαν φιλανθρώπων τὸ ἔθος; οὐ γὰρ οὕτω λαμβάνοντες ὡς μεταλαμβάνοντες ἀγαπῶσι, κρινῶν ἔσπον πῶν τρεπέζης ἡγεμόνοι τοῖς δεσπόταις. ἢ τῶν ἱεράν ὁσέποτε δεῖ κενὸν οὐδὲν ὑποσφραγίς; ἱερόν δὲ ἢ τρεπέζα. Διὰ τὴν τῆς νύμφης τὸ προσφθον οὐκ ἐντυγχανῆς μὲν φωτὸς οὐκ αἶψα, ἀλλὰ ἀφ' οὐκ οὐκ οὐκ; πότερον ὅτι ἀδεῖται πεινῆ σιωπῆν ἀλλοτρίαν νομιζόν, ἢ καὶ πρὸς ἰδίαν προσσιέναι μὲν ἀδούς ἐπιζῶμενος; ἢ, καθάπερ ὁ Σόλων ἐγερασε, μήλου κυδανίου τῶ νύμφῳ ἐπὶ τρεπύσαν εἰς τὸν θαλάμῳ βαδίξιν, ὅπως τὸ προσφθον ἀ-

απασμα μὴ δυσχερὲς γήνηται μὴ δὲ ἀχαίρων. οὕτω Ρωμαῖος νομοθέτης, εἰ δὲ ἡ τὸ προσφθον ἀτόπον τῶ σώματι καὶ δυσχερὲς, ἐκρυψεν; ἢ ἀχολήν ὡς ἐστὶν ἀφροδισίων ὑποσφραγίς τὸ γινόμενον, ὡς καὶ τοῖς νόμοις ἀχολήν ἵνα πρὸς οὐσης; Διὰ τὴν τῶν ἱποπόδων εἰς Φλαμίνιος καλεῖται; ἢ ὅτι Φλαμίνιος ἵνα τῶν παλαῖων τῇ πόλει

χρῆσαν ἑπιδόντος, ἐχρῶντο ταῖς παροσόδους εἰς τοὺς ἵππικαὶ ἀγῶνας; ἐπὶ δὲ παλαιῶν χρημάτων, κατεσκεύασαν ὄδον ἡν καὶ αὐτῶν Φλαμινία παροσηγέρθησαν; Διὰ τί λιπώρως τοὺς ῥαβδύχους ὀνομάζουσι; πότερον ὅτι καὶ σιωδέον τοὺς ἀκλασάμοντας οὗτοι, καὶ τὰ Ῥωμαίων παρηκλάστω ἱμάτια ἐν τοῖς κέλποις κριζόντες; ὅτι δεσμοῦν ἄλλοι ἄνευ λήγουσι οἱ πολλοὶ Ῥωμαίων· οἳ ἢ καθαρόντες ἐν τῷ δὲ λέγει, λιγᾶρε. ἢ νῦν μὲν παρέγκει) τὸ κ. παροσπρον ὅτι λιπώρως ἐκαλεῖτο, λειπυροὶ πινες ὄντες παρὶ τοῦ δημοσίου; ὅτι γὰρ λήτον ἀρεῖν νῦν τὸ δημοσίον ἐν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων νόμον γέγραπται, ὡς ἔπος εἰπεῖν, λέληθε.

Διὰ τί κινᾶ ἴσως οἱ λούτρους; (λούτρους δὲ εἰσὶν οἱ τοῖς λουπερχαλίοις γυμνοὶ ἀφαιρόντες ἐν παλαιῶν ἡμερῶν, καὶ καλκινούμενοι σκύτι τῶν ἀπαντῶντων) πότερον ὅτι καθαρός ἐστὶ τῆς πόλεως, τὰ δρώμενα, καὶ τὸν μῦθον Φεβρουάριον καλεῖται, καὶ τὴν Δία τῶν ἡμερῶν ἐκείνῳ Φεβρατίῳ, καὶ Φεβραῖον τὸ τῶν σκυτῶν ἢ τὴν καλκινούμεναι, τὸ ῥήμα τὸ καθαίρειν σημαίνοντος; τὰ δὲ κινᾶ πύργους, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ἑλλήνες ἐχρῶντο καὶ χρῶνται γυμνῶν ἔνιοι σφαγίᾳ παρὸς τοὺς καθαρούς; καὶ τῆ ἑκάστη σκυλακία μὲν τῶν ἄλλων καθαρίων ἐκφέροισι, καὶ παλαιῶν σκυλακίαις τοὺς ἀγνισμοὺς δεομένης, παλαισχυλακισμὸν τὸ τοιοῦτον γένος τῶν καθαρίων καλεῖται. ἢ λύκος μὲν ὁ λούπος ἐστὶ, καὶ λύκα τὰ λουπερχαλία· λύκος ὁ κύων πολέμιος, καὶ δὲ τὸ γένος τοῖς λύκοις; ἢ ὅτι τοῖς λούτρους ὑλακτοῦσι καὶ παλαιῶν οἱ κύωνες ἐν τῇ πόλει ἀφαιρόντας; ἢ Γαίμην ἢ ἡσούα γίνεται, Γαίμην δὲ κύων παροσφιλέσθαι τὰ ἀπόλια;

Διὰ τί τὰ κελουμένῳ σεπτομειωτῶ παρεφύλακτον ὀχήμασι ζυκτοῖς μὴ χρῆσθαι, καὶ μέχρι νῦν οἱ τῶν παλαιῶν μὴ κελουμένῳ παροφυλάττουσι; ὅτι σεπτομειωτῶν ἀγροῖν ἐπὶ τῶν ἑβδόμων λόφον τῆ πόλεως παρὰ νηπιονηδῶν, καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ ἀλοφον ἡμέρας; πότερον (ὡς ἔνιοι τῶν Ῥωμαίων ἐπινοοῦσι) ἀφαιρῶν μὴ παροσφύλακται τοῖς μέρεσι πύργους τῆ πόλεως; ἢ τὸ μὲν ἄλλως οὐ παρὸς Διόνυσον ἐστὶν· ἔργου δὲ μεγάλου τῶν παροσφύλακτων σιωοικισμὸν ἐκτελεῖν, οἰόμενοι τῶν πόλιν ἢ δὴ παροσφύλακται παροσφύλακται εἰς τὸ παροσφύλακται, ἐπαύσαν μὲν αὐτοῖς, ἀπέπαυσαν ὅτι τῶν ἑποζυγίων τὰ συμπονήσαντα, καὶ παροσφύλακται τῆ γολῆ τῆς κοινῆς ἐορτῆς; ἢ πᾶσαν μὲν ἐβούλοντο χρῶμεν αἰεὶ καὶ ἡμᾶν ἐορτῶν τοῖς πόλιν παροσφύλακται, μάλιστα ὅτι τῶν ἐπὶ τῶν σιωοικισμῶν τῆς πόλεως ἀφαιρῶν, ἵνα τῶν πόλιν ἢς ἐστὶν ἢ ἐορτῆ μὴ παροσφύλακται, ὅτι ἐφῆτο χρῶσθαι ζυκτοῖς ἐκείνῳ τῶν ἡμερῶν; Διὰ τί τοῖς ἀπεγνωσμένοις ὅτι κλοπῆς, ἢ δουλικῶν ἔργων ἄλλοις ἀμαρτήμασι, Φουρκίφρας καλοῦσιν; ἢ καὶ τὸ τῆς τῶν παλαιῶν ἐπιμελείας τεκμηρίον ἐστὶν; ὅτι οἰκίετος ἴδιος καταγνοῦς ἵνα μοχθηρίαν, ἐκείλθε διπλοῦν ξύλον, ὅτι αἰσ ἀμάξιας ὑφιστάσιν, ἀραμῶν, δὲ τῆς σιωοικίας ἢ τῆς γεινιάσεως διεξελθεῖν ὑποπύτων ὀρώμενον, ὅπως ἀπαισιῶν αὐτῶν καὶ φυλάττουσιν παρὸς τὸ λοιπὸν. ὅτι ξύλον ἡμεῖς μὲν φέρουσα, Ῥωμαῖοι δὲ φούρκην ὀνομάζουσι· διὸ καὶ φουρκίφρα ὁ τοῦτο παροσφύλακτων καλεῖται. Διὰ τί τῶν κελουμένων βοῶν, ὑποπύτων φυλάττουσιν τὸν ἐπιγυγῶνα, χόρτον τῶν κέρατι παροσφύλακται; ἢ ἀφαιρῶν καὶ πλησμονῶν ἐξυβρίζουσι καὶ βοῆς, καὶ ἴσσοι καὶ ὄνοι καὶ ἀδελφοί; ὡς πού καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε,

Σὺ δὲ σφαδάζεις πᾶλος ὡς ὑφορβία, Γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης.
 διὸ καὶ Μάρκην Κεράσον οἱ Ῥωμαῖοι χόρτον ἔχον ἔφασαν. ἐφυλάττουσιν γὰρ αὐτὸν οἱ τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ πολιτείᾳ

A vrbem agro donasset, eius reditibus vsi sunt ad equestria certamina? cumq; adhuc superessent pecuniae, via ex ea strauerunt, qua ipsam quoq; Flaminiam appellauerunt? Cur qui fasces gerunt, lictores dicuntur? An quia Romulum sequebantur lora in sinibus gerentes, quibus vinceret fontes? vulgus. n. Romanum, alligare, qui purius loquuntur, ligare vsurpant pro vincire. An hodie littera C vocabulo intercalata vsurpatur: antiquitus autem lictores, quasi liturgi, id est qui publica ministeria exequerentur, dicti sunt? Nemo n. fere nescit, etiamnum in multis Graecorum legibus, lito legi p publico. Cur Luperci (hi sunt qui Lupercalibus nudi, solisque praecincti subligaculis discurrent, & scutica obuios feriunt) canem immolant? An quia Lupercalia vrbis sunt lustratio, & fiunt mense Februario, cui ab expiando nomen est: ipsorumq; dies februatus dicitur, cum februatio purgamentum significet? Ita cane in piaculis fere omnes vsi sunt Graeci, vtunturq; in hunc vsq; die eo pro piaculari hostia nonnulli: Hecateq; inter alia purgamenta etiam catuli offeruntur, expiandosq; catulis tangunt, quam februatione sua lingua periscylascismu vocant. Aut lycus lupo est, Lycæa Lupercalia? canis ergo animal lupo inimicum Lycæis immolatur. Aut quia Lupercos per vrbem discurrentes allatrant & vexant canes? Aut quia Pani ista fiunt sacra, cui canis gratus est ob caprarum custodiam? Cur festo die, qui Septimontium dicitur, vsu vehiculorum que iumentis traherentur, antiquitus abstinerunt, idq; etiamnum obseruat antiquitatis studiosi? Feriae autem istae institutae sunt propter adiectu septimum Romae collem, quo facta est septicollis. An, vt quidam Romanorum rerum scriptores putant, quia vrbis partes non sunt omnino inter se coniunctae? Aut hoc quidem nihil ad rem facit? Sed cum vrbe condenda magnum opus peregissent, iamq; ulterius incrementum vrbis nullum animo conciperet, quiete cum sibi tum iumentis quorum opera fuissent vsi, per istas ferias parauerunt? Aut cum vellent omnes festiuitates ciuium praesentia ornari, eam vero in primis que ob contractas in vna multas vrbis partes institutaerat, ciuibus vsu vehiculorum iumentariorum ista die interdixerunt, ne vrbe, cui dies agebatur festus exirent? Cur furti, aut alius seruilis delicti damnatos furciferos dicunt? Nonne hoc quoq; vetustae accurationis argumentum est? Qui. n. serui sui nequiosum factum conciperet, coegit eum duplex lignum, quod curribus subiici solet, (furcam Romani appellant) per viciniam circumgestare in conspectu hominum, vt ab eo sibi porro cauendum esse sciret. Itaq; a furcae gestatione dicebatur furcifer. Cur ad cornua bouum cornipetarum faenum alligabatur, quo obuij monebatur vt sibi caueret? An quae ob fatietate luxuriant petulantescq; sunt boues, equi, asini, & homines? sicut alicubi ait Sophocles:

At tu ferocis pullus ut pastus nimis,
 Buccis & ventre plenis.

Ideoq; M. Crassum faenum in cornu habere dicebatur Romani: & qui alios in Repub. solebat exagitare,

ὁ τοῦτο παροσφύλακτων καλεῖται. Διὰ τί τῶν κελουμένων βοῶν, ὑποπύτων φυλάττουσιν τὸν ἐπιγυγῶνα, χόρτον τῶν κέρατι παροσφύλακται; ἢ ἀφαιρῶν καὶ πλησμονῶν ἐξυβρίζουσι καὶ βοῆς, καὶ ἴσσοι καὶ ὄνοι καὶ ἀδελφοί; ὡς πού καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε,
 Σὺ δὲ σφαδάζεις πᾶλος ὡς ὑφορβία, Γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης.
 διὸ καὶ Μάρκην Κεράσον οἱ Ῥωμαῖοι χόρτον ἔχον ἔφασαν. ἐφυλάττουσιν γὰρ αὐτὸν οἱ τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ πολιτείᾳ

ab illo
 raum
 quan
 fauor
 remiss
 ante h
 peras
 paruas
 Pythag
 gnent
 fun
 sacra
 est. Na
 tinent
 esse ap
 tu exi
 ter mar
 vagant
 gitor c
 eum ve
 licet vt
 vicus h
 mento
 cetibus
 bere fac
 cum ne
 quisq; r
 multo r
 que & i
 ferant?
 pollutio
 uem vo
 quod in
 ptina, F
 fuit? A
 exigua
 xime v
 lisse, o
 enim F
 da, pri
 propria
 speratis
 gnomi
 quali en
 Quin h
 nimis m
 nisse vt
 no conc
 derent,
 anim
 quae offe
 Cur luc
 atq; exti
 gnatum
 bibis? A
 terficien
 na, q; &
 bet, & c
 hic mos
 lam rem
 tet, per d
 quibus v
 ἔσου το
 ἴδιον. ἢ
 φέρειν,

ab illo sibi cauebant, & præteribant hominem paratum ad vliscendum & oppugnatu difficilem. quanquam postmodo dictum fuit Cæsare Crasso scenum ademisse, cum is primus in rep. eum contemisset, seq; ei opposuisset. Cur augurum, quos ante hauspices nominabāt, laternas semper esse apertas voluerunt, neq; operculo vnquam tegi? An paruas res magnarum voluerūt esse tesseras, more Pythagoricorum? Vt. n. hi chænici insidere, ac ignem gladio agitare vetabant: ita prisci multis vsi sunt obscuris significat ionibus, maxime rerum sacrarum. de quibus etiam lucernæ hoc institutū est. Nam Lucerna respōdet corpori animum continenti, qui lumen est, semperq; debet intellectus esse apertus ac perspicax, nunquā includi aut flatu extingui. Iā cum venti spirant, aues non cōstanter manent, neq; si ma auguria exhibēt, quia tum vagantur & inæqualibus aguntur volatibus. ista igitur consuetudine docent capianda auguria, nō cum venti flant, sed cum est trāquillitas, & apertis licet uti lucernis. Cur interdictum erat auguri, Si vlcus haberet aues obseruare? An id quoq; argumento est, animo ab omnib. molestiis ac quasi vlceribus & moribus vacuo, sinceroq; & ocioso debere sacras res tractari? An rationi cōsentaneū est, cum neq; victimā aut auem vlcerosam vsurparet quisq; rei sacræ faciūdæ gratia, capiēdive augurij: multo magis ipsos augures curare, vt puri sinceri que & integri ad diuina indicia obseruanda se cōferant? Vlcus. n. videtur quædam esse mutilatio & pollutio corporis. Cur parua Fortunæ quam Breuem vocant, fanum Seruius Tullus dedicauit? An quod initio humilis & obscurus, matre natus captiua, Fortunæ beneficio ad regnum Romæ euectus fuit? Aut magnitudinem potius mutatio ista quam exiguitatem Fortunæ indicat? Omnium veto maxime videtur Seruius Fortunæ vim diuinā extulisse, omnibusq; eam inscripsisse actionibus. Non enim Fortunæ duntaxat bonæ spei, auerrūcæ, blādæ, primigeniæ, & virilis templa condidit: sed & propriæ Fortunæ ædes est, & cōuertentis, & bene sperātis, & virginis. & quid reliqua persequar cognomina? cum viscata etiam Fortunæ tēplum sit quasi eminus nos captantis & rebus adhibentis. Quin hoc vide, an nō deprehēso Fortunam minimis momentis plurimum posse, multisq; vsu venisse vt exiguis plane rebus aut evenientibus aut nō cōtingentibus maxima cōsequerentur vel perderent, parua Fortunæ templum dedicarit: docēs animum rebus esse advertendum, nihilq; eorum quæ offeruntur ob paruitatem esse negligendum. Cur lucernā nō exstinguebant, sed vltro consumi atq; extingui sinebant? An venerabantur eā vt cognatam & germanā ignis perēnis & inextinguibilis? An eo significabant, animata nisi noceāt, interficienda nō esse? animalis autē similis est lucerna, q; & alimento habet opus, & à seipsa motū habet, & cū exstinguitur, vocē edit quasi necata. Aut hic mos docet, neq; ignem, neq; aquam, neq; vllam rem necessariam, cuius copia nobis suppeditet, perdere nos debere, sed aliis relinquenda esse quibus vsus est iis, vbi nos nō amplius indigemus?

ζώου τοῦ πυρός εἰκότως; καὶ γὰρ Ἐσθῆς δεῖται, καὶ ἀλκύνητόν ἐστιν, καὶ σθενύμυρον φωνῶν ἀφίπσιν, ὡς περ φονδύμυρον. ἢ διδάσκει τὸ ἔθος ἡμᾶς, ὅτι δεῖ μὴτε πῦρ μὴτε ὕδωρ, μὴτε ἄλλο τι τῶν ἀναγκαίων αὐτοῖς ἀδύω ἔχοντες ἀφαιρῆναι, ἀλλὰ εἶναι χρεῖσθαι τοῖς δεομένοις, καὶ ἀπολείπειν ἕτεροις ὅταν αὐτοὶ μὴκέτι χρεῖαν ἔχωμεν;

A ἀπαράπτοντες, ὡς ἀμωπιὸν καὶ δυσεπιχείρητον. οὐ μὲν δὲ ὕψερον ἐλέχθη πάλιν ὅτι Κράσσου Καίσαρ ἀφῆρηκε τὸ χόρτον. αἰτέτη γὰρ αὐτὸς πρῶτος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ κατέφρονησε. Διὰ τί τῶν ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων (οἷς αὐσπικας πρῶτερον, αὐγούρας δὲ νῦν καλοῦσιν) ὄντο δεῖν αἰεὶ τοὺς λαμπτήρας ἀνοσφηνόμους εἶναι, καὶ τὸ πῦρ μὴ ὄπτικεῖσθαι; ἢ κατὰ τὸ οἶον Πυθαγορείου μικρὰ μεγάλων ἐποιοῦντο σύμβολα, κωλύοντες ὅτι χροῖκος κατῆσθαι, καὶ πῦρ μαχαίρα σκαλῆναι, οὕτως οἱ παλαῖοι πολλοῖς ἀνύγμασιν ἐχρῶντο; καὶ μάλιτα πρὸς τοὺς ἱερεῖς· οἷον ὅτι καὶ τὸ τῶν λαμπτήρων; εἰκοι γὰρ ὁ λαμπτήρ τῶν πρῶτων ἐστὶ τὴν ψυχὴν σώματι. φῶς γὰρ ἐστὶν ἡ ἐντὸς ψυχῆ, καὶ δὲ τὸν σκεπτόν ἐξέφρονημον αἰ ἀναπεπλημύρον αὐτῆς εἶναι καὶ δεδορκῆς, καὶ μηδὲ ποτε συγκληθῆς μηδὲ ἀποπνεόμενον. πινδύματων δὲ οἰωνων, οἷα δὲ καταρούσιν οἱ ὄρνιθες, ὅσδε βέβαια σημεῖα παρέχουσι, ἀλλὰ τίω πλάνην καὶ τίω ἀνομαλίαν. διδάσκουσιν οὖν τῶν ἐπὶ μὴ πινδύματων ὄντων, ἀλλὰ νημερίας καὶ κατὰ σάσεως, ὅτι αὐτὰ πρῶτον τοῖς οἰωνοπόλοις, ὅτε διώδην τοῖς λαμπτήρσιν ἀνοσφηνόμους χρεῖσθαι. Διὰ τί δὲ ἀπειρητο τοῖς ἔλκυσ ἐχρῶσιν ἱερέων ἐπὶ οἰωνῶν κατῆσθαι; ποτερον καὶ τῶν σύμβολόν ἐστι τῶν μηδὲν δακνομένους, μηδὲ οἷς ἔλκυσ ἴδιον καὶ πάθος ἔχοντας ἐν τῇ ψυχῇ, τὰ τῶν χρεῖματίσιν ἀλλὰ ἀλύτοις καὶ ἀκεραίοις καὶ ἀπεσπαστοῖς ὄντας; ἢ κατὰ λόγον ἐστὶν. εἰ μὴτε ἱεραῖον χρεῖσθαι αὐτοῖς ἔλκυσ ἐχρῶσιν πρὸς θυσίαν, μὴτε ὄρνιθι πρὸς οἰωνισμόν, ἐπὶ μᾶλλον ἐφ' ἑαυτῶν φυλάττεσθαι τὰ ποιαῦτα, καὶ κατὰ τὸν ἡμετέριον καὶ ἀσπίδος καὶ ὀλοκλήρου, ὅτι τὰ πρῶτα τῶν θεῶν σημεῖον ἔμελλε βαδίξιν; ὁ γὰρ ἔλκυσ εἰκοι πῦρ ὡς εἶναι καὶ μασιμὸς τῶν σώματος. Διὰ τί μικρῶς Τύχης ἱερόν ἰδρύσατο Σέρουιος Τύλλιος ὁ βασιλεὺς, ἢ βρέβεμ καλοῦσι; ποτερον ὅτι μικρῶς ἂν ἐν δρεχῆ καὶ ταπεινὰ πρῶτον, καὶ γενεῶν ἐκ μὴτὸς ἀχμαλώτου, ἀλλὰ τίω τύχῃ ἐδοσέλασε τῆς Ρώμης; ἢ αὐτὴ μὲν ἢ μεταβολὴ μέγεθος ἐμφανὲς τύχης μᾶλλον ἢ μικρότησ; πρῶτων δὲ μάλιτα Σέρουιος εἰκοι τῆς τύχης ἐκτελέσας διώδην ὄπτικεσθαι πρῶτον ἐξέσιν ἀπάσεως. οὐ γὰρ μόνον τύχης δι' ἐλπίδος καὶ ἀπὸ σπαίου καὶ μελιχίας καὶ πρῶτον καὶ ἀπρῶτος ἱεραὶ κατεσκέλασεν, ἀλλ' ἐστὶν ἰδίας τύχης ἱερόν, ἕτερον δὲ ὄπτικεσθαι, ἄλλο δὲ δι' ἐλπίδος, ἄλλο παρῆνον. καὶ τί αὐτοῖς ἐπέξιοι τὰς ἄλλας ἐπωνυμίας, ὅπου τύχης ἰξοκτελείας ἱερόν ἐστὶν, ἢ βισκῆταν ὀνομάζουσιν, ὡς πορρωθεν, ἢ μὲν ἀλισκηνῶν ἐπὶ αὐτῆς καὶ πρῶτον καὶ πρῶτον τοῖς πρῶτον γμασιν. ὅσα δὲ μὴ κατὰ μαθῶν τὸ πρῶτον μικρὸν αἰεὶ τῆς τύχης μέγα διωάμυρον, καὶ ὅτι τὸ χρεῖσθαι ἢ μικρὸν ἢ μὴ χρεῖσθαι ἢ πολλάκις ἐπὶ ἡρῆεν ἐπίοις τυχεῖν ἢ ἀφαιρῆσθαι τῶν μεγίστων, μικρῶς τύχης ἱερόν ἰδρύσατο, πρῶτον διδάσκων τοῖς πρῶτον γμασι, καὶ μὴ κατὰ φροσῆν ἀφαιρῆσθαι, τῶν ἐντυχεῖν ὄντων. Διὰ τί λύχρον οἷα ἐσθῆνυσαν, ἀλλὰ αὐτὸν ὕφ' ἑαυτοῦ πρῶτον μαρμαρόμυρον; ποτερον ὡς συγγῆς καὶ ἀδελφικὸν σεβόμενοι τῶν ἀσέεσσιν καὶ ἀθανάτου πρῶτος; ἢ καὶ τοῦτο συμβέλαγον ἐστὶ τοῦ μὴ δεῖν τὸ ἐμφύχρον, αἰ μὴ βλάπῃ, ἀφαιρῆσθαι μὴδὲ ἀφαιρῆναι, ὡς

Διά τί τας ἐν τοῖς ὑποδήμασι σελιώδας οἱ Ἀρ-
 φέρην δοκῶντες Ἀρημεῖα φοροῦσιν; πότερον (ὡς Κάτωρ
 Φησί) σύμβολόν ἐστι τῆς λεηλυμένης οἰκίσεως ἢ τῆς
 σελήνης, καὶ ὅτι μὲν τὴν τελευτήν αὐτῆς ἀψυχαί τὴν σε-
 λιώω ὑπὸ πόδας ἐξοισιν; ἢ τοῖς παλαμοταῖσι τῆς ὑ-
 πὲρ ἔχαιρετον; οὗτοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες τῆς ἀπὸ Εὐαί-
 φρου περσελιώων λεηλυμένων. ἢ, κατὰ τὰ ἄλλα πολλά,
 καὶ τῆς τοῖς ἐπαρρηθῆσιν καὶ μέγα φοροῦσιν ὑπομι-
 μνήσκει τῆς ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀρρηθῆσιν μετὰ βολῆς;
 τῶν ἀδφγμα ποιουμένων τὴν σελήνῃ, ὡς ἐξ ἀδήλου
 περὶ τὸν ἔρχεται νέα, Πέσσωπα καλλιῶουσα καὶ πληρου-
 μένη, Χ' ὡταν τῶν αὐτῆς Ἀρημεῖατη φάμη Γάλιν ἀρρηθῆ
 κατὰ μὴδὲν ἔρχεται. ἢ πειθαρχίας ἢ μάθημα βουλο-
 μένων μὴ δυσχεραίνην, ἀλλ' ὡς τῶν σελήνης περὶ τὴν ἐπέ-
 λη τὰ κρείττονα, καὶ δὴ τερπύην, αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐ-
 γὰς ἡελίοιο, καὶ τὸν Γαρυμίδειον οὕτω τὴν δὴ τέρπερον τὰ
 ἐν ἀγαπᾶν χρωμένους τῶν ἡγεμόνι, καὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνου
 διωάμεως ἐπιμήσιν ἀπολαύσας; Διά τί τὸν μὲν ἐπι-
 αὐτὸν τῆς Διὸς νομίζουσι, τοῖς δὲ μίῳας, τῆς Ἡῆρας; ἢ ὅτι
 μὲν ἀρετῶν θεῶν καὶ νοητῶν βασιλεύουσι Ζεὺς καὶ Ἡῆρα,
 τῶν δὲ ὀρετῶν, ἡλιος καὶ σελήνη; ποῖς δὲ ὁ μὲν ἡλιος τὸν
 ἐπιαυτὸν, ἢ δὲ σελήνη τοῖς μίῳας. δεῖ δὲ μὴ νομίζην ἀ-
 πλάως εἰχάνας ἐκείνων τούτοις, ἀλλ' αὐτὸν ἐν ὕλῃ Διᾶ, τὸν
 ἡλίον, καὶ αὐτὴν τὴν Ἡῆραν ἐν ὕλῃ, τὴν σελήνην. διὸ καὶ
 Γούνον ἐπονομάζουσι τὴν Ἡῆραν, τὸ νέον ἢ τὸ νεώτερον ἐμ-
 φάνοντος τῆς ὀνόματος ἀπὸ τῆς σελήνης. καὶ Λουκίαν, Ἡ-
 ῆραν καλοῦσιν, οἷον φαίνῃ ἢ φωτίζουσαν καὶ νομίζουσι ἐν
 ταῖς λοχειαῖς καὶ ὠδίσι βοηθεῖν, ὡς περὶ τὴν σελήνην,
 ἀφ' ἧς κῆνεον πόλον ἀστρῶν, ἀφ' ἧς τε ὠκυπέτιο σελένας. ὁ-
 ποκεῖν γὰρ ἐν ταῖς περσεληνοῖς μάλιστα δοκῶσι. Διά τί
 τῶν οἰωνῶν ὁ καλούμενος ἀειρεθῆς, ἀίσιος; πότερον οὐκ ἐστὶ
 τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ τῶν ἀκροῦται πολλοῖς ἢ ἀλέκτες; ὅ
 γὰρ ἀειρεθῆς, ἀίσιος ἐν ὀνομάζουσι, ὅ δὲ ἀφῆσαι, σίνερε, καὶ
 εἴνε λέγουσιν ὅταν ἀφῆσαι τῶν ἀφῆσαι. τὸν οὖν ἐφείβη
 τὴν περὶ τὸν οἰωνόν, σίνερεον ὄνα, σίνερεον οὐκ ὀρθῶς ὑ-
 πολαμβάλοισιν οἱ πολλοὶ καὶ ὀνομάζουσι. ἢ, κατὰ περ
 Διονύσιος φησιν, Ἀσκάνω τῶν Αἰνεῖα τῶν ἀφῆσαι πολεμῶν τῶν
 Μεξένοπον, ἀφῆσαι ἐν ἀφῆσαι νικηφόρου γηρομένης, οἰω-
 νισάμενοι, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οὕτω τῶν ἀφῆσαι ποιοῦσιν; ἢ
 (ὡς ἄλλοι λινές) Αἰνεῖα τούτου συμπεσόντος; καὶ γὰρ Θε-
 βαιοὶ τῶν ἀφῆσαι κέφαλι τρεῖς ἀφῆσαι τοῖς πολεμίοις καὶ
 κερτήσαντες ἐν Λαίεθρις, διετέλεσαν ἐν πάσης ταῖς μά-
 χαις τῶν ἀφῆσαι τὴν ἡγεμονίαν ἀποδίδόντες. ἢ μάλλον,
 (ὡς Ἰόβας φησὶ) τοῖς πρὸς τὰς ἀφῆσαι ἀποπέποιον,
 ἐν ἀφῆσαι γίνεται τὸ βόρφοι; ὅ δὲ τῆς χέσμου διεξιόνενοι πῆ-
 ραι καὶ κατὰ τὸν ὄρα ἢ μὴ φύσιν τοῖς δυνάμοις ἀφῆ-
 νεσέροις οὖσιν οἱ παρῆσαι μὲν τῶν οἰωνῶν οἷον ἀναρρῶν νόσοι
 καὶ ὑπερῆσαι τὸ εἰλεπῆς τῆς διωάμεως ἐπομισυῶτες.
 ἢ τὰ ἐπίγῃα καὶ θνητὰ τοῖς οὐρανόις καὶ θεοῖς ἀφῆσαι
 νομίζοντες, ὡντο τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀφῆσαι, τοῖς θεοῖς ἀπὸ
 τῶν δεξιῶν περὶ μπειν. Διά τί τῆς ἀφῆσαι ἀφῆσαι, F
 εἶτα ἀποθανόντος καὶ καέντος, ἀφῆσαι ὅσον λαβόντας εἰς τὴν
 πόλιν εἰσφέρην καὶ κατὰ τὴν ἀφῆσαι, ὡς Γύρρων ὁ Λιπαράος
 ἰσορῆκεν; ἢ πῆμῃς ἐνεκα τῆς τεθνηκότος; καὶ γὰρ ἄλλοις ἀφῆσαι καὶ ἀφῆσαι
 τοῖς αὐτῶν ἀφῆσαι ἀφῆσαι τῆς ἀφῆσαι, κατὰ τὸν Οὐαλεῖα καὶ Φαβελικῆ καὶ Φασι
 πύτων ἀφῆσαι ἀφῆσαι

Cur qui nobilitate generis aliis praestare vide-
 bantur, lunulas in calceis gestabant? An, ut Castor
 ait, signum hoc est habitationis supra Lunam quae
 fertur, & quod post mortem rursus animam Lunam sub
 pedibus habebunt? An hoc prisca habuerunt exi-
 mium, qui erant Arcades cum Euandro, & ante Lu-
 nam nati dicebantur? Aut, ut multa alia, hoc quo-
 que institutum erat, ut rebus secundis elati ac su-
 perbientes, mutationis Fortunae in alteram partem
 admonerentur: Exemplo videlicet Lunae, quae

*Primum recens existit e caligine:
 Fulgore de hinc subinde faciem splendido
 Augescit illustrans: & cum pulcherrima
 Renidet orbe pleno, rursus exiit
 Lumen suum paulatim, & ad nihilum redit.*

Aut obedientiae sic adflescere discebant, Lunae e-
 xemplo praestantiori parere non recusantes? &
 quemadmodum illa secundas obit partes,

Phaebei semper radiis intentantoris,
 ut canit Parmenides: ita ipsi quoque contenti esse
 secundo loco magistratibusque obtemperare, ab
 iisque potentiae & honorum fructu aliquo imper-
 tiri. Cur annum Ioui, menses Iunoni consecrant?
 An quod in deos invisibiles & soli intelligentiae
 notos regnum obtinent Iupiter & Iuno: in eos qui
 conspectui patent, Sol & Luna? Efficat autem Sol
 annum, Luna menses. Neque simpliciter censend-
 um est hos istorum esse imagines, sed ipsum in
 materia Iouem esse Solem, ipsamque in materia
 Iunonem esse Lunam, ideoque Iunoni nomen est a
 iuuenescendo: & Iunonem vocat Lucinam, quasi
 Lucidam diceret: putantque eam in partibus auxi-
 lium ferre mulieribus, ut & Lunam. unde illud:

*Per caeruleum astrorum polum,
 Partus celerantemque Lunam.*

facilime. n. mulieres sub plenilunium videntur p-
 lem eniti. Cur aues sinistrae quae dicuntur, in auspicio
 habentur pro addicentibus? An verum hoc non
 est, multosque decipit? An sinisterum (si quis proba-
 bilibus argumentis velit utriusque) a sinendo dictum est?
 ideoque aem quae actione suscipi permittit, sinistra
 pro sinistra vulgus male dicit. An res ita habet? cum
 Ascanio Aeneae F. signa cum Mezentio collaturo
 fulgur a laeva victoriam portendisset, rem in omne
 tractam in posterum quoque fuisse observatam. Alii
 tamen Aeneae hoc usum venisse dicunt. Et quidem
 Thebani, quod Iquo cornu in pugna Leuctrica fu-
 disse hostem atque vicissent, deinceps omnibus
 in proeliis principem locum sinistrae aciei attribu-
 erunt. Aut potius versus ortum Solis intuentibus ad
 laevam est septentrionalis mundi plaga, quam non
 nulli dextram & superiorem mundi partem appel-
 lant? haec est Iuba opinio. Quid si sinistris natura
 imbecillioribus augures quasi vim quandam ad-
 dere, & defectum exsarcire ista ratione voluerunt?
 aut terrestria caelestibus opposita censentes, quae
 nobis Iquavidetur, arbitrati sunt deos a dextra mit-
 tere? Cur eius qui triumphum egisset, ac deinde mor-
 tuus crematusque esset, licebat os sumtum in urbem
 inferre ac deponere? hoc. n. Pyrrho Liparus tra-
 didit. An hoc fit in mortui honorem? Nam iis qui res
 praclare gessissent, atque imperatoribus hoc dede-
 runt Romani, ut in foro sepelirentur: ut Vale-
 rio & Fabricio. quorum tamen posteros aiunt

ita in
 neri i
 cimq
 foro
 cipere
 bus m
 venire
 trium
 ficent
 om
 defec
 nus ple
 bus? A
 heque
 bunali
 alii sole
 aro abd
 transla
 non ma
 ot dinit
 excepti
 trarium
 fentent
 tur) eoc
 pedime
 huic ad
 ire pote
 tia retid
 bis. An
 fas com
 populi v
 vim in e
 pra pleb
 entibus
 esse fit
 decet. t
 culcan
 tem in v
 facere, v
 aliis odi
 prompt
 ptum fu
 rentur, s
 portus &
 tem subn
 gis auger
 stimatur,
 sus velut
 inviolabi
 * * *
 tanquam
 feruntur,
 gistratus
 lutio fasci
 iniicit & c
 ticia de su
 tiorum al
 corrigebat
 putabant
 audiuisse
 immolatu
 acciuerun
 appareret
 cecurunt,
 runt: ipsi
 tidem que
 ista facere

ita invidiam honoris istius declinare solitos, ut funeri in forum allato fax ardens subiiceretur, statimque auferretur: facultate duntaxat sepulturæ in foro sic confirmata. Cur cum publico epulo exciperent eum qui triumphum duxisset, à consulis missis internunciis petebant, ne ad cœnam venirent: an quod locum assignari honoratissimū triumphatori oportebat, tractarique eum magnificentissime, & domū deduci peracta cœna: quæ omnia consulis, si interessent, nulli alij licebat deferri? Cur purpura prætextam vestem tribunus plebis non gestat, aliis magistratibus gerentibus? An quia omnino magistratus non est? nam neque lictores habet tribunus plebis, neque pro tribunali sedens responsa dat, neque initio anni (quod alii solent magistratus) ineunt, neque dictatore creato abdicat, sed omni magistratum iure in hunc translato, ipse solus officium retinet suum: ut pote non magistratum gerens, sed diuersæ functionis ordinisque persona. Atque ut oratores nonnulli exceptionem negant esse iudicij genus, cum contrarium eius quod iudicij est præstet: (iudicio .n. sententia fertur, exceptione infringitur & aboletur) eodem modo censent tribunatum plebis impedimentum potius magistratus esse, aliquidque huic adversum, quam magistratum. Obviã enim ire potentia magistratus, nimiamque eius licentia retudere, munus est & potestas tribunatus plebis. An vero hæc & horū similia afferunt, qui causas comminiscuntur? Sed cum tribunatus plebis populi voluntate extiterit, popularis etiam ratio vim in eo obtinet, magnumque habetur non supra plebem se in tribunatu efferre, sed intervenientibus ciuibus habitu, amictu, victusque ratione esse similem. Factus .n. consulem prætoremque decet. tribunum plebis (ut dicebat C. Curio) conculcandum se præbere convenit, neque maiestatem in vultu præ se ferre, aut aditus ad se difficiles facere, vel molestum multitudini, sed propter hæc aliis odiosum, popularibus autem tractabilem promptumque esse. Eam ob rem id quoque receptum fuit, ut tribunorum ianue nunquam claudentur, sed noctes diesque aperta essent tanquam portus & perfugium ope indigentibus. Quãto autem submissius se pro sua persona gerit, tanto magis augetur potentia tribunus. publicus enim existimatur, quod ad usum attinet, omnibusque accessus veluti ara: estque honoris gratia sacrosactus & inviolabilis, quando etiam incedens in publico.

* * omnib⁹ lege piacularis lustratio mādatur, tanquam pollutis. Cur Prætorum fasces colligati feruntur, appensis securibus? An id signo est iræ magistratus nō debere esse in procliui & solutā? an solutio fascium, quæ paulatim fit, moram aliquā iræ iniicit & cunctationem, & nonnunquã fecit ut sētētia de supplicio exigendo mutaretur? Iã eum vitiorum alia sunt sanabilia, alia insanabilia: virgis corripiebatur qui emendari poterāt, securibus amputabantur immedicabiles. Cur Romani cum inaudiuissent à Bletonesius, qui est populus barbar⁹, immolatum diis hominem esse, eorum magistrat⁹ acciuerunt, ut pœnas de iis sumerent: cum autem appareret legis cuiusdã iussu id factum, missos eos fecerunt, sed isto sacrificio in posterum interdixerunt: ipsi autē nō multis ante annis, duos viros totidemque mulieres in foro boario, alteros Græcos, alteras Gallas, viuos defoderunt: videtur enim absurdum ista facere, & barbaris tanquã nefaria exprobrare eadē. An diis immolare homines nefas putabant: genit⁹ autē,

A καὶ κομιθεῖσιν εἰς ἀγορὰν, ὑφίεσθαι δ᾿ ἄδᾳ κομιθεῖσιν, εἴτε δὴ δὲ ἀρεσθαι, χρωμάτων ἀεπιφθόνως τῆ πμῆ, καὶ ὁ δὲ εἰσ-
 ναί μόνον ἐκ βέβαιου μύρων. Διὰ τί τοῖς θριαμβούσοις
 τὰς ἐσιώντες ἐν δημοσίᾳ, παρητοιῶτο πρὸς ἑσπέρους, καὶ
 πέμποντες παρεκάλου μὴδὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον; ἢ καὶ
 τόπον ἔδδ᾿ τῶν θριαμβούσαντι καὶ σίασον ἐνιμότατον ἀπο-
 δίδουσαι, καὶ περὶ πέμπειν μὲν τὸ δεῖπνον; ταῦτα δὲ οὐκ
 ἔξεστιν ἑτέρω γίνεσθαι τῶν ἑσπέρων παρόντων, ἀλλὰ ἐκεί-
 νοις. Διὰ τί περὶ πορφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορῆς, τῶν ἄλλων
 ἀρχόντων φορεῶντων; ἢ τοῦ ἑσπέρου ὅδε ἐστὶν ἀρχων; οὐ-
 δὲ γὰρ ῥαβδούχοις ἔχοσι, ὅδε δὲ ἐπὶ δίφρου καθήμενοι χρη-
 μαλιζοῦσιν, ὅδε ἔποις ἀρχῆ, καὶ γὰρ οἱ λοιποὶ πδῆτες,
 ἀρχόντες εἰσιν, ὅδε δὲ πάουον) δικτάτωρος ἀρεθείτος, ἀλλὰ
 πᾶσαν ἀρχὴν ἐκείνῃ μεταπήντος εἰς ἑαυτὸν, αὐτοὶ μόνοι
 ἀρεθίζουσι, ὡς περὶ οὐκ ὄντες ἀρχόντες, ἀλλ' ἑτέροινα τὰ-
 ξιν ἔχοντες. ὡς δὲ τῶν ῥητόρων ἐνιοὶ τὴν ἑσπέρου ἀρεθί-
 λον) δίκην εἶ), ταῦτα μὲν τῆ δίκῃ δρῶσαν (ἢ μὲν γὰρ εἰσαγγή
 καὶ ποῖς κρίσιν, ἢ ὁ αἰμαρὲς καὶ λυῖ) τὸν αὐτὸν ἔσπον οἰόνται τῆ
 δημῶρχου καὶ λεισιν ἀρχῆς μᾶλλον εἶ), καὶ περὶ ἀρχὴν
 ἀντίπαξιν ἢ ἀρχῆν. ὁ γὰρ εἰσῆναι περὶ δυνάμειν ἀρχόντος,
 καὶ τὴν ἀγαν ἀξιοσύνην ἀφελθῆν, ἀξιοσύνη καὶ δυνάμεις ἐστὶν
 αὐτῆς. ἢ ταῦτα μὲν αἰ τις εἴποι καὶ τὰ τοιαῦτα, χρωμάτων
 ἀρεθίζουσι, τῆς ὁ δημῶρχος τὴν ἑσπέρου ἐκ τῆ δῆμου λαμ-
 βανοῦσης, τὸ δημολικὸν ἰσχυρὸν ἐστὶ, καὶ μέγα τὸ μὴ μειζο-
 φροῖν τῶν λοιπῶν, ἀλλ' οἰμοῦσθαι μὲν γρημαπὶ καὶ σολῆ καὶ
 διαίτη τοῖς ἐπιτυχεῖνοις τῶν πολιτῶν, ὁ γὰρ ὄγκος ἑσπέρων
 περὶ σῆναι καὶ εσπέρων) τὸν δὲ δημῶρχον (ὡς Γάιος Κελεῖον ἐ-
 λεγε) καταπατεῖσθαι δὲ, καὶ μὴ σεμνὸν εἶ) τῆ ὄψι μὴδὲ δυν-
 ατοσύνην, μὴδὲ τοῖς πολλοῖς χαλεπὸν, ἀλλ' ἑσπέρων ἄλλων,
 τοῖς δὲ πολλοῖς ἀμεταχείριστον. ὅθεν ἔδδ᾿ οἰκίας αὐτῶν κλείεσθαι
 νενομίσθαι θύραν, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἀεφῆ καὶ μεθ' ἡμέραν, ὡς
 περὶ λιμὴν καὶ καταφυγὴ τοῖς δεομένοις. ὅσα δὲ μᾶλλον ἐκπα-
 πεινῆται τῶν σώματι, τοσούτω μᾶλλον αὐξεται τῆ δυνάμει.
 κρινὸν γὰρ αὐτὸν ἀξιοῦσι τῆ χρείᾳ, καὶ πᾶσιν ἐφικτὸν, ὡς περὶ βω-
 μὸν, εἶ), τῆ δὲ πμῆ ποιούσιν ἰερόν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον· ὅπου καὶ
 βαδίζων ἐν δημοσίᾳ, πᾶσι νόμος ἐστὶ καταίρεσθαι καὶ ἀγνίζε-
 σθαι τὸ σῶμα κατὰ περ μεμιασμένον. Διὰ τί τῶν εσπέρων
 αἰ ῥαβδοὶ συνδεδεμέναι περὶ σπρητῶν τῶν πελέκεων φέ-
 ρον); πότερον ὅτι σύμβολόν ἐστὶ τῆ μὴ δεῖν ἀρχῆν εἶ) καὶ
 λευκὸν τὴν ὄργην τῶ ἀρχόντος; ἢ, ἀρεθίζου καὶ μέλλουσιν
 ἐμποιοῦν τῆ ὄργῃ ὁ λυθὲν ἀτρέμα τὰς ῥαβδοὶς, πολλάκις ἐ-
 ποίησε μετὰ γνώμην περὶ τῆς κλάσεως; ἐπεὶ ὁ τῆς κακίας τὸ
 μὲν ἰσχυρὸν ἐστὶ, τὸ ὁ ἀνῆκεσθαι, αἰ μὲν ῥαβδοὶ νοθευοῦσι ὁ
 μετατῆσθαι δυνάμειν, αἰ δὲ πελέκεις ἀποκώσθουσι ὁ ἀν-
 ῆκεσθαι. Διὰ τί τοῖς κελουμένοις Βλεπονησίους βαρ-
 βάροις ὄντας, ἀνθρώπων τετυκέναι τοῖς πυτόμοι, μετεπέμ-
 ψαντο τοῖς ἀρχόντας αὐτῶν ὡς κλάσοντες· ἐπεὶ δὲ νόμος
 πνὶ τῶν ἐφαίμοντο πεποιχότες, ἐκείνοις μὲν ἀπέλυσαν,
 ἐκάλυσαν δὲ περὶ τὸ λοιπὸν· αὐτοὶ δὲ οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ἐμ-
 περῶσαν, δύο μὲν ἀδρας, δύο ὁ γυναικας ἐν τῆ βοῶν ἀγ-
 ρᾷ λευκὸν, πρὸς μὲν, Ἑλλῆνας, πρὸς ὁ, Γαλάτας, ζῶντας
 κατὰ ρυξάν; φαίνε) γὰρ ἀποπον, ταῦτα μὲν ποῖν αὐτοῖς, ἐ-
 πὶ μὲν ὁ βαρβάροις ὡς οὐχ ὅσια ποιούσι. πότερον ὁ μὲν,
 τοῖς ἑσπέρων ἀρεθίζουσι, ἀνθρώπων ἡρωῶτο· ὁ δὲ, δαίμοσιν,

αιαλγαρον; η ταις μηδ' εβα και νομοι ποτα παρθενοισ α-
 μηδ'ανειν ετοιμωτον, αλλε δε παρθενοισ ειν τω Σι-
 βυλλειων εταρταται; λεγεται γδ Ελβιαν υνα παρθενον ο-
 χουμδριω εφ' ιππου βληθειωα κεραινω, και γυμνον μηδ'
 θρεθειωα καιδρον τον ιωπον, γυμνω δε αυτω ωσ' οπειτη-
 δεσ αινημδου τε χιτωνοσ απο τωσ' απορρητων, ποδημα-
 των δε και δακτυλων και κεκροφαλου διερριμδων χω-
 εις αλλων δλλαχθι, τε δε σωματοσ εξω παρθενοισ τε
 γλαωταν. αποφηναμδων δε τωσ' μευτεων, δινω μηδ' αι-
 γυμνω ταισ ιεραϊσ παρθενοισ ειν, και ηρησεαται παρθενο-
 τον, αφεαται δε υνα και ιππων υβειν, εμηυσε βαρβαρου
 υνοσ ιππικου θερεπων τρεσ παρθενοισ τωσ' εσιδων, Αιμυ-
 λια και Λικυια και Μαρθια υπο το αυτο διετταρμε-
 νασ, και στωουσασ πολω χρονον αυδ εασι, ων εις αυ Βουτε-
 υιοσ βαρβαρου τε μηνυτο δεαποτησ. εσφαιμδω αυ εκο-
 λαφθησαν ελεγε θεισα; τησ δε παρθενοισ δεησ φαεισ, εδδξεν
 αιμαρθεαται πα Σιβυλλεα ταισ ιερησ. θρεθειωα δε
 φασι χρησμοισ αυτα τε παρθενοισ ωσ' οπει καιω γε-
 μοσδρα, και παρθενοισ δλλοκωπισ υιοσ δαμμοισ και
 ξενοισ, αποερεπησ ενεκε τε οπεινοσ, παρθενοισ δυο μηδ'
 Ελλεωα, δυο δε Γαλατασ και δυο και πορυγητασ.

Δια τι τιω τ' ημερασ δεχλω ειν μισοσ νυκτοσ λαμ-
 βαουσοι; ποτερον οτι η πολιτεια ερελιωπηνη εν δεχη συν-
 ταξιν ειχε; τα δε πολλα νυκτω εν ταισ ερεπειασ παρ-
 λαμβαεταται τωσ' χρησμοισ; η παρθενοισ μηδ' εποιουω τον
 αιαπολιω, παρθενοισ ο τιω νυκτα; δει γδ παρθενοισ α-
 σαμδροισ παρθενοισ, δλλα μη παρθενοισ δεαται παρθενο-
 τασ, ωσ Μυσων παρθενοισ Χιλωνα τον σφον ειπειν λεγεται εν
 χιμωι θρινακα τεκταμοδρνοσ. η και ταω η μεσημβρια
 περεσ' οπει τοισ πολλοισ τε τα δημωσια και σπουδαμ παρθε-
 πειν, ουτωσ δεχλω εδδξε ποιθα το μεσονυκτιον; τικμηειον
 δε τε το μεγα, ο μη ποιθαται Ρωμωων αρχοντα σευθηκασ
 μηδε ομολογιασ μεσ' μεσον ημερασ. η δυοσ μηδ' και αιαπο-
 λιη λαμβαινη δεχλω ημερασ και τελω τιω δυνατον εστιν.
 ωσ μηδ' οι πολλοι τη αιαθησ διοειξοισ ημερασ μηδ' ερ-
 χλω τιω παρθενοισ δναχρειν τε η ληου, νυκτοσ δε, τελω
 ταται αποκρυφι λαμβανοντεσ, ουχ εχομδρνοισ ημεριασ, δλλ'
 αυ μαλιτα τη ημερα νυκτα παρθενοισ δοκωδρνο, αυτη
 τησ ημερασ ελεπειω φαειτα τα τε η ληου μεγεθη. ο δε αυ
 παρθενοισ μαθηματικη, αυτωιω ιαμδρνοι τιω αποπειν, πι-
 θεται ο τε η ληου κειθον οταν αφηται πυ οειζοντοσ, ημε-
 ρασ διοεσμω ειν και νυκτοσ, δναρεισ εστι τησ αιαργιασ.
 συμβησεται γδ, επ' πολλω φωτοσ υαφ' γλω ονοσ, και τε
 η ληου καταλαμποιτοσ ημασ, μηδε πα ημερασ ομολογειν,
 δλλα επ' νυκτα ειν. επει τοιω εν ταισ αιαβολαισ και δυ-
 σοισ τε η ληου, δυσληωτοσ εστι η δεχη δεαται ειρημδρασ
 αλογιασ, απολειπεται ο μεσουενοιω η ο αιημεσουε-
 νοιω αυτε λαμβαινη δεχλω. βελιων δε το δευτερον φε-
 ρεται γδ εν μεσημβριασ οπει τασ δυοσ απο ημωσ, εν ο
 μεσονυκτιου παρθενοισ ημασ οπει τασ αιαβολαισ. Δια τι τασ
 γυναικασ ουτε αλην ειων, ουτε οφοποιην πεπαλαμον; η, τασ
 σευθηκασ ερεμνημωδωιτεσ αισ εποισαστε παρθενοισ Σα-
 βουοισ; επει γδ ηρπασαν τασ ηγατερασ αυτων, ειτα πολι-
 μησαντεσ διηλαγησαν, εν ταισ αλλασ ομολογιασ τε τε το ερεπειη, μητε αλην αυδη Ρωμωω γυναικα, μητε μα-
 γειρωδη. Δια τι τε Μαϊε μινωσ εκ αρχοντα γυναικασ; ποτερον οτι μεσοσ εστι τε Απειλλου και Ιουωε μινωσ,

necessitatem cogere? Aut qui cōsuetudine ac lege
 ista sacrificia receperunt, eos peccare existimantes,
 ipsi Sibyllinis libris mandantibus istud fecerunt?
 Narrant. n. Elbiā quandā virginem equo vehentē
 fulmine ictā repertumq; fuisse equum nudum iac-
 centem, nudam quoq; virginem ipsam, tanquam
 dedita opera vestib. à genitali mēbro reductis, cal-
 ceis anulis, capitifq; redimiculo hinc inde disper-
 sis, lingua extra os exserta. Tū vates respōdisse, in-
 gēs opprobrium sacris virginibus oblatum, fo eq;
 ut publice id innotesceret, sed & equitum cōiun-
 ctum fore quoddam dedecus. Ibi barbari cuiusdā
 equitis seruum indicium detulisse de tribus Ve-
 stalibus virginibus Aemilia, Licinia & Martia, sub
 idem tempus vitiatis, & quæ iam diu cum viris in-
 cestam cōiuetudinem habuissent, de quibus viris
 esset etiam Buterius indicis dominus. Et vestales
 quidem criminis cōvictas, pœnas dedisse. Cæterū
 ut atroci in re placuisse, ut à sacerdotib. Sibyllini
 libri cōsuleretur, ibi inventa fuisse oracula, quæ e-
 ventura isthæc & malum publicum allatura præ-
 dicerent: cuius auertēdi causa peregrinis quibusdā
 & alienis geniis duos Græcos, totidem Gallos ho-
 mines viuos eo in loco defossos Romani iubebā-
 tur dedere. Cur à media nocte diei sumunt initiū?
 An quia rei publicæ constitutio principio fuit mi-
 litaris? nam in re bellica pleraq; noctu ante capiū-
 tur vitia consilia. aut actionē ordiri sub ortum so-
 lis volentes, apparatus noctē destinauerunt? Prius
 enim paratos ad agenda par est accedere, nō in-
 ter agenda se parare: quod Myto Chiloni sapiē-
 ti respondit, hyeme ventilabrum fabricans. Aut
 quia meridies plerisque finis est publicas & serias
 res agenda, mediā noctem placuit pro exordio su-
 mi? cuius rei magnum argumētū est, quod nullus
 Romanus magistratus post meridiem fœdus aut
 pactum icit. Aut quia ortu occasuq; Solis principiū
 & finis diei definiri nō possunt? Quo. n. modo ple-
 riq; sensus arbitrio diei principium diiudicāt pri-
 mum solis ortum, noctis autem plenam eiusdem
 occultationem: nullum habebimus equinoctiū,
 sed ob magnitudinem Solis nox etiam illa quam
 maxime æqualem diei credimus, die erit breuior.
 Quod autē mathematici absurdo huic medentes
 diei ac noctis discrimen in appulsu centri solis ad
 horizontem seu finitorem circulum constituunt,
 id evidētiam evertit. fit enim ista ratione, ut diem
 esse negare, & noctem etiam nū durare cogamur
 fateri, cum adhuc infra terrā multa luce manente
 Sol nostram plagam illustrat. Quando igitur ortu
 & casu solis principium diei & noctis ob dictas
 difficultates non potest percipi, restat ut pro prin-
 cipio diei sumam⁹ illum articulum temporis, quo
 Sol vel in medio cœli est, vel in opposito eius pun-
 cto. hoc autem posterius melius congruit. Sol. n.
 à meridie versus occasum à nobis fertur: a mediæ
 noctis puncto versus ortum ad nos. Cur antiqui-
 tus mulieres neque molere sinebant, neq; coque-
 re? An memoria pactorū cum Sabinis initorū? Post
 raptum. n. Sabinarum, & bellum pace mutatum,
 id quoque in pactis scriptum fuit, Mulierem viro
 Romano neque molere debere neque coquere.

Cur mense maio mulieres non ducuntur? An
 quia is medio loco inter Aprilem est & Iunium,

quor-
 bus n-
 Maiu-
 isto m-
 de poi-
 ideog-
 tista,
 & orn-
 menle-
 cur-
 Aut v-
 rum, q-
 nomer-
 vehit n-
 Ete-
 itaque
 in Iun-
 nuptar-
 id signu-
 moner-
 nis, del-
 mollicie
 & fastigi-
 adhiber-
 supervac-
 bages in-
 quia per-
 referunt
 pleraq;
 dea Qui-
 batur. in-
 cunia qu-
 An quia
 ti, quor-
 Cur C-
 quod die
 suam cur-
 libus feri-
 gnoratio-
 permissz
 Cur in-
 minatur, n-
 enim trad-
 nant, qui-
 adhuc inte-
 & victima-
 mnia au-
 buit Herc-
 idēdēdē
 ter omnia
 causā inter-
 gnā com-
 tum lphi-
 bat prope
 bus ibi hab-
 quem illa fi-
 mini se ex-
 quis teuch-
 magis quā
 deitertunt
 tute vero
 dirunt, quo-
 um qui ciu-
 δημιουκωτα
 κατεοκατα

quorum ille Veneri, hic Iunoni sacer est, numini-
bus matrimoniorum tutelaribus, vel anteverunt
Maium, vel Iunium præstolantur? Aut quia mēse
isto maximā expiationē peragunt, simulacra nunc
de ponte in fluviū, antiquitus homines iacentes?
ideoq; etiā Flaminicam, quæ Iunonis habetur an-
tistita, leges tunc iubent esse tetricam, lauacroq;
& ornatu abstinere. Aut quia multi Latinorū isto
mense patentant mortuis? atq; ideo fortassis Mer-
curius eo mense colitur, à Maia nomen ducente.
Aut verius est quod alii dicunt? Maium à senio-
rum, qui sunt maiores, Iunium à minorum ætate
nomen habere, qui sunt iuniores: magis autē con-
venit nuptiis iuventus, vt & Euripides monet.

Etenim senectus Cypridem missam facit:

Annisq; onustus Venus auersatur viros.

itaque Maio non contrahunt matrimonium, sed
in Iunium continuo sequentem differunt. Cur
nuptiarum comam discriminat hastæ cuspidē? An
id signum est primas vi & bello fuisse ductas? Aut
monentur nupte, quia belliciosis iungantur mari-
tis, debere ipsas ornatu vti simplici & à luxu ac
mollicie alieno? quemadmodum Lycurgus fores
& fastigia ædium iubens ferra & securi, nullo alio
adhibito instrumento fabricari, omnem luxum
supervacaneamq; operam præcidit. Aut per am-
bages innuitur, solo ferro cōiugiū discissū iri? Aut
quia pleraque ad nuptias pertinentia ad Iunonem
referuntur? Iunoni autem sacra habetur hasta, &
pleræq; eius statua hastā nituntur, ipsaq; dicitur
dea Quiritis. hasta. n. antiquis Quiritis nomina-
batur. inde Mars Quirinus vsurpabatur. Cur pe-
cunia quæ spectaculis impenditur, Lucar dicitur?
An quia multi circa urbem sunt luci diis consecra-
ti, quorum reditus in spectacula infumebant?

Cur Quirinalia festum stultorum appellat? An
quod dies iste his erat destinatus, vt luba scribit, q
suam curiam ignorabant? Aut quod qui Fornaca-
libus feriis ob occupationes, peregrinationē, vel i-
gnorationem non sacrificassent in sua tribu, iis
permissæ fuerunt istæ feriæ harum loco obeunde?

Cur in sacrificio Herculis nullus alius deus no-
minatur, neq; intra sepimenta canis cōspicitur? sic
enim tradit Varro. An ideo alium deum nō nomi-
nant, quia semideus censetur Hercules? Aut quia
adhuc inter homines degenti Euander arā posuit,
& victimam obtulit? id enim nonnulli tradunt. Om-
nium autem animalium nullum infestius ha-
buit Hercules canis. hic enim ei plurimū negocij
idētidem exhibuit, & Cerberus canis fuit, ac præ-
ter omnia cum Licymnii filium Oeonum canis
causa interfecissent Hippocoontidæ, coactus pug-
nam committere, cum alios fociorum multos
tum Iphiclum amisit. Cur patriciis non lice-
bat prope Capitolium habitare? An quia M. Man-
lius ibi habitans tyrannidem affectauit? propter
quem illa familia iureiurando sese obstrinxit, ne-
mini se ex ea Marci prænomē facturam. Aut anti-
quus tenebat metus? etenim Poplicolā hominem
magis quam quisquam fuerit alius popularem nō
desisterunt calumniis impetere potentiores, me-
tute vero plebs, antequam domum suam ipsus
diruit, quod ea imminere foro videretur. Cur e-
um qui ciuem seruasset, corona donabat querna?

δημοδικώτατον οὐκ ἐπαύσαντο ἀβαλλόντες μὴ οἰδιωτοί, δεδιότες δὲ οἱ πολλοί, μέχρις αὐτῶν οἰκίαν αὐτὸς
κατέσκαψεν, ὅπκιεαζ τῆ ἀγορᾷ δακρύσαι. Διὰ τί τὰ σώσαντι πολίτιω ἐν πολέμῳ, δρύνιον διδάσαι σέφαρον;

A ὦν τὸν μὲν Ἀφροδίτης, τὸν δὲ Ἥρας, γαμηλίων θεῶν, ἱερῶν
νομίζοντες, πρὸ λαμβάνουσι μικρὸν ἢ πρὸ μέρουσι; ἢ, ὅτι
τὰ μὲν τούτων τὸν μέγιστον ποιῶνται τῶν καθαρῶν, καὶ
μὴ εἰδὼλα ῥιπιῶντες ἀπὸ τῆς γαφύρας εἰς τὸν ποταμὸν,
πάλαι δὲ ἀνδρῶν; διὸ καὶ τὴν Φλαμινίαν ἱερῶν τῆς
Ἥρας εἶ) δοκῶσαν, νενομίσασιν, ἢ μὴτε λου-
μὴν τῶν καὶ αὐτῶν, μὴτε κοσμηθῆναι. ἢ, ὅτι πολλοὶ Λατίνων
ἐν τῶν μὲν τούτων τοῖς καθαρῶν ἐπαίξουσι, καὶ εἰς τὸ
ἴσως Ἐρμῶν ἐν αὐτῶν σέβονται, καὶ Μαίας ἐπώνυμος ἐστίν. ἢ
(κατὰ τὸν ἔνοι λέγουσιν) ὁ μὲν Μαίος ἀπὸ τῆς παρῆς, ἢ
ὁ δὲ Γουίος, ἀπὸ τῆς νεωτέρας ἡλικίας ὠνόμασται; γὰρ μὴ δὲ
ἀρμολιότερον τὸ νέον, ὡς καὶ Εὐειπίδης φησὶν,

Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἔα,

Ἡ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρονσι ἀρεταί.

οὐγαμοδὸν δὲ ἐν τῶν Μαίῳ, πρὸ μέρουσι τὸν Γουίον, ὅς
δύτης ἐστὶ μὲν τὸν Μαίον. Διὰ τί τῶν γαμουμένων ἀ-
χμῆ δδρατίου τὴν κόμην ἀφαιροῦσιν; ἀρε σύμβολόν
ἐστὶ τὸ τῆς βίας καὶ μὲν πολέμου γαμηθῆναι τῆς παρῆ-
τας; ἢ μὴτάνοισιν, ἀνδρῶν σιωοικεῖσαι μαχίμοις καὶ πο-
λεμικῶν, ἀφροδίτην καὶ ἀφελῶν καὶ ἀφελῆ παρῆσαι

C καλλωπισμόν; ὡς παρ' ὁ Λυκεύργου ἀπὸ τῆς κόμης καὶ πελέ-
κεως κελύσας τὰ θυράματα τῶν οἰκίας ποίειν καὶ τῆς ὄρε-
φας, ἀλλὰ ὅ μὴτῆς τὸ πρὸ ἀπὸ μέρου γαμῶν, πᾶσαν ἐξέ-
βαλε πρὸ ἐργίας καὶ πολυτέλειαν; ἢ τὴν δδρασίαν ἀνίπτε)
τὸ γινώσκον, ὡς μόνον σιδήρῳ τῆς γαμου δδρασίαν ἀφαιροῦσιν, ἢ
τὰ μὲν πλῆστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνίπτον, Ἡρας
ἱερῶν δὲ δόρυ νενομίσασιν, καὶ τῶν ἀγαλμῶν αὐτῆς δδρασίαν
εἰζεται τὰ πλῆστα, καὶ Κυεῖν ἢ θεὸς ἐπώνυμος αἰ. ὁ γὰρ
δδρυ, κερδὲν ἐκάλουσι οἱ παλαγοί. διὸ καὶ φασὶν Κυεῖνον
ὀνομασθῆναι Ἐνυάλιον. Διὰ τί τὸ τελευτῶν εἰς θεῶν,

D λούκεν κελύσιν; ἢ, ὅτι πολλὰ ἐστὶν ἄλλα πρὸ τῶν πόλιν ἀνί-
πτε θεοῖς, ἀ κελύσιν λούκεν, καὶ τὴν ἀπὸ τούτων πρὸ σδδον
εἰς τῆς θεῶν ἀνίπτον; Διὰ τί τὰ Κυεῖν ἢ, μὴτῆς ἐορ-
τῶν ὀνομάζουσιν; ἢ, ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπεδεδώκεν
(ὡς Ἰόβας φησὶ) τῆς τῆς αὐτῶν φατείας ἀνοοδῶσιν, ἢ τοῖς
μὴ γύσαν, ὡς παρ' οἱ λοιποί, καὶ φυλάς ἐν τοῖς Φουρνικα-
λίσι, δι' ἀφροδίτην ἢ ἀποδημίαν ἢ ἀγνοίαν, ἐδδθη τῆ ἡμέρα
ταύτη τὴν ἐορτῶν ἐκείνῳ ἀπολαβῆν; Διὰ τί τὰ Ἡ-
ρα καὶ γινώσκον θυσίας, ἄλλον σδδῆνα θεῶν ὀνομάζουσιν,
σδδῆ φαίνεται κῶν ἐν τῶν πρὸ μέρου, ὡς Βάρρων ἐστῆρη-
κεν. ἢ, θεὸν μὲν ἄλλον οὐκ ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ τὸ τῆς ἡμέ-
ρον νομίζουσιν; ὡς δὲ φασὶν ἔνοι, καὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ὄντως
ἐπὶ βωμῶν ἰδρῶσαι τὸν Εὐαιδρον αὐτῶν, καὶ θυσίαν παρῆσαι
γαμῶν. καὶ ὅτι τῶν μάλιστ' ἐπὶ τῶν ζώων ἐπολέμησε. καὶ γὰρ
εἶ) αὐτῶν αἰ πολλὰ πρὸ ἀγμάτων παρῆσαι, καὶ ὁ Κέρβερος
καὶ ὅτι πᾶσι, τῆς Λικυμνίου παῖδος οἰωνοῦ ἀφροδίτην κῶν φο-
ιδῆντος ὑπὸ τῶν Ἰπποκωντιδῶν, ἀναγκαστῆς μάχῃ
στωάσαι, τῶν τε ἄλλων φίλων πολλοὺς ἀπέβαλε, καὶ τὸν
ἀδελφὸν Ἰφικλέα. Διὰ τί τοῖς πατρικίοις οὐκ ἐξῆν
πρὸ τὸ Καπετώλιον κατοικεῖν; πότερον ὅτι Μάρκος Μά-
λιος αὐτῶν κατοικῶν ἐπεχείρησε τυραννίδι; ὃν ἀπώμοτον
φασὶν εἶ) τῶν οἰκῶν, μὴδενὶ Μαλίῳ ὄνομα Μάρκου γινώ-
σασιν; ἢ παλαγὸς ἢ φόβος εἶ) τῶν; Ποπλικῶν γινώσκον ἀνδρα-

πότερον ὅτι πύματα καὶ ραδίως ἔστιν ὁποῖον δρυὸς ἔπι
 ἑρετίαι; ἢ ὅτι Δίος καὶ Ἡέρας ἱερός ὁ ἑφαιῶς ἔστιν, οἷς
 πολιοῦχος νομίζουσι; ἢ παλαιὸν ἀπὸ Ἀρκάδων τὸ ἔθος,
 οἷς ὅτι τις συγῆμα πρὸς τὴν δρυῖν; παρῶπι γὰρ αἱ θεοῖσι
 γερνέαι δοκεῖται ἐκ γῆς, ὡς παρ' ἡ δρυὸς τῆς φυτῶν.

Διὰ τὴν γυνήν γινώσκονται μάλιτα πρὸς τοὺς οἰωνομοῖς;
 πότερον ὅτι καὶ Ρωμύλων δώδεκα γυνεὲς ἐφάνησαν ἔπι τῇ
 κλίσει τῆς Ρώμης; ἢ ὅτι τῶν ὀρνίθων ἡκιστα συνεχθῆναι καὶ συ-
 νήθης οὐκ ἔστι; ὅσοι γὰρ νεοτῆρα γυνεὲς εὐτυχῶν ραδίως ἔστιν,
 ἀλλὰ πόρρωθεν ποτὲν ἄετι κενεὶς κατὰ τοὺς; διὸ καὶ σημειώ-
 δης ἢ ὅπως αὐτῶν ἔστι. ἢ καὶ τὸ τοῦ αἰθέρ' Ἡερακλέους ἐμάχοντι
 εἰ λέγει ἀληθῶς Ἡεράκλειος ὅτι πύματι μάλιτα γυνήν ἔπι
 πρὸς ἑαυτὸν δεχθῆναι φασὶν ἔχειν Ἡερακλῆος ἠγέρματος δι-
 χατότατον εἶναι τὸν γυῖα τῶν ἑρετιῶν ἀπύτων. παρῶπι
 μὲν γὰρ ὁ δὲ δένος ἀφίεται ζῶντος, ὅσοι δὲ ἀποκλίνουσιν ἐμφύχον
 οὐδὲν, ὡς ἀεὶ καὶ ἱεραὶ καὶ τὰ νυκτίνια ἑρετιῶν ὅτι τοῖς
 ἄλλοις ἀποθανούσιν. ἔπειτα καὶ τοῦτων τὰ ὁμοφυλά παεί-
 νοσι. πετεινοὶ γὰρ ὁδοὶ εἰσάγει γυῖα γὰρ ὁμοφυλά, ὡς αὐτοὶ καὶ
 ἱεραὶ μάλιτα τὰ συγῆμα διώκεισι καὶ κρέουσιν. καὶ τοῖ
 κατ' Αἰσχύλον,

Ὁρνίθος ὄρνις πῶς αἰ ἀγροῖοι φαγῶν;
 αἱ θεοῖσι δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀβλαβέστατος ἔστιν, οὔτε κερ-
 πὸν ἀφαιζῶν οὔτε θυτὸν, οὔτε ζῶν ἡμερῶν κακουργῶν. εἰ δὲ,
 (ὡς Αἰγυπτῆσι μυθολογοῦσι) ἦλυ πύμα τὸ ἦμος ἔστι, καὶ
 κρύπτουται δεξιμῶν κατὰ πνεῖον τὸν ἀπηνιωτῆ, ὡς περ
 τὰ δειδρα τὸν ζέφυρον, καὶ πύματα πασι ἀπλάτῃ τὰ σημεῖα
 καὶ βέβαια γίνεσθαι πιθανόν ἔστιν ἀπὸ αὐτῶν. ἐπὶ τοῖς ἄλ-
 λοις αἱ παρ' ἑαυτῶν οὐχίας σοβήσῃς, ἐπὶ ἁρπαγαὶ καὶ φυγαὶ
 καὶ διώξῃς πολὺ τὸ θυρῶδες καὶ ἀκατάστατον ἔχουσι.

Διὰ τὴν τῆς Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἱεροῦ ἔξω πόλεως ἔστι, πότερον
 ὅτι παρ' ἑξὼ διατελεῖται ὑγιεινότερα ἐν μίξῃ εἶναι τῶν ἐν τῇ
 ἄσῃ; καὶ γὰρ Ἑλλήες ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς ἐ-
 πιεικῶς ἰδρυμένα τὰ Ἀσκληπεία ἔχουσι ἢ, ὅτι τὸν θεὸν ἐξ
 Ἐπιδάουρου μετὰ πεμπτον ἡκιστα νομίζουσι. Ἐπιδάουροι δὲ
 οὐκ ἐπὶ πόλιν, ἀλλὰ πόρρω τῆς Ἀσκληπείας ἔστιν; ἢ ὅτι δὲ ἑρε-
 κῆτος ἐκ τῆς τεμέρος καὶ τὴν ἡσόν ἀποθανόντος καὶ ἀφα-
 ναθέντος, αὐτὸν ἕποντο τὴν ἱερεῖον ὑψηλοῖς τὸν θεόν;

Διὰ τὴν νεομίσση τοῖς ἀγροῖοις, ὅσοι πρὸν ἀπὸ τοῦ
 πότερον, ὡς οἱ Πυθαγορεῖσι τοῖς μὲν κύμοις ἀφωσοῦντο
 εἰς τὰς λεγομένους αἰτίας, τὸν ἴλαθρον καὶ τὸν ἑρέθιον ὡς
 παρωνόμοις τῆς ἑρέθῃς καὶ τῆς λήθῃς; ἢ ὅτι πρὸς τὰ παρ' ἑαυ-
 τῶν καὶ τὰς πρὸς κληθῆς τῶν νεκρῶν μάλιτα γινώσκονται τοῖς
 ὁσοῖσι ἢ μάλλον, ὅτι δὲ πρὸς τὰς ἀγνοίας καὶ ἀγνοίας κα-
 θαρῆ καὶ λιτὰ τὰ σώματα ἔχουσιν, ἐστὶ τὰ ὅσπερ πνευμα-
 τῶδη, καὶ παρ' ἑαυτῶν ποῖς πολλῆς κατὰ τῆς δόξης. ἢ ὅτι
 καὶ πρὸς συνοσίαν παρορρεῖται εἰς τὸ θυρῶδες καὶ πνευμα-
 τῶδη; Διὰ τὴν τῶν πνευματῶν παρ' ἑαυτῶν τὰς εἰρηφαιότατας,
 ἄλλως οὐ κατέστῃν, ἀλλὰ ζώσας κατὰ τὴν ἰσότητα; πότερον ὅτι
 κάμουσι τοῖς ἀποθανόντες, ἢ πῶς δὲ πρὸς τὴν πύμα τὸ θεῖον
 οἷος μὴ φυλάξασαν, οὐκ ἔστι δὲ μόνον; ἢ ὅτι τὰ μὲν ἑρετιῶν
 καθοσιωμένον ἀγνοίας ἀναίρηται, καὶ πρὸς φέρειν ἱερά γυ-
 νακὶ χεῖρας, οὐκ ἔστι τὸν ἐνομιζόντων; αὐτῶν οὖν ἀποθανόντων μὴ
 χαρῶν, δὲ αὐτῆς κατεβίβασον ὑπὸ γῆν εἰς οἴκημα πεποι-
 ημένων, ὅπως καὶ λύχνος ἐκείνῳ κατόμνος, καὶ ἄρτος καὶ γάλα-
 κτός ἢ καὶ ὕδατος. εἶτα γῆ τὸ οἴκημα κατεκρυφῆται ἀπὸ τῶν.

A An quod ubiq; copia in expeditionibus est quer-
 cus, & quidem nullo negotio? Aut quia Iovi & lu-
 noni, sacra est ista corona, quib. diis vi bium tute-
 la assignant? Aut prisca est hec Arcadum consue-
 tudo, quibus aliqua est cū quercucognatio? Primi
 enim hominū è terra enati creduntur, sicut quer-
 cus inter stirpes prima. Cur ad auspicia maxime
 vsi sunt vulturibus? An quod Romulus Romam
 condens duodecim vultures observavit? An quia
 avium omnium minime ista frequenter conspici
 solet? non .n. facile in pullos vulturis incidetis: sed
 ex remotis locis alicvnde subito advolat: vnde se-
 quitur, eorum cōspectu aliquid portendi. An hoc
 quoq; ab Hercule didicerunt? Si tamen verum est
 quod Herodorus scripsit, Hercule in auspicio ca-
 piendo maxime delectatū fuisse vulturib. oblatis,
 quod hanc omniū volucrum carnivorarū iustissi-
 mā cēferet. Primū, quia nihil animatū tāgit aut nec-
 cat: id q; aquilæ faciunt, accipitres, & quæ noctu
 volāt aues: sed solis vescitur cadaueribus. Deinde
 quod suæ quoq; naturæ & generis cadauera præ-
 terit. nemo .n. vnquā vidit a vulture avem gustari:
 cum aquilæ & accipitres maxime insectentur &
 occidant aues. at vero vt est apud AEschylum,

C Incesta avis sit oportet, si volucrum voret.
 præterea hæc avis minime omnium aliarum ho-
 mini nocet, cum neq; fruges perdat, neq; plantas,
 neq; vllum mansuetum animal lædat. Denique si
 verum est quod Aegyptii perhibent, totum vultu-
 rum genus esse femininū, & concipere subtolani
 flatu excepto, sicut arbores Fauonij admisso spiri-
 tu: omnino probabile est præfugia ab iis ducta, fir-
 ma esse & erroris vacua: cū in aliis aspiratio circa
 coitum, tum rapinæ, fugæ, insectationesque mul-
 tum tumultuationis & incertitudinis exhibent:

Cur Aesculapii fanum extra urbem est? An quia
 salubrius extra, quam intra urbem degi putant? Quia
 Græci quoq; fere locis puris & sublimibus posita
 Aesculapii habent sacraria. An quod deum illū Ep-
 idauro accersitum vnisse Romam existimant? Ep-
 idaurii autē non in vrbe, sed procul inde tēplum
 Aesculapii habent. Aut quod angue apud insulā e-
 trireme egresso & è conspectu hominum sublato,
 ipsum deum arbitrantur locum sui tēpli indicasse?
 Cur castimoniam seruātibus vsu leguminum est
 interdictum? An fabā ob eandem quas Pythagorici
 causas abominati sunt? lathyrum autē & erebin-
 thum (hoc est pisum, puto, & cicerē) q; lathæ & e-
 rebo, id est letho & orco nomina horum sunt affi-
 nia? Aut q; ad circumpotationes funebres & mor-
 tuorum evocationes maxime vntur legumini-
 bus? Aut potius quia ad castimoniā afferre oportet
 corpora pura & tenuia? legumina autem flat' ge-
 nerāt, & superfluitatē gignunt multa opus haben-
 tem expurgatione. Aut quia etiam ad rem venere-
 am instigāt ob flatuum & spirituum generationē?

Cur Vestales virgines si pudicitiam prodide-
 runt, nō alio afficiunt supplicio, quam quod viuas
 defodiunt? An quia mortuos cremāt: cremare au-
 tem eam, quæ ignem sacrum nō custodiuerit pie,
 iniustum esset? Aut quia corpus summis confeca-
 tum carceribus interficere, & manus adferre sa-
 cræ mulieri, nefas censentes, ipsam vltro mori vo-
 lentes infra terram demiserunt, in exstructum
 ad hoc domicilium, vbi & lucerna ponebatur
 ardens, & panis, atque lactis & aquæ non nihil,
 deinde terra superne ingesta occultabatur locus?

... Hæufig, p. 106.

Ac ne
 putabar
 cum fac
 bus Dec
 ter equi
 dam aliq
 nomen,
 alia Sub
 est quor
 tantes
 Triu
 Aut qu
 Martialis
 Int, qua
 ante equi
 ferēda. A
 tariam esse
 nes qui fer
 nri celerit
 ilo argum
 Iuris fiduc
 ceperunt,
 rum pro la
 An quia vo
 cupationi
 neficio ani
 los Roma
 nibus dorn
 suo elāgore
 maximaru
 pforum esse
 cra, res pul
 initio stati
 iadustria c
 ligentem
 faria est. m
 cebā; colo
 caule est, q
 narorum at
 que private
 n, etiam si
 ar, nō abro
 quod sacror
 sic cognosci
 xise nemini
 abrogata dig
 religione? Au
 scientie art
 tes sit prohib
 cone mufic
 dicere: cū vt
 men adimere
 quod numer
 retine: evolū
 dicitur, ferz
 autem tum n
 det? An hoc
 n rus è capti
 ancillis feri
 vafic? Quare pu
 rparū id quo
 est. Aut Tuqu
 l enim etiam
 nō dō dō tū
 xelūsi; pōtē
 mōis vtiā q

Ac ne hoc quidem modo defunctos se religione putabant, sed hodieq; mos obtinet, ut ad illum locum sacerdotes accedentes parentent. Cur Idibus Decembrib. exhibitis equestribus ludis, dexter equus victor Marti facer immolabatur, & caudam aliquis amputatam fert ad locum cui Regia nomen, aramq; cruentat. de capite alij à sacra via, alij à Suburra descendentes depugnant? An, quæ est quorundam opinio, equo Troiam captam putantes, equum plectunt? ut pote qui sint

Troum splendida proles natis mixta Latinum.

Aut quia animosa est bestia, & bello apta atque Martialis equus? diis vero ea potissimum immolant, quæ iis accepta sunt & convenientia? victor autem equus mactatur, quia deo victoria est accepta ferenda. Aut rectius hoc dicitur, opus illius dei statariam esse pugnam, victoriamq; stâdo suos ordines qui seruant de fugientibus reportare: itaq; puniri celeritatem ut fugæ com meatum, monerique isto argumento ciues, fugientibus nullam esse salutis fiduciam? Cur censores vbi magistratum occiperunt, nihil prius habent locatione alimentorum pro sacris anserib⁹, & simulacri exornatione? An quia volunt ab iis ordiri, quæ sumptuum & occupationi minimû desiderant? Aut pro veteri beneficio animalibus hæc refertur gratia, quod Gallos Roma capta iam muro Capitolij superâte: canibus dormientibus senserunt anseres, vigile que suo clâgore excitauerunt? Aut censores, cum terû maximarum custodia ipsis demandata, officiiq; ipsorum esset accurate obseruare & inspicere in sacra, res publicas, vitas, mores, rationemq; v'ctus: initio statim vigilantissimû animal procurant, eaq; industria ciues hortantur, ut sacrorum curam diligentem gerant? Simulacri autem illustratio necessaria est. minium .n. quo antiqua simulacra inducebâr, colorem habet facile evanescentem. Quid causæ est, quod cum alios sacerdotes in locû damnatorum atq; solum vertere iussorum sacerdotioque privatorum sacerdotum sufficient: soli auguri, etiam si summorû flagitiorum cõpeltus habeatur, nõ abrogant sacerdotium, quandiu viuit? An quod sacrorum arcana à quoquâ qui sacerdos nõ sit cognosci nolunt? Aut quia iureiurâdi, quo sanxiti se nemini disciplinam istam traditurum, cum abrogata dignitate factum priuatû soluere nolunt religione? Aut non magistratus vel dignitatis, sed scientiæ arti q; nomen est augur? ut qui vatẽ ne vates sit prohibere conetur, perinde agat, ac si musico ne musicus, aut medico ne medicus sit, velit edicere: cû vt maxime titulum deroget, scientiã tamen adimere non possi. Alium porro non creant, quod numerum augurum ab initio constitutum retinere volût. Cur Idibus. Sextil. qui nunc Augustus dicitur, ferix sunt vtriusque sexus seruis, mulieres autem tum maxime lauare & purgare capita student? An hoc seruis datum, quod ea die Seruius rex natus è captiua fuit ancilla? lotio autem capitis ab ancillis feriarum causa cepta, etiam ad liberas pervasit? Quare pueros bullis ornant? An in honorem raptarû id quoq; , ut multa alia, decretû earû natis est? Aut Tat quini virtutem hoc modo venerâtur? Fils enim etiam nû puer inpugna aduersus Latinos

A καὶ ὁδὲ τὸν τὸν ἑπὶ τὸν ἀφοσιωσάμενοι τὴν δὲ πειθαρχοῦσαν ἐπιπεφύλασιν. ἀλλὰ μὲν χεινῶ ἐναγίζουσι οἱ ἱερεῖς ἐκ τῆς βαδίζοντες ἐπὶ τὸν τόπον. Διὰ τὴν ταῖς Δεκεμβρίας εἰδοῖς ἰσὺ ποδοφρομίας ἡμομύνης, ὁ νικησας δεξιὸς ἱερεὺς Ἀρῆ θύεται, καὶ τὸ μὲν οὐρανὸν ἀποκρίσας ἕως ἐπὶ τῆς ἠγῆται καλοῦμαι καμίζῃ, καὶ τὸν βωμὸν ἀμάσσει, περὶ δὲ τῆς κεφαλῆς, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἱερέας ὁδοῦ λεγομένης, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Σιβέρας καταβαίνετε: ἄλλο μὲν ἔστι; πότερον (ὡς ἔνοι λέγουσιν) ἵππων τῆς Τροίας ἠλωκέναι νομίζοντες, ἵππων καλοῦσιν, ἅτε δὴ καὶ γηροῦτες Τρώων ἀγλαὰ τέκνα μεμιγμένα πασι Λαίωσι; ἢ ὅτι θυμοφῶδες καὶ πολεμικὸν καὶ δρῆιον ὁ ἵππος ἐστὶ, καὶ δὲ παροφιλῆ μάλιτα καὶ παροφίρα θύσαι πῖς θεοῖς. ὁ δὲ νικησας θύεται ἄλλο τὸ νικῆς καὶ κρατὸς οἰκείον ἐστὶ τὸν θεόν. ἢ μάλλον ὅτι τῆς θεοῦ εἰσέσιμον τὸ ἔργον ἐστὶ, καὶ νικῶσιν οἱ μένοντες ἐν τάξει τοὺς μὴ μύνοντας ἀλλὰ φεύγοντας, καὶ καλοῦσιν τὸ πάχος ὡς δὲ φάλαγγος, καὶ μεμύηται συμβολικῶς ὅτι σωτήριον οὐκ ἐστὶ τοῖς φεύγουσι; Διὰ τὴν οἱ ἡμιπητῶν δρχῶν ἀλάλασσόντες, ὁδὸν ἄλλο παροφίρα παροφίρα, ἢ τὴν ἑσφῶν ἀπομιαδοῦσι τῆς ἰσὺ χλωάν, καὶ τὴν γάνωσιν τῆς ἀγάλατος; πότερον ἀπὸ τῆς ἐτελεσάτων δρχῶν μύνοι, ἢ μὴ πολλῆς δευμύνης δαπόμης μὴ δὲ παροφίρα τείας; ἢ, παλαμῆς αὐτῆς χάρις ἀπομιαδοῦσι τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς Κελικῶν, ὅτι πύς βαρβάρους ἀπαρβαίνοντας ἠδὴ τὸ παροφίρα τῆς Καπετωλίου ὑκτωρ οἰχίμης ἠδὴ τῆς κινῶν καθευδόντων, καὶ βοῆ τῆς φύλακας ἐπήγησαν; ἢ φύλακας ὄντες οἱ ἡμιπητῶν μείζων καὶ παροφίρα τῶν, ἐπιποκοπεῖν καὶ πολυπαροφίρα αὐτοῖς ἱερεῖ καὶ δημόσια καὶ βίους καὶ ἠθῆ καὶ διαίτας, ὅ φολακικῶτα τὸν ζῶν δόξος ἐν λόγῳ τίθενται, καὶ ἅμα τῆς τούτων ἐπιμελεία παροφίρα ποντα τοῖς πολίταις μὴ ἀμελεῖν μὴ δὲ ῥαθυμείν τῆς ἱερέας ἢ τῆς γάνωσις τῆς ἀγάλατος ἀναγκά: ταχὺ γὰρ ἐξαιθεῖ ὁ μίλπιον, ὅ τὰ παλαμῆ τῆς ἀγάλατων ἐχρωζον. Διὰ τὴν τῆς ἄλλων ἱερέων τὸν καταδικαδέντα καὶ φυγόντα παύοντες, ἔτερον αἰρωῦται, τῆς δὲ αὐτοῦ, ἕως ζῆ, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγίσοις ἀδικήμασι καταγῶσιν, ὅκα ἀφαίρωται τὴν ἱερωσύνην; (αὐτοῦ ἕως τῆς πύς ἐπὶ τῆς οἰωνῶν καλοδοῦσι) πότερον, ὡς ἔνοι λέγουσιν, βούλονται μὴδὲνα τὰ τῆς ἱερέων ἀποφίρα γινώσκον, ὅς ὅκα ἐστὶν ἱερέας; ἢ κατελημμένον ὄρκους τῆς αὐτοῦ μὴδὲν φερέσιν τὰ τῆς ἱερέων, ἀπολύσιν τῆς ὄρκων οὐ θέλουσιν ἰδιώτῳ γινώσκον; ἢ ἡμῆς ὅκα ἐστὶν ὁδὸν δρχῆς, ἀλλὰ ἐπισημῆς ὄνομα καὶ τέχνης, ὁ αὐτοῦ; ὅμοιον οὖν τῆς τὸν μουσικὸν ἀποφίρα φίσασιν μουσικὸν μὴ ἐστὶ. καὶ τὸν ἰαθῆν, ἰαθῆν, ὅ καλῶν μύτιν εἶναι τῆς μύτιν, ἀφελίαν μὴ δυναμύνης τῆς δυνάμιν αὐτῆς, καὶ ἀφίλωνται τὴν παροφίρα. ἄλλον δὲ οὐ καλῶσιν, εἰκότως τὸν δὲ δρχῆ. δρχῆ μὸν τῆς αὐτοῦ φουλάτῃοντες. Διὰ τὴν ταῖς Αὐτοῦ εἰδοῖς, Σεκσιλίαις δὲ παροφίρα λεγομένης, ἑορτάζουσιν αἱ τε δόλαι καὶ οἱ δόδοι πύτες, αἱ δὲ γινώσκον μάλιτα ῥύπτιοσιν τῆς κεφαλῆς καὶ καθαίρων ἐπιτιπιδέσιν; ἢ ἄλλο τὸν Σερούιον τὸν βασιλέα τῆς αὐτῆς τὴν ἡμέραν δὲ ἀγχιμαλώτου γένεσιν θεραπαμίδος, ἀδύα ἔργων ἔχουσιν οἱ θεράποντες; ὅ τῆς πλώσιν τῆς κεφαλῆς, δρχῆ μύνοι ἀπὸ τῆς θεραπαμίδος

νίδων ἄλλο τὴν ἑορτήν, ἀλλο τῶν ἐλευθέρων παροφίρα; Διὰ τὴν κοσμοδοῦσι τοὺς πᾶδας τοῖς παροφίρα αἱ βούλλας καλοῦσι; πότερον ἐπὶ ἡμῆ τῶν ἠρπασμῶν γινώσκον, ὡς ἄλλο πολλὰ, καὶ τῆς ἐπιφίσαντο τοῖς δὲ αὐτῶν ἡμομύνοις ὑπαρξῶν; ἢ τὴν Ταρκυνίαν ἡμῶντες ἀνδραγαθῆαι; λέγει γὰρ ἐπὶ πᾶσι ὡν ἐν τῆ μάχῃ τῆς παροφίρα Λαίωσι

ἀμα καὶ Τυρρῆνοίς, ἐμβαλὼν εἰς τοὺς πολεμίους, ἀπαρρῦναι
 ἢ τῆν ἴππου, καὶ τὰς ἐπιφροσύνας ἰπποῦς ἕως αὐτῶν, ὅτι
 ῥάστω τὰς Ρωμαίους ἡμιόλιος ἢ λαμπρῶς Ἑσπῆς ἰῶν πο-
 λεμίων, καὶ μυρίων ἑξακισθίων ἀναρῶντων, τῆτο λα-
 βὴν ἀριστῶν τῶν τῶ πατρὸς καὶ βασιλέως. ἢ τοῖς παλαιῶς
 οἰκετῶν μὲν ἔραν ὡραῖν ἔχοντων, οὐκ ἔω ἀδύον ὅσδε ἀ-
 γρὸν, (ὡς ἐπὶ νῦν αἰ κατωδία μῦτυροῦσι) ἐλθεῖν δὲ
 παίδων ἰσχυρῶς ἀπείχοντο, καὶ ὅπως μὴ γυμνῶς ἐπιτυ-
 τεσ ἀμφιγυνοῖσαν, ἐφόρω οἱ παῖδες ὁ τῶ ἀσημον, ἢ καὶ
 πατρὸς ὑπαξία ὅτι φυλακτῆριον τῆτο, καὶ ἔσ τὸν πινὰ τῶ
 ἀκράτῃ χαλινῶς, ἀγυμνοῦντων ἀδρόσασα περὶ τὸ πα-
 δικὸν ἀποδέσασα τῶ ἀσημον; ὁ μὲν γὰρ οἱ πατρὶ Βάρρωνα
 λέγεισιν, οὐ πιθανόν ἔστιν, τῶ βούλλης ὑπὸ Αἰολέων βόλλας
 παρσαρροῦσιν, τῆτο σύμβολον ὑβουλίας παρῆτα
 τοὺς παῖδας. ἀλλὰ ὅρα μὴ καὶ τῆτο δὲ τῶ σελεύου φο-
 ρῆσι. ὁ γὰρ φαινόμενον γῆμα τῆς σελεύου ἴταν ἢ διχόμηνος,
 οὐ σφαιροειδῆς, ἀλλὰ φακροειδῆς ἔστι καὶ δισκοειδῆς. ὡς δὲ Ἐμ-
 πεδοκλῆς οἶεται, καὶ τὸ ὑποκείμενον. Διὰ τὴν τῶ μὲν
 παίδων τοῖς μὲν ἀρρέσιν ἐνατάοις, τοῖς ἢ ἡμέλεισιν ὀγδοαίοις
 τὰ ὀνόματα ἴθηνται; ἢ τὸ μὲν παρῆτα τοῖς ἡμέλεισιν, αἴθην
 ἔχῃ τῶ φύσιν; καὶ γὰρ αὐτῶ τὸ ἡμέλει, καὶ ἀκμάτῃ καὶ π-
 λειούται παρῆτα τῶ ἀρρένος. τῶ ἢ ἡμερῶν τῶ μὲν τῆν
 ἐβδόμην λαμβάνουσιν ἢ γὰρ ἐβδόμη, σφαιροειδῆς τοῖς νεο-
 γνοῖς παρῆτα τὰ ἄλλα καὶ τὸν ὀμφαλόν. ἐβδόμης γὰρ ἀπο-
 λυῖ τῶ πλείοις. ἔως ἢ ἀπολυθῆ, φυτὰ μάλλον ἢ ζῶα
 παρῆτα ὁ ἡμέλειον. ἢ, κατὰ τῶ οἱ Πυθαγορεὶ τῶ ἀρι-
 θμῶ τῶ μὲν ἀρῆιον, ἡμέλει, ἀρρένα ἢ οἱ παρῆτα ἐνόμζον;
 γῆμος γὰρ ἔστι καὶ κατὰ τῶ ἀρῆιον στωιχῆ μῆμος. καὶ δια-
 ρεῖσιν εἰς τῶ μονάδας, ὁ μὲν ἀρῆιος κατὰ περὶ τὸ ἡμέλει,
 ἔσ τῶ μετὰ τῶ κενὴ ἐπιδίδωσι. τῶ δὲ παρῆτα μῆμος αἰετὶ
 πλείους ὑπολείπει, διὰ τὸν μὲν ἀρρένι, τὸν δὲ ἡμέλει παρῆτα
 φερον νομίζουσιν. ἢ ὅτι τῶ ἀριθμῶν ἀπορῆταν, τὰ μὲν ἐνεία,
 παρῆτα ὅτι τετραγώνος, ἀπὸ παρῆτα καὶ τελεία τῶ τετρά-
 δος. τὰ ἢ ὅκτω παρῆτα κύβος ἀπὸ ἀρῆιον τῆς δυάδος; δεῖ
 ἢ τὸν μὲν, τετραγώνον εἶ καὶ παρῆτα καὶ τέλφον τῆν ἢ γυ-
 ναῖκα, κατὰ τῶ τὸν κύβον, ἐδραῖον καὶ οἰκουρῶν καὶ δυσετα-
 κί ἔσ. τῆτο δὲ παρῆτα ἡμέλειον, ὅτι τὰ μὲν ὅκτω κύβος ἔστι ἀ-
 πὸ δυάδος. τὰ δὲ ἐνεία, τετραγώνος ἀπὸ τετράδος. γρῶ, τῶ
 δὲ δυοῖ μὲν ὀνόμασιν αἰ ἡμέλει, τῶ δὲ οἱ ἀρρένες.

Διὰ τὴν τῶ ἀπάτρεα, ἀπειοῦς ὑοῦς καλοῦσιν; οὐ γὰρ, ὡς
 Ἑλλῆνες νομίζουσι, καὶ λέγουσιν οἱ ῥήτορες ἐν ταῖς δίκαις,
 συμφορητῶ πινος καὶ κρινῶ ἀπέρματος γερῶσιν, ἀλλὰ ἔστι
 ὁ Σπόρειος τῶ παρῆτα ὀνομάτων, ὡς ὁ Σέξτος καὶ ὁ Δέκιμος
 καὶ ὁ Γάιος. τὰ ἢ παρῆτα τῶ ὀνομῆ οὐχ ὀλογοφοῦσιν, ἀλλ'
 ἢ δι' ἐνοῦ γράμματος, ὡς τὸν Τίτον καὶ τὸν Λέκιον καὶ τὸν Μάρ-
 κην ἢ δὲ δυοῖν, ὡς τὸν Τίβέριον καὶ τὸν Κλέον. ἢ ἀρῆ, τῶ δὲ
 τὸν Σέξτον καὶ τὸν Σερῆιον. ἔστι οὖν καὶ ὁ Σπόρειος τῶν ἀρῆ
 δυοῖν γερῶσιν, τῶ σ καὶ τῶ π. γερῶσιν δὲ ἀρῆ πύτων
 καὶ τῶ ἀπάτρεα, οἶνε πατῆρι οἱ αἰδὸ πατρὸς τῶ μὲν ὀνομα
 ὁ αἶνε, τῶ ἢ τὸ πατῆρι σημαίνοντες. τῆτο οὖν τῶν πλά-
 νῶ ἐπίησε, τὸ δὲ τῶ ἀντῶν γερῶσιν τὸ Σίνε πατῆρι καὶ
 τὸν Σπόρειον γερῶσιν. λεκτέον ἢ καὶ τὸν ἔτερον λόγον. ἔστι
 δὲ ἀποπῶτερος. τοῦ γὰρ Σαβίνοιο φασι ὁ τῆς γυναικὸς ἀ-
 δύον ὀνομάσθην ἀπείον. εἶτα οἱ ἐφουβείζοντες οὕτω παρῆτα ἡμέλει
 μῆμον. Διὰ τὴν τὸν Διονύσον Λίβερον πατῆρι καλοῦσι; πότρεν ὡς ἐλθεῖσιν πατῆρι
 τοῖς πινος γυμνοῦσιν;

A simul Etruscoſq; commiſſa, fertur in hoſtes impe-
 tum dediſſe, de lapſoſq; de equo irruētes aud. & er
 ſubſtitiffe, Romanorumq; animos auxiſſe: fuſiſq;
 magno pꝛælio hoſtibus, quoruꝝ interfecti ſunt ſe-
 decim millia, à rege patre ſuo virtutis ac rei opti-
 me geſtæ illud pꝛæmium accepiſſe. An quia antiqꝝ
 formoſos ſervos amare inhoneſtū non erat, (quod
 etiam nū comœdiæ teſtatum faciunt) ab ingenuis
 autē maximopere abſtinebant: ideoq; ut ne nudis
 quidem incidentes errarent, id inſigne liberi ge-
 ſtabant? An ad ordinis hoc quoque ſignum ratio-
 nem commodam pertinebat, tanquam frænum
 in modeltiæ iniectum, cum puderet in viros eva-
 dere priuſquam pueritiæ ſignū depoſuiſſent? Pro-
 babile enim non eſt quod Varro tradit, quia con-
 ſilium (Græcis hoc bule eſt) Æolice holla dicitur,
 hoc pueris ſignum probi conſilii fuiſſe additū. Sed
 vide an non bullam quoq; propter Lunam geſtēt?
 Lunæ enim figura, cum dimidiato fulget orbe, nō
 eſt globi ſimilis, ſed lentis aut diſci formam præ ſe
 fert. utq; opinatur Empedocles, etiam ſubiecta ei
 materia. Cur pueris nono, puellis octavo die no-
 men imponitur? An cauſa eſt naturalis, quod prius
 puellis? femina enim citius augetur, ad vigorem
 pervenit atque abſoluitur quam mas. Dies porro
 poſt ſeptimam ſumunt. Septima enim periculofa
 eſt infantibus, cum alias, tum quod ea die umbili-
 cus decidit plerique, quod antequam fit, plantæ
 quam animalis ſimilior eſt infans. aut maribus &
 feminis hunc dierum numerum cenſuerunt con-
 gruere, Pythagoricos ſecuti? Hi. n. marem impar e
 numerum vocant, parem feminam. Impar. n. fœ-
 cundus eſt, & in cōpoſitione præſtat pari: diuiſiſ-
 que in vnitates ambobus, par inſtar femine vacuū
 in medio relinquit ſpaciū, impar ſemper mediū
 habet plenum. Aut quia omniū numerorū nouē
 primus eſt quadratus, natus ex ternario qui eſt im-
 par & perfectus: octo autem, primus eſt cubus na-
 tus è binario pari: oportet autem marem quadratū
 eſſe, & agilem, & perfectum: feminam cubi inſtar
 ſtabilem, domi affixam, & non facile mobilem.
 Hoc addendum. Sicut nouem quadratus eſt ter-
 narii, octo cubus binarii: ita mares tribus, feminas
 duobus vti nominibus. Cur eos, qui patrem certū
 non habent, ſpurios appellant? Eſt quidem Geſcis
 ſporos ſemen. ſed tamen verum non eſt quod iudē
 putant, & rhetores in orandis cauſis aff. runt, ſic
 dictos quod pto miſcuo ſemine ſint nati. Sed Spu-
 rius prænomē eſt, ut Sextus, Decimus, Caius Por-
 ro non integra ſcribunt Romani prænomina, ſed
 aut vnica littera notant, ut Titum, Luciu, Marcū,
 ſic: T. L. M. aut duabus, ut Tiberium, Cneum, ſic,
 Ti. Cn aut tribus, ut Sextum, Seruium, ſic: Sex. Ser.
 Spurius quoq; duabus litteris indicatur, Sp. iſſedē
 litteris etiam nothos ſignificant S. P. nimirum Si-
 ne Patre quæ res ettori antiſam præbuit, cum Spuri-
 us & incerto patre natus iſſedē elem. entis notari en-
 tur, ut hi quoque ſpurij uſurpantur. Eſt & alia
 verū abſurdior ratio. Aiūt à Sabinis pudenda mu-
 lheris ſpurium nominari: itaq; ſic ignominioſe ap-
 pellari qui ex non nupta muliere natus eſſet.

Cur Baccho Liberi Patris nomen impoſue-
 runt? An quod bibentibus libertatem ingenera?

Pleriq;
 mium
 der tra
 Bæotia
 Cur
 nes, au
 fert Va
 lieres a
 moleſt
 qui
 præſe
 mæ eni
 cundæ
 ne nub
 is ſit m
 te mag
 tumulu
 trahunt
 feſto die
 orum,
 ſtis dieb
 Cur
 rantur?
 pinio, S
 regnum
 quod ipſ
 Aut cau
 contemp
 niūm re
 ram ex e
 tauent.
 Cur
 dicunt
 narrat p
 Stolone
 vnum ſ
 require
 que eius
 ficii lon
 ſtram ne
 nomen f
 Cur c
 inguis au
 rent cog
 lieres? A
 bus, qua
 gum deb
 abolitura
 tatem op
 cognata
 maritis in
 Quam
 aut ferme
 eſt imper
 ticum id
 bet, nimir
 fit, & vſu
 rinam my
 interfectu
 Ferment
 tum farina
 dior fiat &
 trefaction
 dat, plane
 Quate
 dz? An is
 cit: Aut e

Plerique enim per ebrietatem feroces,liberiq; nimium sunt. Aut quia liba exhibuit? Aut,vt Alexāder tradit, ab eo, quod Bacchus apud Eleutheras Bœotię vrbenEleutherius, id est liber, dictus fuit?

Cur publicis feriis mos non est nubere virgines, nubunt tamen viduę? An causa est, quam adfert Varro? Virgines nubere inuitas & tristes, mulieres autē cum lætitia : festo autem die nihil cum molestia, omnia lubenti animo sunt agenda. Aut quia decori est virginibus nuptias earum multis presentibus peragi, idemque viduis dedecori? prima enim nuptiæ optandæ sunt & in precio : secundæ votis recusandæ, quod vel cum turpitudine nubunt viuentē priore marito, vel cum luctu, si is sit mortuus. itaque viduę ad suas nuptias quiete magis gaudent quàm frequentia hominum & tumultu. festiuitates porrò multitudinem ad se trahunt, neque nuptiis vacare patiuntur. Aut quia festo die raptis Sabinis virginibus bellum est exortum, religio ipsis inde fuit virginum nuptias festis diebus celebrare?

Cur Fortunam Primigeniam Romani venerantur? An, quæ multorum est Romanorum opinio, Ser. Tullo ex ancilla, vt fertur, nato Romę regnum Fortunę beneficio obtigit? Aut potius quod ipsi Romę sui ortus initia suggessit Fortuna? Aut causam res habet magis ad naturalium rerum contemplationem referendam? nimirum omnium rerum principium esse fortunam, & naturam ex euentis fortuitis constitui, quando fortuita euenta ordinem inter se fortiuntur.

Cur scenici artifices Baccho sacri, histriones dicuntur? An veram causam Cluuius Rufus? Is narrat priscis temporibus C. Sulpicio & Licinio Stolone Cofs. pestem Romę grassatam omnes ad vnum scenę administros extinxisse. itaque alios requirentibus aduenisse ex Etruria multos bonosque eius rei artifices: inter quos gloria & vsu artificii longissimo præstantem reliquis fuisse Histrum nomine: ab eo cæteris quoque histrionum nomen factum.

Cur cognatas non ducunt vxores? An vt coniugiis augeant necessitudines, multosque sibi parent cognatos aliis dando, ab aliis accipiendo mulieres? Aut metuentes sibi à discordiis coniugalibus, quæ exortæ inter cognatos, præter coniugum debitum amorem etiam naturæ iura essent abolitura? Aut videntes mulieribus ob imbecillitatem opus esse multis defensoribus, noluerunt cognatas ducere, vt ipsis auxilio esse possent si à maritis iniuria afficerentur?

Quamobrem flamine Diali nō licebat farinam aut fermentū tangere? An quia farina alimentum est imperfectum & crudum? nam neq; mansit triticum id quod erat, neq; factum est quod fieri debet, nimirum panis: sed simul & feminis vim amittit, & vsus cibi non est assecutum. Itaq; poeta farinam mylephaton translatione vsus dixit, quasi interfectum & perditum molendo frumentum. Fermentum cum ipsum natū est ex corruptione, tum farinam cui admiscetur, corrumpit, vt languidior fiat & inefficax. omniinoque fermentatio putrefactionis speciem gerit: quæ si modum excedat, planè acidam reddit & perdit farinam.

Quare eidem interdictū est contactu carnis crudæ? An is mos q̄ longissimè à crudorum esu abducit? Aut eadē quæ de farina attulimus causa subest?

A γίνονται γὰρ οἱ πολλοὶ θρασείας καὶ παρρησίας ὑποπιμπλῶνται καὶ τὰς μέγας. ἢ ὅτι τὴν λουβίω παρέχεν; ἢ (ὡς Ἀλέξανδρος φησὶν) ἀπὸ τῆς καὶ Ἐλευθερίας τῆς Βοιωτίας; ἐλευθερίας Διονύσου παρθεραγρομέδρου; Διὰ τίνα αἰτίαν ἐν ταῖς δημοσίαις ἐορταῖς ἔθος ἔστι γαμῆσθαι παρθένοις, αἵ δ' ἡγήραι γαμουῦνται; πότερον (ὡς ὁ Βάρρων εἶρηκεν) ἵπλουτομέδραι μὲν αἱ παρθένοι γαμουῦνται, χαίρουσιν δὲ αἱ γυναῖκες; ἐορτὴ δὲ μήτην λουπομέδρους ποιεῖν, μήδὲ παρθεραγρομέδρου; ἢ μᾶλλον ὅτι ταῖς μὲν παρθένοις, καλὸν μὴ ὀλίγων, ταῖς δ' ἡγήραις ἀγρομέδρων πολλῶν ὄντων γαμῆσθαι; ζηλωτὸς γὰρ ὁ παρθεραγρομέδρος, ὃς δ' ἄλλοι ἀπὸ κτηνῶν ἀρχαῖονται γὰρ αἱ ζῴωντων τῶν παρθεραγρομέδρων ἐτέροις λαμβανῶσιν, ὁ δὲ ἄλλοι ἀποθανόντων. ὅθεν ἡσυχία χαίρουσι μᾶλλον ἢ φορέοις καὶ παρθεραγρομέδρους. αἵ δ' ἐορτὰς καὶ αἰσῶσι τοὺς πολλὰς, ὥστε τοὺς τοῖς τοῖς μὴ ἐργάζην. ἢ ὅτι καὶ τὰς Σαβίων θυγατέρας ἀρπάσαντες ἐν ἐορτῇ παρθένοις οὔσας, εἰς πόλεμον κατέστησαν, ἔξοικονίσαντο γαμῆν παρθένοις ἐν ἱεραῖς ἡμέραις; Διὰ τί Ῥωμαῖοι τύχην ἔβουοντο ὑπομιμῆσαι, ἢ αἱ πῖς εἴποι παρθεραγρομέδρους; ἀεὶ ὅτι Σερουῖα καὶ τύχην (ὡς φασὶν) ἐκ θεραπαιίδος γαρομέδρου, βασιλεύσασα τῆς Ῥώμης ἐπιφανῶς ὑπῆρξεν; οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ Ῥωμαῖοι ὑπομῆσαν. ἢ μᾶλλον ὅτι τῆς Ῥώμης ἡ τύχη παρέχε τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἡμέραν; ἢ φροικώτερον ἔχει λόγον ὁ παρθεραγρομέδρος καὶ φιλοσοφώτερον, ὡς τὴν τύχην παρθεραγρομέδρους ἔσται ἀρχὴν, καὶ τὴν φύσιν ἐκ τῆς τύχης σιωπασαμέδρου, ὅταν ἴσιν ὡς ἔτυχεν ἀποκλέμενοις τὰς ἐγρήπταις; Διὰ τί τοὺς καὶ τὸν Διονύσου τεχνίτας, ἱερίωνας Ῥωμαῖοι καλοῦσιν; ἢ δι' αἰτίαν Κλυδίου Ῥόδος ἰσόρηκεν; φησὶ γὰρ ἐν τοῖς παρθεραγρομέδρους γαρομέδρους Γαίου τε Σουλπικίου καὶ Λικινίου Στόλωνος ὑπομῆσαντων, λαμβάνει νόσον ἐν Ῥώμῃ γαρομέδρου, παρθεραγρομέδρους ἀεὶ φησὶν τοῖς ἐπὶ σκυλίω παρθεραγρομέδρους. δεηθῆσιν οὖν αὐτοῖς ἐκ Τυρρηνίας εἰλθεῖν πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τεχνίτας, ὡν τὸν παρθεραγρομέδρους δόξη καὶ γαρομέδρους πλείστον ἐκδημεροῦντα τοῖς θεαῖς, ἵεροῖσι οὐκ ἐμάχασθαι καὶ ἀεὶ τῆς πάντας, ἱερίωνας ἀπὸ ἐκείνης παρθεραγρομέδρους.

D Διὰ τί τῶν ἐγγύς ἡμέραις οὐ γαμουσιν; πότερον αὐτοῖς τοῖς γαμοῖς βουλόμενοι τὰς οἰκειότητάς, καὶ συγγενεῖς πολλοὺς ἐπικτεῖσθαι, διδόντες ἐτέροις καὶ λαμβανόντες παρθεραγρομέδρους γαμοῖς; ἢ φοβόμενοι τὰς ἐν τοῖς γαμοῖς τῶν συγγενῶν ἀφρομέδρους, ὡς τὰ φύσιν δίχμα παρθεραγρομέδρους; ἢ, πολλῶν βοηθῶν τὰς γυναῖκας ὄραντες δι' ἀσθένειαν δεομένης, ὅτι ἐβούλοντο τὰς ἐγγύς ἡμέραις σιωπασαμέδρους, ὅπως αὐτοὶ αἰδρὸς ἀδικῶσιν αὐτάς, οἱ συγγενεῖς βοηθῶσιν; Διὰ τί τὰς ἱερεῖς τῆς Διός, ὅν φλάμινα ἀφρομέδρους καλοῦσιν, ὅτι ἐξέλιω ἀφρομέδρους ἡγήραις ὁδὸς ζύμης; ἢ ὅτι μὲν ἀφρομέδρους ἀτελής ἔσθαι καὶ ἀπεπλῆσθαι; ἔτε γὰρ ὁ αὐτὸς μεμνήκεν ὁ πυρὸς, οὔτε ὁ δειγμάσθαι γέρονεν ὁ ἄρτος, ἀλλὰ καὶ τὴν σπέρματος δύναμιν ἀπολώλεκεν ἅμα, καὶ τὴν σπέρματος γαρομέδρους ἔσθαι. διὸ καὶ μολύφατον ὁ ποιητὴς ἀλφίτον ἐκ μεταφρομέδρους ὠνόμακεν, ὡς παρθεραγρομέδρους ἐκ τῆς ἀλέας καὶ φρομέδρους. ἢ δὲ ζύμη καὶ γέρονεν ἐκ φρομέδρους αὐτῆς, καὶ φρομέδρους φρομέδρους μιγνυμένη.

F γίνονται γὰρ ἀπονον καὶ ἀδρανῆς, καὶ ὅλως εἰκοι σῆψις ἢ ζύμωσις εἶ. πλεονάσασα γαρομέδρους ἀποξύνει παρθεραγρομέδρους καὶ φρομέδρους ἀφρομέδρους. Διὰ τί καὶ φρομέδρους ὠμῆς ἀπειρηται ὡς ἱερεῖς φαῖν; πότερον ὠμοφρομέδρους παρθεραγρομέδρους ἀποξύνει ὁ ἔθος; ἢ, δι' αἰτίαν ὁ ἀφρομέδρους αἰτίαν ἀφοσοῦται, καὶ ὁ φρομέδρους;

ούτε γδ' ἔστι ζῶον, οὔτε ὄφον ἢ δὴ γέρονεν. ἢ γδ' ἔφησις κὺ ὄπιη-
 οῖς, ἀλλοίωσις οὔσα καὶ μεθ' ἀκόσμησις, ἔξισσι τὴν μορφῆν.
 ὁ δὲ παρ' ὄσφρατον κὺ ὄμιον, ὁ δὲ τὴν ὄφιν ἔχοντα καὶ ἀ-
 μίαντον, ἀλλὰ εἰδὲ ῥη καὶ ἐλκῶδη. Διὰ τὴν ἰκνῶσις κὺ ἀ-
 γρῆς ἐκείλων ἀπέχεσθαι τὸν ἱερέα, μὴτε ἀσπίδα μὴτε ὀ-
 νομάζοντα; πότερον τῆς μὲν ἀγρῆς βδελυτῶν μὴτε ὀ-
 σον καὶ δυσώδες, ἢ φοβούμενοι ὁ νοσημαλικόν; δοκεῖ γδ' ὄπι-
 ληφία καὶ ἄσπιδος ἀεὶ ὄσφρατα μάλα τῆν ζῶων, κὺ παρ' ἀνα-
 γρῶν ὄσφρατα τοῖς φαρμάκοις, ἢ ἴσθισιν ἔσθ' ὄσφρατα ἐχόμε-
 νης. ἀπὶ τῆν ἰκνῶσις τὴν ἰκνῶσις τῆν πνέουμαλικῶν πόρων
 πολλάκις ὄπι ληφία μὴτε, τεκμαίρονται τῆν λεπτότητι
 τῆς φωνῆς. καὶ γδ' ἀσπίδα τῶν ὄσφρατα ὄσφρατα ὄσφρατα
 φθέρεισθαι, μηκέτι μὲν ὄσφρατα πνέουμαλικῶν φωνῶν ἀφίῃσι. τῆν
 κνῶσις τῆν μὲν ἀσπίδα καὶ δυσώδες ἢ τῶν ἰσῶσις μέτεσι. καὶ τοῖς
 φασὶν ἔνιοι, μὴτε τῆς Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως ὄπι ληφία κνῶ-
 να, μὴτε τῆς Δηλίων νήσου, ἀλλὰ τὴν ἐμφανῆ μίξιν, ὡς παρ'
 βοῶν κὺ σῶν καὶ ἴππων ἐν θαλάμοις, ἀλλὰ ὄσφρατα ἐμφανῆς κὺ
 ἀνιδύου ὄσφρατα. τὴν γδ' ἀληθινῶν ἀγρῶν ἀγρῶν, ὄπι
 μάχμον ὄσφρατα τὸν κνῶσις, τῆν ἀσπίδα καὶ ἀγρῶν ἔξισσι ἱε-
 ρῶν, ἀσπίδα καὶ ἀσπίδα τοῖς ἱερέασι δίδοντες. εἰς μὲν
 οὔτε κνῶσις τὸν ἱερέα τῆς Διός, ὡς παρ' ἐμφανῆ καὶ ἱερόν καὶ ἀ-
 γρῶν καὶ ἀσπίδα ἀσπίδα τοῖς ἱερέασι δίδοντες. εἰς μὲν
 μὴτε ἀσπίδα μὴτε ἀσπίδα. διὸ κνῶσις μὲν
 ἰκνῶσις καὶ κνῶσις ἐν τῶν ἱερόν τῆς οἰκίας. ὁ δὲ παρ' ὄσφρατα
 τοῖς ἱερέασι τὴν ἰκνῶσις, ἀσπίδα ἐν τῶν ἱερόν καὶ ἀσπίδα
 ἀσπίδα. εἰ ὄσφρατα τῆς φωνῆς παρ' ὄσφρατα, ἐλῶσι. τῆν δὲ
 σμῶσις ἐκ τῶν οὔτε ἰκνῶσις, ἀλλὰ ὄσφρατα ἀσπίδα ὄσφρατα.
 ὄσφρατα ὄσφρατα ὄσφρατα ὄσφρατα ἢ μὲν παρ' ὄσφρατα καὶ φιλῶν-
 ὄσφρατα, εἰ κνῶσις παρ' ὄσφρατα, δεδιτῶν μὴτε καὶ ἀσπίδα τοῖς
 παρ' ὄσφρατα δεδιτῶν. οὔ μὲν ὄσφρατα καὶ ἀσπίδα ὄσφρατα
 τῶν παλαιῶν οἱ παλαιῶν ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα μὲν γδ' ὄσφρατα
 καὶ ὄσφρατα, ὄσφρατα ὄσφρατα ὄσφρατα πεμπόμῶν εἰς τῶν
 ὄσφρατα, ἀσπίδα ὄσφρατα καὶ ἀσπίδα ὄσφρατα. ἐν τῶν Ἀσ-
 κεδάμῶν παρ' ὄσφρατα τῶν ἑνυαλίω σκύλακας ἐστέ-
 μῶσι. Βοιωτῶν δὲ δημοσίᾳ καὶ ἀσπίδα ὄσφρατα, κνῶσις διχόμοι-
 ὄσφρατα τῶν μὲν διέξελθῆν. αὐτοῖς δὲ ὄσφρατα τοῖς Ἀσπιδόμοις,
 (ἀσπίδα ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα) ἐν τῶν ἀσπίδα μὲν κνῶσις
 ὄσφρατα. ὄσφρατα ἀσπίδα ὄσφρατα τὸν ὄσφρατα καὶ ἀσπίδα
 τῶν εἰληφόσι παρ' ὄσφρατα τῶν, ἀσπίδα ὄσφρατα κνῶσις ὄσφρατα
 σμῶσις καὶ σμῶσις. Διὰ τῶν ὄσφρατα ὄσφρατα κνῶσις ὄσφρατα
 ἐφίετο τῶν ἱερέασι τῆς Διός, ὄσφρατα ὄσφρατα ἀσπίδα ὄσφρατα
 ὄσφρατα ἀσπίδα; ἢ τῶν μὲν ὄσφρατα ὄσφρατα ὄσφρατα
 ἀσπίδα ὄσφρατα, μὴ δὲ ὄσφρατα ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα, μὴ δὲ ὄσφρατα
 ὄσφρατα; οὔ τῶν τῶν ὄσφρατα ὄσφρατα δεδιτῶν κὺ φιλῶν-
 ὄσφρατα, ἀλλὰ ὄσφρατα ὄσφρατα ἀσπίδα ὄσφρατα; καὶ γδ' ὄσφρατα
 ἀσπίδα ὄσφρατα ὄσφρατα, τὴν ἀσπίδα ὄσφρατα τὸν οἶνον εἰ-
 χεν, ὡς ὄσφρατα τῶν ἱερέασι μεθύσκεσθαι. τῶν γδ' μεθύσκε-
 νων ὄσφρατα κεφαλῆς ὄσφρατα ὄσφρατα, καὶ παρ' ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα
 τῶν δέον ὄσφρατα ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα ὄσφρατα, ἀλλὰ μὴ ὄσφρατα
 τῶν δὲ κνῶσις πότερον ὡς ἀσπίδα καὶ ὄσφρατα
 ὄσφρατα ὄσφρατα, ἀσπίδα δὲ καὶ δι' ἀσπίδα, ἑτέρων
 ὄσφρατα δεδιτῶν, σκιά δὲ καὶ χλωρότης ὄσφρατα ὄσφρατα
 τῶν πολλοῖς, ὄσφρατα δὲ ἀσπίδα ἐν τῶν οἰ-
 κίας μάτῳ ὄσφρατα καὶ ὄσφρατα, βλαβε-
 ρῶντα τοῖς παρ' ὄσφρατα φυτόις, τῆς γῆς ἐχόμενον.

A. Caro n. neq; animal est, neq; eibus adhuc est red-
 dita: afflatio & elixatio qualitib. eius mutadis for-
 mam demū aliam inducūt. recens autem & cruda
 caro neq; ad spectū quidem habet purū & labis ex-
 pertem, sed deformem visuiq; aduersum, & vlcero-
 sum.
 Cur eundem lex iubebat canis & capræ cum
 tactu, tum nominatione omnino abstinere? An
 capræ abominabantur lasciuiam, fœtoremq;? an
 quod morbo comitali animal istud obnoxium
 est, contagionem mali metuebant ad eos peruen-
 turam, qui tum vescerentur capra, aut eam tange-
 rent, cum in morbo est? Causam morbi tradūt esse
 angustiam meatuum per quos spiritus fertur, ob
 quam is sæpe intercipitur: pro argumento vsurpāt
 vocis tenuitatem. nam & homines morbo Her-
 culeo correpti exilem vocē emittunt, balatui adsi-
 milem. Cani fortassis minus ad est fœtoris & lasciu-
 iæ. quanquam sunt qui canem & arce Atheniēsi
 & Delo insula aiunt arceri, propter coitum in pro-
 patulo: quasi verò boues, sues, & equi non promi-
 scue & palām, sed intra thalamos proli dent ope-
 ram? Isti veram causam ignorant. Quia canis ani-
 mal est pugna, idē a fylis & sacrosanctis prohibe-
 tur sacrificiis, in quibus omnis periculi exors per-
 fugium supplicibus conceditur. Veri ergo simile
 est Iouis quoq; sacerdotē, utpote viuum, sacrumq;
 per fugii simulacrum, ad se liberē admittere quos-
 uis supplices & deprecantes, nemine arcentē aut
 terrente. Itaq; lectulus ei positus erat ad ipsū do-
 mus vestibulū: & qui ad genua eius accidisset, is ea
 die à verberib. & supplicio immunis erat: ac si vin-
 ctus accessisset, soluebatur. Vincula a. foras non
 per ianuam, sed de recto in publicum proiciebā-
 tur. Nihil verò supplicibus profuturum erat, si ita
 benigno, & humano se præbete flamine, canis ad-
 sistens hanc veniam petiuros terruisset atque ar-
 cuisset. Enim verò canem antiqui nō vsquequaq;
 mundum esse iudicabant. nam & nulli cœlitura is
 immolabatur: & Hecata terrestri in trivio cœnæ
 loco missus piacularis facti, auertendi mala expiā-
 diq; gratia facti partes obibat. Lacedæmone por-
 rō Marti, deo cœdibus deditissimo, catulos in seca-
 bant. apud Bœotos publicū est sacrificium, quo ca-
 ne in duas discisso partes, per earum medium trās-
 ibant. ipsi Romani Lupercalibus mense Februat.
 eane litant. Itaque abs re non est, quod sacerdoti
 supremi ac purissimi numinis familiæ suæ canem
 aut aliquid cum eo rei habere nefas statuerunt.
 Cur eidem non licet hederam tangere, neq; per
 viam transire, vbi vitium propagines in sublimi
 sunt prætentæ? An hæc horum sunt similia, Non
 edere in curru, neq; insidere chœnici, neq; scopas
 transcendere? nō ista metuentibus aut cauere vo-
 lentibus Pythagoricis, sed aliis rebus per has am-
 bages interdiceret. ad vinum enim refertur, quod
 subire viti prohibetur sacerdos: scilicet nefas esse
 eum inebriari. qui enim ebrii sunt, eorū superius
 capitibus est vinum, atque ea degrauat & premit:
 cum par sit voluptate ista superiores esse, & nō vin-
 ci à vino, sed ei moderari. Hederam autem an ut
 sterilem & in vtilem hominibus, imbecillamq; &
 ea de causa aliis quibus innitatur opus habentem,
 vmbraque & virore suo multis quasi præstigiā-
 do imponentem, non voluerunt absque emolu-
 mento & frustra in domibus ali, & circumplicare
 se aliis stirpib., quib. ea re nocet, solumq; occupat?

Hanc
 cetur
 Vene
 Bacch
 ior pa
 iplo e
 Bacch
 ad he
 arrip
 rear
 rz, q
 lienc
 ortam
 quin h
 instin
 Cur
 est vi
 men &
 gratia,
 rundo
 Græcia
 tate reg
 dotio d
 dine de
 verò or
 vt qui
 eunden
 vtrumq;
 troque
 deos rit
 aut quò
 nō min
 obserua
 eo Hip
 spectu
 pro fru
 istū dii
 qui dan
 supplic
 domest

Q

pedes, q
 pedibus
 Quæ
 à consc
 dulterio
 lapide or
 no impo
 ea rursum
 mis per t
 nobatis.
 abomin
 fuit, qui
 qui gere
 bat. No

Hanc quidē ob rem hedera & Olympiis factis ar-
cetur: & neq; Athenis in Iunonis, neq; Thebis in
Veneris factis reb. vllus hedera syluestri locus est.
Bacchanalibus, ali. sq; id genus factis, quorū ma-
ior pars peragitur in tenebris, adhibetur. An hoc
ipso etiam signo orgia Bacchi volebant esse vetita?
Bacchicis enim furoribus deditæ mulieres, rectā
ad hederam feruntur, eamq; discerpunt manibus
arripientes, & vorantes. ita vt non planē fide ca-
reat quod nonnulli dicunt, inesse spiritum hede-
ræ, qui de statu rationis deturbet, mentemq; aba-
lienet, exagitetque, & prorsus ebrietatem à nullo
ortam vino inducat, ac permolestam: si quis alio-
quin hominum ad concitationes animi furiosas,
instinctusve diuinos sit procliuis.

Cur iisdem flaminibus Dialibus permiffum nō
est vt magistratum suscipiant aut ambiāt? cum ta-
men & licitorē habeant, & sellam curulem, honoris
gratia, vtq; ferant æquiore animo magistratuū ge-
rundorum facultatem sibi ademtam? An quia in
Græcia etiam aliquibus in locis sacerdotiū digni-
tate regno cū equale esset, repulsam passos sacer-
dotio dignati sunt? aut potius, q̄ cum certæ & ordi-
dine definitæ essent sacerdotum actiones, regum
verò ordine carentes & infinitæ, fieri non poterat
vt qui rex simul sacerdosq; esset, diuersi generis in
eundem temporis articulum incidentib. negociis
vtrumq; procuraret: sed necesse erat futurum vt v-
troque vrgente alterum omitteret, itaq; interdum
deos ritē nō coleret, interdū ciuib. esset damno?
aut quod in magistratus humanos intuentes, cum
nō minus necessitate eos, q̄ potestate administrari
obseruarent: populiq; principem (quod de medi-
co Hippocrates pronunciauit) multa horrēda ad-
spectu videre, multa tangere, & ex alienis miseriis
pro fructu suas capere molestias: impium rati sunt
istū diis sacrificare, & auspiciem esse diuini cultus,
qui damnationibus & capitalibus, lethoq; finitis
supplicis ciuium (non rarò etiam cognatorum &
domesticorum, vt Bruto vsu venit) interfuisset.

QVÆSTIONES
Græcæ.

Vi sunt apud Epidaurios conipodes & artyni? Rempubl.
tractabāt cxxc viri. Ex his se-
natores deligebant, quos ap-
pellabant Artynos. maior por-
rò populi pars ruri solebat ver-
fari. vocabantur autem conip-

podes, quasi pulueripedes, quod agnoscerentur è
pedibus puluerulentis, quoties in urbē veniebant.
Quæ est apud Cumæos Onobatis? nomen hoc
à consensu asino est factum. Deprehensam in a-
dulterio mulierem in forum producebant, & in
lapide omnibus conspicuo sistebant, deinde asi-
no impositam circa urbem circumducebāt, post-
ea rursus in eodem lapide adstare coacta, infam-
is per totam habebatur vitam, & vocabatur o-
nobatis. lapidem autem ob eam rem vt pollutum
abominabantur. Magistratus etiam apud hos
fuit, qui phylactes dicebatur à custodiendo. Eum
qui gerebat, reliquo tempore carcerem custodie-
bat. Nocturno autem cōcilio in senatum veniens,

A διό τῆς μὲν ὀλυμπίων ἱερῶν εἴργεται, καὶ οὔτε ἐν Ἡ'ρας
Ἀ' Πεύθῃσιν, οὔτε Θήβῃσιν ἐν Ἀφροδίτῃς, ἴδιαι τις αἰ κητὸν
ἀγρίον, ἰοῖς δὲ καὶ νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ Δία σκότις
δράται, παρέστιν. ἢ καὶ τοῦτο συμβολικὴ διάσων καὶ βακ-
χυμάτων ἀπαγόρευσις ἰὼ; αἱ γὰρ ἔνοχοι τοῖς βακχι-
κοῖς πάθει γυναικες, δι' οὗς ἔπι τὸν κητὸν φέρονται, καὶ
ἀπαράτητοι δρατῆρόντα τῆς χειρὸς, καὶ διέσθουσαι τοῖς
ζώμασιν. ὥστε μὴ πόντελως ἀπιθάνους εἶ) τοῖς λέγοντας
ὅτι καὶ πνῦμα μολίας ἔχων ἐγερτικὸν καὶ ὠρακινηπι-
κὸν, ὀξίτησι καὶ ἀπαράτηι, καὶ ὅλως ἀοῖνον ἐπάγει μέ-
δω καὶ χρεῖν τοῖς ὀπισθαλῶς πρὸς ἐπιτοισασμὸν ἔ-
ργου.

Διὰ τί τοῖς ἱερῶσι τούτοις δεξιῶν ὄκλ' ἐφέιτο λαβεῖν
ὄσδ' ἐ μετελθεῖν, ἀλλὰ ῥαβδούχῳ τε χρεώνται, καὶ δι-
φρον ἠγεμονικὸν ἔπι πρῆμ' καὶ ὠρακινηπιὰ τῆ μὴ δρῆμ'
ἔργου; πότερον, ὡς ἐπαχρὸς τῆς Ἑλλάδος ἀντίρροπον ἰὼ
ὅ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα πρὸς ὅ τῆς βασιλείας, μὴ
παχρὸν ἱερεῖς ἀπεδείκνυσαν; ἢ μάλλον ὅτι τῆς μὲν ἱε-
ρῶν ὠμομολίας πρῶξις ἔχοντων ἀτάκτοις καὶ ἀοεί-
τοις, ὄκλ' ἰὼ διωκτὸν εἰς ἐν ἅμα τῆς χαρῶν συμπεσόν-
των ἐκατέρῳ παρεῖναι τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ ἔδει γὰτερον πολ-
λάκις ἀμφοτέρων ἐπειρόντων ἀπολείποντα, νῦν μὲν ἀ-
σεβεῖν τοῖς θεοῖς, νῦν δὲ βλάπτειν τοῖς πολίταις, οἱ τῆς αἰ-
θερπίνους ὀραῶντες δεξιῶν ὄκλ' ἐλάττονα τῆς ἐξου-
σίας τῶν ἀνάκτων πρῶσθουσαι, καὶ τὸν δρῆμ' δῆμου
(καθὰ τὸν Ἰπποκράτους ἔφη τὸν ἰατρὸν) δεινὰ μὲν ὀραῶντα,
δεινὰ δὲ ἀπίθοντα, ἐπ' ἄλλοτελοῖς ἢ κακῶς ἰδίας λύπας
καρπούμενοι, οὐχ ὅσον ἠρωῶτο θῦειν θεοῖς, καὶ ἱερῶν κατ-
ἀρχεσθαι, γηρόμενοι ὄκλ' καθὰ δίκας καὶ θανατώσσει πο-
λιτῶν. πολλάκις δὲ καὶ συγγνωῶν καὶ οἰκείων, οἷα καὶ Βερού-
τω σινέτυχε.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Κεφαλῶν κατὰ γραφὴν.
Ἑλληνικά.

Ives ἐν Ἐπιδάυρῳ κενίποδες καὶ ἀρτυνοὶ;
οἱ μὲν ὅ πολίτῳμα ἰγδοήκοντα καὶ ἑ-
κατὸν ἄνδρες ἦσαν. ὄκλ' δὲ τούτων ἠ-
ρωῶτο βουλῶντας, οἱς δεξιῶν ὄκλ' ἀ-
λου. τῆ δὲ δῆμου ὅ πλείστον ἐν ἀγρῶ
διέτελεν. ὄκλ' ἀλουῶτο δὲ κενίποδες, ὡς
συμβαλεῖν ἔστιν, ἀπὸ τῆς ποδῶν γραιζόμενοι κακηνίμων
ὄποτε κατέλθοιεν εἰς τῶν πόλιν. Τίς ἢ τῶν Κυμαίοις ὀ-
νοβάτης; τῆς γυναικῶν τῶν ὅτι μοιχεία ληφθεῖσαν ἀγα-
ρόντες εἰς ἀγορῶν, ὅτι λίθου ἰνὸς ἐμφανῆ πᾶσι καθίσα-
σαν. εἶτα οὕτως ἀνέβιβασον ἐπ' ὄνον, καὶ τῶν πόλιν κύ-
κλω πρῶσθουσαι, ἔδει πάλιν ὅτι τὸν αὐτὸν λίθον κατ-
ἔργου, καὶ ὄκλ' ἀπὸ τῶν ἀπῆμοι Δία τελεῖν, ὄκλ' ἀπὸ πρῶσθου-
ρβουομῶν. τὸν ἢ λίθον ἀπὸ τούτου οὐ καθὰ ἔρον νομίζοντες,
ἀρωσοῦντο. ἰὼ δὲ καὶ φυλάκτου τίς δεξιῶν παρ' ἀδελφῶν. ὄκλ'
τῶν τῶν ἔχων, τὸν μὲν ἄλλον χρεῶν ἔτηρει ὅ δεσποκῆτειον,
εἰς δὲ τῶν βουλιῶν ἐν τῶν νυκτερινῶν συλλόγῳ παειῶν,